

ஸ்ரீ

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கைமன்னன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழியில்

ஐந்தாம்பத்து—முதல் திருமொழி.

அறிவதரியான்.

திருப்புள்ளம் பூதங்குடி மங்களாசாஸநத் திருப்பதிகம்.

அறிவதரியா னனைத்துலகு முடையான் என்னையாளுடையான் *

குறியமாணியிருவாய கூத்தன் மன்னி யமருமிடம் *

நறியமலர்மேல் சுரும்பார்க்க எழிலார்மஞ்ஞை நடமாட *

பொறிகோள் சிறைவண் டிசைபாடும் புள்ளம்பூதங் குடிதானே.

(க)

அறிவது { ஒருவார்க்கும் தம் முயற்சி
அரியான் { யாலே) அறியக்
கூடாதவனும்

அனைத்து { எல்லாவகங்கட்கும்
உலகும் { ஸ்வாமியானவனும்
உடையான்

என்னை ஆள் { அடியேனை அடிமை
உடையான் { கொண்டவனும்

குறிய மாணி { வாமநப்ரஹ்மசாரி வேஷங்
உரு ஆய { கொண்டவனும்

கூத்தன் { (அவ்வேஷத்தோடு மாவலி
வேள்வியிலெழுந்தருளும்
போது) விலகணமான
நடையிட்டு எழுந்தருளி
னவனுமான பெருமான்

மன்னி { இடைவிடாது நித்யவாஸம்
அமரும் இடம் { பண்ணுமிடமாவது;—

சுரும்பு { 'சுரும்பு' என்னுள்
சாதிவண்டிகள்

நறிய மலர் { மணம்மிக்க புஷ்பங்களின்
மேல் { மீது (இருந்தகொண்டு)

ஆர்க்க { ரீங்காரம் செய்யப்
பெற்றதும்

எழில் ஆர் அழகுபொருந்திய

மஞ்ஞை மயில்கள்

நடம் ஆட கூத்தாடப் பெற்றதும்

பொறி சிறை { வரியையும் சிறகையு
கொள் வண்டு { முடைய வண்டினங்கள்

இசை பாடும் இசைபாடப் பெற்றதுமான

புள்ளம் { திருப்புள்ளம் பூதங்குடி
பூதங்குடி { யென்னுந் திருப்பதியாம்.

* * *—அறிவதரியான்=அறிய முடியாதவன் என்றால், 'ஒருவராலும் அறிய முடியாதவன்' என்று பொருளா? அன்றி, 'சிலரால் அறிய முடியாதவன்? என்று பொருளா?' என்று கேள்விபிறக்கும்; ஒருவராலும் அறிய முடியாதவன் என்றால் முயற்கொம்பு, மலடிமகன், ஆகாசத்தாமரை முதலிய பொருள்கள் போல எம்பெருமானும் அடியோடு இல்லாதவன் என்றதாகும்;

ஆகையாலே அது பொருளன்று; 'பகவதஸ்வரூபத்தை நாமே முயன்று அறிந் திடுவோம்' என்று முயல்பவர்களால் அறியக் கூடாதவன் என்று பொருள் கொள்க. அவன்தானே தன் இன்னருளாலே தன் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களைக் காட்டிக்கொடுக்க அப்போது அறியலாகுமேயன்றி வேறுவிதமாக அறியலாகா தென்கை. "ஶிஷுஃ ஶிஷி தெ ஶக்ஷஃ பஸ்யு ரெ பொமரெஸூரம்—திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷஃ பச்ய மே யோகமைச்வரம்" என்று அர்ஜுனனுக்குக் காட் டிக் கொடுத்தாற் போலக் காட்டிக் கொடுக்கில் கானவழியுண்டு.

அனைத்துலகு முடையான்—எம்பெருமானுடைய மற்ற ஸ்வரூப ஸ்வபாவங் கள் அறிய முடியாதவையாயினும் 'ஸுகலஜகத் துக்கும் அவனை ஸ்வாமி' என்னு மிது அனைவருமெளிதலறியத் தகுந்ததேயாம். என்னையாளுடையான்—ஆட் கொள்ளுந்திறத்து உலகமெல்லாம் ஒரு தட்டும் நானொரு தட்டிமாயிருக்கும் அவனுக்கு என்கை. எம்பெருமானார் சரணாகதி கத்யத்திலே "ஶவிவஜ்ஜமதா^வதிநி- அகில ஜகத் ஸ்வாமிந்!" என்று அதுஸந்தித்தவுடனே "ஶஸூ^வதா^வதிநி—அஸ்

மத் ஸ்வாமிந்!" என்று தம்மைப் பற்றித் தனிப்பட்ட அதுஸந்தித்தமை காண்க.

குறியமாணியுருவாய் கூத்தன்—'அனைத்துலகு முடையான் தானே' என் பதை முதலிப்பித்துக் கொள்வதற்கு அடியிட்டமை சொல்லுகிறது. "குறிய மாணுருவாகிய" என்றே பலரும் ஒதுவார்களேனும் இவ்விடத்திற்கு அது பாட மன்று; திருவாய்மொழியில் (4-10-10) "திருக்குருகரதனுள், குறியமாணுரு வாகிய" என்றது இங்கும் வந்து துழைந்தது போலும்; "குறிய மாணி யுருவாய்" என்றபாடமே இவ்விடத்திற்குச் சேரும்; பெரியோர் ஒதுவது மிப் பாடமே.

இத்தலத்தின் சோலைச் சிறப்பைக் கூறுவன பின்னடிகள். வண்டுகளின் பாட்டும் மயில்களின் ஆட்டமும் நிறைந்த சோலைகள் சூழ்ந்த தென்கை.

சுரும்பு—வண்டுகளில் ஒரு ஜாதி.

ஜடாயுவாகிய புள் பரிசுத்திபெற்ற தலமாதல்பற்றி இது புள்ளம் பூதங் குடியென வழங்கப்பட்டதென்ப. (க)

கள்ளக்குறளாய் மாவலியை வஞ்சித்து உலகம் கைப்படுத்து *

பொள்ளாக்கரத்த போதகத்தின் துன்பத் தவிர்த்த புனிதனிடம் *

பள்ளச்சேறுவில் கயலுகளப் பழனக்கழனி யதனுள்போய் *

புள்ளப்பிள்ளைக் கிரைதேமே புள்ளம்பூதங்குடிதானே.

(உ)

கள்ளம் { கபடமுள்ள வாமந
குறள் ஆய் { ரூபியாகி

மாவலியை மஹாபலியை

வஞ்சித்து ஏமாத்தி

உலகம் ஸகல லோகங்களை யும்

கைப்படுத்தி { ஸ்வாதினப்படுத்திக்
கொண்டவனும்

பொள்ளை { துளைக்கையை யுடைய
கரத்த { கஜேந்திரானது
போதகத்தின்

துன்பம் துயரத்தை

தவிர்த்த போக்கியருளின

புனிதன் { பரம பலத்திரனுமான
பெருமான் எழுந்தருள்
யிருக்கின்ற

இடம்	இடமாவது;—	பழனம் நழனி	நிர்நிலக்கோயுடைய நழனி
பள்ளம்	{ தாழ்ந்திருக்கின்ற	அத்தனின்	கள்ளுள்ளே போய்
செறுவில்	{ கழனிகளில்	போய்	
கயல்	மீன்களானவை.	யின்னோர்கு	தம் தம் குட்டிகளுக்கு
உகை	{ துள்ளித் துள்ளி	இரை தேடும்	{ உணவாகக்கூடிய சிறு மீன்
	{ விளையாடா நிற்கும்,		{ களைத் தேடப்பெற்ற
புள்ளு	பகழிகளானவை.	புள்ளம் பூதங்குடி—	

* * *—மாயாவாமந மூர்த்தியாய் மாவலிபக்தர் சென்று மண்ணிரந்து அவனைவஞ்சித்து மூவுலகையும் தன்னாளின்மீழ்க் கொண்டவனும், கஜேந்திர ராழ்வான் ‘ஆதிமூலமே!’ என்றழைக்க, அரைகுலையத் தலை குலைய மடுவின் கரைக்கே ஓடிவந்து அதன் துயரைத் தவிர்த்தவனுமான பவித்திரன் வாழ்மிடம் திருப்பள்ளம் பூதங்குடி. போள்ளை—துளை; யானையின் துதிக்கை த்வார முள்ளதாதலால் போள்ளைக்கர மெனப்பட்டது. “போதகத்தின் துன்பத் தவிர்த்த” என்றால் போராடோ? “போள்ளைக்கரத்த” என்ற அடைமொழி வதுக்கு? என்னில்; யானைக்குத் துதிக்கை நீரில் மூழ்கிப் போகாதவரையில் அபாயமில்லை; துதிக்கையும் மூழ்கிப் போனால் உடனே அபாயம் திண்ணம் என்பது ப்ரலித்தமாதலால், இங்குத் துதிக்கையும் மூழ்கும்படியான பரமசிபத்து நேர்ந்ததென்று காட்டுதற்காகப் போள்ளைக்கரத்தை யெடுத்துப் பேசினரென்னலாம். போதகம்—யானை. துன்பந்தவிர்த்த—‘கையில் பறித்தபூ செவ்வியழிவ தற்கு முன்னே திருவடியில் ஸமர்ப்பிக்க முடியாமல் இழக்க நேர்ந்து விடுகிறதோ’ என்று கஜேந்திரன் கொண்டிருந்த துன்பத்தைத் தவிர்த்தானென்க. புனிதன்—இங்கே எம்பெருமானுக்குப் பரிசுத்தியாவது—யானையின் துயரைத் தீர்த்ததைத் தன்னுயர்தீர்த்துக்கொண்டதாகவே நினைக்கையாம்.

இத்தலத்தின் வயல்வளம் கூறுவன பின்னடிகள். முற்காலத்தில் ஆலவா யுடையான் என்பானொரு தமிழன் பட்டரிடம் வந்து இப்பாட்டில் ஒருகேள்வி கேட்டான்;—‘பள்ளச்செறுவில் கயலுகள்’ என்றபோதே அவ்விடத்து வயல் களில் மீன்கள் அளவற்றுக் கிடக்கின்றன வெளிவந்து விட்டது; அப்படியிருக்க, சுற்றடியில் “புள்ளுப் பிள்ளைக்கு இரைதேடும்” என்று எங்கெனே சொல்லலாம்? மீன் அருமைப்பட்டிருந்தாலன்றோ இரை தேடவேண்டும்; கொள்வார் தேட்டமாம்படி குறையற்றுக் கிடக்கும்போது தேடிப்பிடிப்பதாகச் சொல்லுவது பொருந்தாதன்றோ? என்று கேட்டான்;—இதற்குப் பட்டர் ‘அருளிச்செய்தாவது—பிள்ளாய்! நீ சுற்றவனாயினும் சொற்போக்கு அறிந்தினை; “பிள்ளைக்கு இரைதேடும்” என்றுள்ளது காண்; அங்குள்ள மீன்கள் நிலமிதயாலே தூனும் தூலாமும்போலே தடித்திருக்கும்; அவை பறவைக்குட்டிகளின் வாய்க்குப் பிடிக்கமாட்டாவாகையால் உரிய சிறியமீன்கள் தேடிப்பிடிக்க வேண்டுமத்தனை யன்றோ? என்றாராம்.

புள்ளு என்றவிடத்து உகரம்—சாரியை. (உ)

மேவாவரக்கர் தென்னிலங்கை வேந்தன்வீயச் சரந்துரந்து *
 மாவாய்பிளந்து மல்லடர்த்து மருதம்சாய்த்த மாலதிடம் *
 காவார்தெங்கின் பழம்வீழக் கயல்கள்பாயக் குருகிரியும் *
 பூவார்கழனி யெழிலாகும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே.

(ந)

மேவா	பகையே இயற்கையான	இடம்	இருப்பிடமாவது ;—
அரக்கர்	ராசுலர்கள் நிறைந்த	கா ஆர்	{ தேட்டங்களில் நிறைந்திருக்கிற
தென்னிலங்கை	தென்னிலங்காபுரிக்கு	தெங்கின்	தென்னை மரங்களினின்றும்
வீய	அரசனான இராவணன்	பழம்	தேங்காய்கள் (இற்று)
சரம்	அம்புகளை	வீழ	கீழே விழுந்ததாலே
சூரந்து	பிரயோகித்தவனும்	கயல்கள்	மீன்களானவை
மா	{ குதிரை வடிவுடன் வந்த கேசி யென்னு மசானுடைய	பாய	{ (அஞ்சி) தள்ளி அப்பால் ஓடப்பெற்றதும்
வாய்	வாயை	குருகு	நாரைகளானவை
பிளந்து	கீண்டொழித்தவனும்	இரியும்	சிதறியோடப் பெற்றதும்
மல் அடர்த்து	மல்லர்களை வென்றவனும்	ஆ ஆர்	{ தாமரைமுதலிய பூக்கள் நிறைந்த
மருதம்	{ இரட்டை மருத மரங்களை முறித்துத் தள்ளினவனுமான	கழனி	கழனிகளினால்
சாய்த்த		எழில் ஆரும்	அழகு மிக்கதுமான
மாலது	எம்பெருமானுடைய		புள்ளம் பூதங்குடி—

* * *—முதலடியில் ராமாவதார சரிதையையும் இரண்டாமடியில் கிருஷ்ணாவதார சரிதையையும் ஒருங்கே அறுபவிக்கிறார். 'மேவாவரக்கர்' என்றது இயற்கையாகவே தேவனுடைய வடிவாயிருக்கிற ராசுலர் என்றபடி. அன்னவர் திரைவொழிப் பெற்ற இலங்கைக்கு இறைவனான இராவணன் நீரம்படி அம்புகளைச் செலுத்தினவனும், கம்ஸனுடைய ஏவுதலாலே குதிரை வடிவ மெடுத்து நலிய வந்த கேசி யென்னுமசானுடைய வாயைக் கிழித்தொழித்தவனும், சாணூரன் முஷ்டிகன் முதலிய மல்லர்களை மடிவித்தவனும், இரட்டை மருதமரங்களை முறித்து வீழ்த்தவனுமான பெருமான் வாழ்மிடம் திருப்புள்ளம் பூதங்குடி.

அவ்விடத்து வயல்களில் நிகழும் அதிசயத்தைக் கூறுவன பின்னடிகள். செறிந்த சோலைகளில் தேங்காய்கள் இற்று முறிந்து வீழ்கின்றன ; அதனைக் கண்ட மீன்கள் 'நம்மைக் கொள்ளை கொள்வதற்கு ஏதோவொரு வலிய பறவை நீரிற் குதித்தது போலும்' என் றெண்ணித் துள்ளிச் சிதறுகின்றன ; அதனைக் கண்ட குருகுகள் 'இக்கயல்கள் நம்மையும் கபளீகரிக்க வருகின்றன கொல்' என மருண்டு சிதறியோடுகின்றனவாம். தமக்கு இரையாகத்தக்க கயல்களினின்று குருகுகள் அஞ்சுகின்றனவாகச் சொன்னவிதனால் அக்கயல்களின் வலிமை கூறப்

பட்டதாம். தேங்காய்கள் விழுந்ததைக் கண்டே குருகுளும் இரிந்தனவாகக் கொள்ளுதலுமாம். (ங)

வெற்பால்மாரி பழுதாக்கி விறல்வாளரக்கர் தலைவன்றன் *
வற்பார் திரள்தோள் ஐந்நான்கும் துணித்தவல்லிலிராமனிடம் *
கற்பாற்புரிசை செய்துன்றம் கவிஞர்கூடம் மாளிகைகள் *
பொற்பார்மாட மெழிலாகும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (ச)

வெற்பால்	கோவர்த்தன மலையினால்	இராமன்	{ இராமபிரான் வாழ்மிட
மாரி	பெருமழையை	கூடம்	{ மாவது ;—
பழுது ஆக்கி	(தடுத்த) வீணாக்கினவனும்	கற்பு ஆர்	{ சிறந்த வேலைப்பாடுகள்
விறல்	பலிவட்டினால்		{ பொருத்திய
வாள்அரக்கர்	{ இராவணனுடைய	புரிசை செய்	{ திருமதின்களாகச் செய்யப்
தலைவன் தன்			{ பட்டிருக்கிற
வற்பு ஆர்	திண்மை பொருந்திய	குன்றம்	மலைகளினாலும்
திரள்	திரண்ட	கவின் ஆர்	{ அழகிய க்ருஹம்
ஐ நான்கு	{ இருபது தோள்களையும்	கூடம்	{ களிஞலும்
தோளும்		மாளிகைகள்	மாளிகைகளினாலும்
துணித்த	அறுத்தொழித்த	பொற்பு ஆர்	{ அழகிய மண்டபங்களி
வல் வல்	{ வலிய சாங்கத்தை	மாடம்	{ னாலும்
		எழில் ஆரும்	சோபை பொருந்திய
	யுடையனான		புள்ளம் பூதங்குடி—.

* * *—பசுக்களையும் கன்றுகளையும் இடையர்களையும் பரிசுதிக்க வேணு
மென்று இந்திரன் கறுக்கொண்டு, ஏழுநாள் விடாமழை பெய்வித்தபோது
கோவர்த்தனமலையைக் குடையாக வெறித்துப்பிடித்து அம்மழையை வியர்த்த
மாக்கினவனும், இராவணனது வலிக்க இருபது புயங்களையும் துணித்தவனும்
மான சாங்கப்பாணி வாழ்மிடம் திருப்புள்ளம்பூதங்குடி. மதின்களும் மாட
மாளிகைகளும் மண்டபங்களும் மலிந்து அழகுபெற்றிருப்பதாயிது. கவின்—
அழகு. (ச)

மையார்த்தங்கண் கருங்கூந்தல் ஆய்ச்சிமறைய வைத்ததயிர் *
நெய்யார்பாலோடமுதுசேய்த நெய்யங்கை மாயனிடம் *
செய்யாரார லிரைகருதிச் செங்கால்நாரை சென்றணையும் *
பொய்யாநாவின் மறையாளர் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (ஞ)

மை ஆர் தட	{ மையணிந்த விசாலமான	மறைய	{ கண் படாதபடி மறைத்து
கண்	{ கண்களையுடையவனும்	வைத்த	{ வைத்த
கரு கூந்தல்	{ கறுத்த கூந்தலை	தயிர்	தயிரையும்
	{ யுடையவனான	நெய்	நெய்யையும்
ஆய்ச்சி	யசோதைப்பிராட்டி.	ஆர்	குடம் நிறைந்த

பாலோடு பாலையும்
 அமுது { (களவு வழியினல்)
 செய்த { அமுது செய்த
 நேயி அம் கை { ஸுதர்சனஹஸ்தனான
 மாயன் இடம் { மாயோன் எழுந்தருளி
 யிருக்குமிடமாவது;—
 செம் கால் { சிவந்த கால்களை யுடைய
 நாரா { நாரைகள்
 செய் கழனிகளில்
 ஆர் நிறைந்திருக்கிற

ஆரல் ஆரல் மீன்களை
 இரை கருதி { ஆஹாரமாகக் கொள்ள
 நினைத்து
 சென்று { (அக்கே) சென்று
 அணையும் { சேர்ப்பெற்றதும்
 பொய்யா { பொய்சொல்லி யறியாத
 காவல் மறை { நாக்கிலை வேதங்களைத்
 ஆளர் { தாங்குமவரான அந்தணர்
 (வாழ்ப்பெற்றதுமான)
 புள்ளம் பூதங்குடி—.

* * *—தான் அவாப்தஸமஸ்த காமனாபிருக்கச் செய்தேயும் குறையுற்ற வன் போன்று திருவாய்ப்பாடியில் தயிர் நெய் பால் முதலியவற்றைக் களவுவழி யால் வாரியமுது செய்த ஆழியங்கையன் வாழுமிடம் திருப்புள்ளம் பூதங்குடி. ஆரல் என்னுஞ் சாதியின்களைப் பிடித்துண்ணக் கருதின செங்கால் நாரைகள் வந்து சேர்த்திருக்கப்பெற்ற கழனிகளையுடையதும் வைதிக ப்ராஹ்மணர்கள் மலிந்த திருவீதிகளை யுடையதுமாம் இத்தலம். பொய்யா—ஸத்யவாதிகளான.

மின்னினன்ன நுண்மருங்குல் வேயேய்தடந்தோள் மெல்லியற்கா *

மன்னுசினத்த மழலிடைகள் ஏழன்றடர்த்த மாலதிடம் *

மன்னுமுதுநீ ரரலிந்தமலர்மேல் வரிவண்டிசைபாட *

புன்னை போன்னேய் தாதுதீர்க்கும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே.

(க)

மின்னின் } மின்னலோடு ஒத்த
 அன்ன }
 நுண் நுட்பமான
 மருங்குல் இடையை யுடையவனும்
 வேய் ஏய் { மூங்கில்போன்று பருத்த
 தட தோள் { தோள்களை
 யுடையவருமான
 மெல்லியற்கா { இளம்பெண்ணகிய நப்பின்
 னைப்பிராட்டிகளாக,
 அன்று முன்பொருகாலத்தில்
 மன்னு { மாறாத கோபத்தை
 சினத்த { யுடைய
 ஏழ் மழ { ஏழு இளங்காளைகளை
 விடைகள் }

அடர்த்த வென்றொழித்த
 மர்லது பெருமானுடைய
 இடம் இருப்பிடமாவது;—
 மன்னு முது { ஒருநாளும் தண்ணீர் வற்றாத
 நீர் { ஆழ்ந்த நீர்நிலைகளிலுள்ள
 அரவிந்தம் { தாமரைப் பூக்களிலே
 மலர் மேல் }
 வரி வண்டு வரிவண்டுகள்
 இசை பாட இசைபாடப் பெற்றதும்,
 புன்னை புன்னை மரங்கள்
 பொன் { பொன்னிறமான
 ஏய் தாது { தாதுகளை உதிர்க்கப்
 உதிர்க்கும் { பெற்றதுமான
 புள்ளம் பூதங்குடி—.

* * *—மின்னோடொத்து நுட்பமான இடையையும் வேய்போன்று பருத்த தோளையுமுடையளான நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம்புணர்ந்து கொள்ளவேண்டி, அவளது தந்தை கர்யாசல்கமாகக் குறித்திருந்தபடி மிக்க

கொடிய ரிஷபங்களைழையும் வலியடக்கை திருமால் திகழுமிடம் திருப்புள்ளம் பூதங்குடி.

முதலடியின் வியாக்கியானத்திலே “கருமாரிபாய்ந்தும் அணையவேண்டு மாய்த்து (ஃபிண்ணைப் பிராட்டியின்) வடிவழகு” என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது: கருமாரி பாய்தலென்பது, கச்சிமாநகரில் காமாட்சி யம்மனாலயத்தில் குளத்திலே நாட்டப்பட்டிருந்த மிகக் கூர்மையான இரண்டு சூலங்களினிடையே குதித்தலாம். பண்டைக்காலத்தில் எதேனும் இஷ்டலித்தி பெற வேண்டுமவர் இவ்வருந்தொழிற்செய்வது வழக்கமாம்: குடல்கிழிந்து சாக வேண்டுமபடியான இவ்வருந்தொழிலை வெகு சாதாரியமாகச் செய்து அபாய மொன்றமின்றியே உயிர்தப்பி இஷ்டலித்தி பெறும்வர்கள் மிகச்சிலரேயாவர். மிகக் கடினமான இக்காரியத்திற்குத் துணிந்தார்களென்றால் இதனால் அவர் கள் பெற விரும்பியவஸ்து மிகச் சிறந்ததென்பது விளங்குமன்றோ. அப்படியே, நப்பிண்ணை திருமேனியின் சிறப்பை விளக்கவந்தது இவ்வாக்கிய மென்க.

புன்னை பொன்னேய்தாதுதிர்க்கும் = திருச்சந்த விருத்தத்தில் “கரண்டமாயி பொய்கையுள் கரும்பனைப் பெரும்பழம், புரண்டுவிழ வானபாய் குறுங்குடி நெடுந்தகாய்” என்றருளிச் செய்திருப்பதை அடியொற்றி அவ்விடத்துக் குளக் கரையில் இற்றைக்கும் ஒரு பனைமரம் வளர்க்கப்பட்டுவருதல் போல இங்கும் “புன்னை பொன்னேய்தா துதிர்க்கும்” என்ற ஆழ்வார் திருவாக்கைப் பேணித் திருப்புள்ளம் பூதங்குடி ஸந்நிதியில் இற்றைக்கும் ஒரு திருப்புன்னை மரம் வளர்க்கப்பட்டுவருதல் அறியத்தக்கது. (சு)

குடையாலிலங்கல் கோண்டேந்தி மாரிபமுதாநிரைகாத்து *
சடையாடோட வடல்வாணன் தடந்தோள்துணித்த தலைவனிடம் *
குடியாவன்கேள்ளுண்ணக் கோலநீலம் மட்டுக்குக்கும் *
புடையார்கழனி யெழிலாரும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (எ)

விலங்கல் (கோவர்த்தன) மலையை
குடை ஆ } குடையாகக் கொண்டு
கொண்டு }
ஏந்தி தரித்து
மாரி பமுதா ஆ மழை பழுதாம்படி செய்து
நிரை பசுக்கூட்டங்களை
காத்து ரக்பித்தருளினவனும்
சடையான் குந்தான்
குட { (போரில் முதுகு காட்டி)
ஒடினபின்
அடல் { செருச் செய்யவந்த
வாணன் { பாணஸூரனுடைய
தட தோள் விசாலமான புஜங்களை

துணித்த அறுத்தெறிந்தவனுமான
தலைவன் பெருமானுடைய
இடம் இருப்பிடமாவது ;—
வண்டுகள் வண்டுகளானவை
குடி ஆ கூட்டக் கூட்டமாக விருந்து
உண்ண உண்ணும்படி
கோலம் நீலம் அழகிய நீலமலர்கள்
மட்டி தேனை
உருக்கும் பெருக்கானின்ற
புடை ஆர் { காற்புறமும் சூழ்ந்த
கழனி எழில் { கழனிகளினால் அழகு
ஆகும் { வாய்ந்த
புள்ளம் பூதங்குடி—

* * *—இந்திரன் பெய்சித்த பெருமழைக்குப் பரிஹாரமாக மலையைக் குடையாக வெடுத்துத் தரித்து நின்றவனும், பாணபுரத்தைக் காத்துக் கொண்டிருந்த தேவதார்தரங்களை முதுகுசாட்டி யோடும்படி செய்து பாணஸூரனுடைய தோள்களைத் திருவாழியினு லறுத்தெறிந்தவனுமான எம்பெருமான் தேனுண்ணும் வண்டிகள் நிறைந்த வயல் சூழ்ந்த திருப்புள்ளம் பூதங்குடியி லுள்ளான்.

இதில், ஒன்று, இரண்டு, நான்காமடிகளில் இரண்டா மெழுத்து டைகாரமா யிருப்பதற்கிணங்க மூன்றாமடியிலும் ‘குடையா’ என்றிருக்கலா மென்பர் சில பெரியோர். அப்போது, ‘செய்யா’ என்னும் வாய்பாட் டென்பாட்டிறந்த கால வினையெச்சமாய், ‘குடைந்து’ என்று பொருளாகும்; வண்டிகள் உட்புகுந்து கள்ளுண்ண என்றபடியாம். 1. “குடைந்து வண்டுண்ணுந் துழாய் முடியாணை” என்று திருவாய்மொழியிலுமுள்ளது. ஆனாலும் இவ்விடத்துப் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்—“புத்ர பௌத்ராதிகளோடும் பார்யாதிக ளோடுங் கூட வண்டிகளானவை மதுபானத்தைப் பண்ண” என்று உள்ளதனால் ‘குடியா’ என்ற பாடமே பொருந்து மென்க.

‘வண்டிகள், உண்ண’ என்றும் ‘வண்டு, கள், உண்ண’ என்றும் பிரிக்க லாம்; முந்தின பக்கத்தில், விரித்தல் செய்யுளின் பம் நோக்கியது. ... (எ)

கறையார்நெடுவேல் மறமன்னர்வீய விசயன் தேர்கடவி *

இறையான் கையில்நிறையாத முண்டம்நிறைத்த வெந்தையிடம் *

மறையால் முத்தீயவைவளர்க்கும் மன்னுபுகழால் வண்மையால் *

பொறையால்மிக்க வந்தணர்வாழ் புள்ளம்பூதங்குடானே.

(அ)

கறை ஆர் { ரத்தக்கமை மாறாதே
பொருந்தியிருக்கிற

நெடு வேல் { நீண்ட வேற்படையை
புடையவர்களான

மறம் மன்னர் { (தாரியோதனது) பகை
மன்னவர்கள்

வீய ஒழியும்படி

விசயன் அர்ஜுனனுடைய

தேர் தேரை

கடவி நடத்தினவனும்,

இறையான் ருத்ரனுடைய

கையில் கையில் ஒட்டிக்கொண்டதாய்

நிறையாத ஒன்றாலும் கிரம்பாதிருந்த

முண்டம் கபாலத்தை

நிறைத்த { (பிச்சையிட்டு)
நிறைத்தவனுமான

எந்தை எம்பெருமானுடைய

இடம் இருப்பிடமாவது :—

மறையால் வேதங்களாலும்

முத்தீ அவை { நித்யாக்கிஹோதரம்
வளர்க்கும் { செய்வதனாலுண்டான

மன்னு புகழால் நிலைநின்ற கீர்த்தியினாலும்

வண்மையால் ஔதார்யத்தினாலும்

பொறையால் பொறுமையினாலும்

மிக்க மேன்மைபெற்ற

அந்தணர் பிராமணர்கள்

வாழ் வாழப்பெற்ற

புள்ளம் பூதங்குடி—.

* * *—எப்போதும் பகைவருடைய உடல்களில் உயிர்ப்பித்தும் கொண்டே இருத்தலால் ரத்தக்கறை சமூக அவகாசமில்லாமையானே மாந்தர கறையை யுடைய வேற்படையை யுடையான துருவச்சத்தாசர்கள் முடியும்படி அர்ஜுனனுக்குத் தேரை நடத்திப் பார்த்தஸாரதி பென்ற பெயர் பெற்றவனாம்; ப்ரஹ்ம ஹத்யை பண்ணின ருக்மான்கையில் ஓட்டிக் கொண்டதாய் 1. “கண்ட கடலும் மலையு முலகேழும் முண்டத்துக்காற்று” என்றபடி மே எக்களைப் பொருள்களை யிட்டு நிறைக்கப் பார்த்தாலும் நிறையாதிருந்ததான தீவையாட்டைக் கனது திருமேனியில் ஜலபிந்துவாய் நிறைத்தவனுமான எம்பெருமான் வைதிகப்ராஹ்மணர்கள் வாழும் புள்ளம்பூதங்குடியிலுள்ளான்.

விசயன்—அர்ஜுனனது நாமங்களில் இஃது ஒன்றாம். இறையான்—ருக்ரனுக்கு வடமொழியில் ‘சசுவரன்’ என்று பெயருள்ளது.

திருப்புள்ளம்பூதங்குடியில் வாழும் அத்தனார்களின் சிறப்பைக் கூறுவன பின்னடிகள்; அவர்கள் மறையால் மிக்கவர்கள், முத்தீயவைவளர்க்கும் மன்னுபுகழால் மிக்கவர்கள், வண்மையால் மிக்கவர்கள், பொறையால் மிக்கவர்கள். “மறையால் முத்தீயவை வளர்க்கும்” என்று சேர்த்து அந்வயித்து, வேதங்களைக்கொண்டு அனலோம்புகிறவர்கள் என்றுரைத்தலுமாம். (அ)

துன்னிமண்ணும் விண்ணோடும் தோன்றாதிருளாய் மூடியநாள் *

அன்னமாகி யருமறைகள் அருளிச்செய்த வமலனிடம் *

மின்னுசோதி நவமணியும் வேயின்முத்தும் சாமரையும் *

பொன்னும் பொன்னி கொணர்ந்தலைக்கும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (கூ)

மண்ணும்	மண்ணுலகமும்	இடம்	இருப்பிடமாவது;—
விண் நாடும்	விண்ணுலகமும்	மின்னு	{ விளங்குகின்ற தேஜஸ்வை சோதி யுடைய
தோன்றாது	ஒன்றும் தெரியாதபடி	சோதி	
இருள் ஆய்	அந்தகாரமேயாய்	நவமணியும்	நவரத்தங்களை யும்
துன்னி	நெருங்கி	வேயின்	{ மூங்கில் முத்துக்களையும் முத்தும்
மூடிய நாள்	மூடிக்கிடந்த வளவிலே	முத்தும்	
அன்னம் ஆகி	ஹம்ஸரூபியாய் அவதரித்து	சாமரையும்	சாமரங்களையும்
அரு மறைகள்	அருமையான வேதங்களை	பொன்னும்	பொன்களையும்
அருளிச்	{ மீண்டும் வெளிப்படுத்தி செய்த யருளின	பொன்னி	காவேரியானது
செய்த		கொணர்ந்து	தன்னிக் கொண்டுவந்து
அமலன்	{ பவித்திரானு பெருமா னுடைய	அலைக்கும்	அலையெறியப் பெற்ற
			புள்ளம் பூதங்குடி—

* * *—முன் ஒரு கல்பத்தின் அந்தத்தில் சதுமுகன் துயிலுகையில் அவன் முகங்களினின்று வெளிப்பட்டுப் புருஷரூபத்துடன் உலாவிக்கொண்டிருந்த நான்கு வேதங்களையும் மஹாபலிஷ்டனாய் அருந்தவங்கள் செய்து பெரு

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 1—8—8.

அதன் படத்தின்மேல் அடியிட்டிக் கூத்தாடி அதனைச் செருக்கித்த திருமால் திருவுள்ளமுவந்து வாழுமிடமான திருப்புள்ளம் பூதங்குடி விஷயமாகக் கலிய னுரை செய்த இத்திருமொழியைப் பாடவல்லவர்கள் தயரற்றவராவர்—என்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைத்த பாசரம், இது. கன்ற + ஆ, கற்று. (க0)

அடிவரவு:—அறிவது கன்னம் மேவா வெற்பால் மையார் மன்னின் குடை சுறை துன்னி கற்று தாம்.

முதல் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளை சரணம்.

ஐந்தாம்பத்து—இரண்டாம் திருமொழி.

தாந்தம் பெருமையறியார்.

திருக்கடலூர் மங்களாசாஸனத் திருப்பதிகம்.

தாந்தம் பெருமையறியார் * தூது

வேந்தர்க்காய வேந்தநர்போல் *

காந்தள்விரல் மென்கலை நன்மடவார் *

கூந்தல்கமழும் கூடலூரே.

(க)

தம் பெருமை தமது பெருமேன்மையை

தாம் அறியார் தாமும் அறியாதவரும்

வேந்தர்க்கு (பாண்டவ) மன்னர்கட்கு

தூது ஆய தூதனாய்ச் சென்றவருமான

வேந்தர் தேவாதி தேவருடைய

ஊர் { திவ்யதேசம்
(எதுவென்றால்),

காந்தன் விரல் { செங்காந்தன் மலர்போன்ற
விரல்களையுடையவரும்

மென்கலை { அழகிய ஆடையணிந்தவர்
களுமான

நல் மடவார் நல்ல பெண்டுகளினுடைய

கூந்தல் கூந்தல்களானவை

கமழும் பரிமளம் வீசப்பெற்ற

கூடலூர் திருக்கூடலூராகும்.

* * *—எம்பெருமான் தான் ஸர்வஜ்ஞனென்றும் ஸர்வசக்தனென்றும் வேத வேதாந்தங்களினால் ஓதப்பட்டாலும் அவன் தன் பெருமையைத் தானறிய வல்லனல்லன்; ‘உனக்கு இவ்வளவு பெருமையுண்டு’ என்று பிறர் சொல்லக் கேட்பவனேயன்றி, தன்பெருமை தானறியானவன்.

தூற்றெட்டுக் திருப்பதிகளுள் திருக்கூடலூர் இரண்டு உண்டு; ஒன்று பாண்டிநாட்டிற் சேர்ந்தது; அதுவே தென்மதுரை யெனப்படும். மற்றொன்று சோழநாட்டிற் சேர்ந்தது: அது 'ஆடுதுறைப் பெருமாள்கோயில்' என வழங்கப்படும். இத்தலமே இத்திருமொழிக்கு விஷயம். தேவர்கள் கூட்டமாகக்கூடி எம்பெருமானைவணங்கி வாழ்த்தப்பெற்ற தலமென்பதுபற்றி இதற்குக் கூடலூர் என்று திருநாமமாயிற்றென்பர். (க)

சேறுந்திண் திமிலேறுடைய * பிள்ளை
பெறுந்தன்கோலம் பெற்றுஞ்ஞாப்போல் *
நறுந்தண்டம் தேனுண்டவண்ண *
குறிஞ்சிபாடும் கூடவாரே.

செறும்	மேல்விழுவனவாய்
திண் திமில்	{ திடமான முசப்புக்களை யுடையனவான
ஏறு	ரிஷுபங்களை
உடைய	{ (சல்கமாக) உடையவளர யிருந்த
பின்னை	{ கப்பின்னைப் பிராட்டி யினுடைய
பெறு	{ பெறுதற்கு விரும்பத் தகுந்ததான
தண்	அழகிய
கோலம்	திருமேனியை

பெற்றார்	{	(ஏறுதழுவி) மணஞ் செய்து கொண்ட பெருமா ஹுடைய
ஊர்	{	திவ்யதேசம் (எதுவென்றால்),
நறு		மணம்மிக்கதாய்
தண்		குளிர்ந்ததாய்
தீம்		இனாமையான
தேன்		தேனை
உண்ட		பருகின
வண்டு		வண்டுகள்
குறிஞ்சி		குறிஞ்சிப்பண்ணை
பாடும்		பாடப்பெற்ற
		கூடலார்—.

* * *—நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம்புணர்வதற்காக, கொழுத்த ஏழு காலகளை வலியடக்கின்ற மைந்தன் வாழுமிடம் மதுரமான தேனைப் பருகின்ற வண்டுகள் குறிஞ்சியென்னும் பண்ணைப் பாடப்பெற்ற கூடலூராம்.

ஏறு உடைய பின்னை=ரிஷபங்களை யுடையாளான நப்பின்னை என்றது—ரிஷபங்களின் வலியடக்குதலைத் தனக்கு சுல்கமாகவுடைய நப்பின்னை என்ற படி. கோலம்—அழகுக்கும் உடம்புக்கும் பெயர்.

மூன்றாமடியில் ‘தண்டின்’ என்று பலரும் ஒதுவது பொருந்தாது. ‘தண்டம்’ என்றே ஒதுக தன் + தீம், தண்டம். தீம்—இனிமை (உ.)

பிள்ளையருவாய்த் தயிருண்டு * அடியே

ஐள்ளம்புகுந்த ஒருவருர்போல் *

கள்ளநாரை வயலுள் * கயல்மீன்

கொள்ளை கொள்ளும் கூடலூரே.

(ங)

பிள்ளை உரு ஆய்	{ (கண்ணனாகிற) சிறுபிள்ளை யாயிருந்தகொண்டு	ஊர்	திவ்யதேசம்,—
தயிர் உண்டு	தயிரை அழுதுசெய்தவனும்	கள்ளம் நாரை	{ வஞ்ச நெஞ்சுடைய நாரைகள்
அடியேன்	அடியேனுடைய	வயலுள்	கழனிகளிலே
உள்ளம்	ஹ்ருதயத்திலே	கயல்மீன்	கயல்மீன்களை
புகுந்த	புகுந்தவனுமான	கொள்ளை கொள்ளும்	{ கபளீகரிக்கப்பெற்ற
ஒருவர்	ஒரு பெருமானுடைய		கூடலூர்—.

* * *—ஸர்வேசுவரனு யிருந்துகொண்டு தயிருண்ணப் பார்த்தால் அவ் விருப்பம் நிறைவேறுதென்று அதற்காகப் பிள்ளைவடிவுகொண்டு தயிரழுது செய்து, இப்படி ஆச்ரிதருடைய ஹஸ்தஸ்பர்சம் பெற்ற தீரவ்யத்தாலன்றி வேறொன்றாலும் செல்லாத நீர்மையைக்காட்டி என்னெஞ்சை வசப்படுத்திக் கொண்ட விலகூண்புகுஷன் விரும்பியுறைபுமிடம் திருக்கூடலூர்.

[கள்ளநாரை யித்யாதி.] நாரைகள் நீர்நிலைகளிற் சென்று உட்கார்த்திருக்கும்; அவற்றின் காலிலே சிறுமீன்கள்வந்து குத்தும்; குத்தினாலும் “உறுமீன் வருமளவும் வாடியிருக்குமாற் கொக்கு” என்றப்போலே அவற்றை அநாதரித் திருந்து தாம்விரும்பி உட்கொள்ளும் பெருமீன்கள்வந்து கிட்டினவாறே மேல் விழுந்து கொள்ளைகொள்ளும்.

இந்த வர்ணனைக்கு ஒரு கருத்துண்டு; யசோதைப்பிராட்டி தயிர்கடைந்து வெண்ணெய் திரட்டும்போது 1. “ஓராதவன் போலுறங்கி” என்கிறபடியே கள்ளத்தூக்கம் கொண்டிருந்து அவள் அப்பால் சென்றவாறே யதேச்சமாகக் கொள்ளை கொள்ளும்படிக்குப் போலி சொல்லுகிறார் போலும். “பிள்ளையரு வாய்த் தயிருண்டு” என்றிறே முதலடியில் பிரஸ்தாவித்தது. ... (ங)

கூற்றேருருவின் குறளாய் * நிலம்நீர்
ஏற்றான் எந்தைபெருமானார்போல் *
சேற்றேருழவர் கோதைப்போதுண் *
கோல்தேன்முரலும் கூடலூரே.

(சு)

கூறு ஏர்	{ கொண்டாடுவதற்குத் தகுந்த	ஏர் உழவர்	ஏர்கட்டி உழுகின்றவர்களது
உருவின்	{ ருபத்தையுடைய	கோதை	மயிர்முடியிலேவைக்கப்பட்ட
குறன் ஆய்	வாமநழர்த்தியாகி	போது	பூக்களிலுள்ள தேனை
நிலம்	{ பூமிதானம் வாங்கிக்	உணன்	உணவாகவுடைய
நீரேற்றான்	{ கொண்ட	கோல் தேன்	சோலைவண்டுகள்
எந்தை	{ எம்பெருமானுடைய	முரலும்	இசைபாடப் பெற்ற
பெருமான்			
ஊர்	திவ்யதேசம்;—		
சேறு	சேறுகளிலே		கூடலூர்—.

* * *— ‘இப்படியும் விலகூணமானதொரு வாமநவேஷம் உலகிலுண்டோ’ என்று கண்டாரடங்கலும் கொண்டாடத்தகுந்த வாமநழர்த்தியாய் மாவலிபக்கலிற் சென்று பூமிதாநம் வாங்கின பெருமான் வாழ்மிடம் திருக்கூடலூர்.

[சேற்றேருழவர் இதயாதி.] அவ்விடத்து ஏர்பிடித்து உழுகின்றவர்களும் முடியிற் பூவணிந்திருப்பர்களென்று காட்டியவாறு. சேந்தரவைபவங்களில் இதுவுமொன்றும். “கோதைப் போதுண்” என்ற பாடத்தில், ‘உண்-உண்கிற’ என்று பொருளாம். ‘போதுண்’ என்றபாடத்தில், உணன் முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர்.

கோல் தேன்—மரக் கொம்புகளிலே தட்டித்திரியும் வண்டுகள் என்கை. இவை தமக்கு வாய்த்த இடங்களை விட்டிட்டு, சேற்றேருழவர்களது தலைப்பூக்களிலே மதுவில் நசையாலே திரிகின்றனவாம். (சு)

தொண்டர்பரவச் சுடர்சென்றணவ *
அண்டத் தமரும் அடிகளுர்போல் *
வண்டலையுள் கெண்டைமிளிர *
கொண்டலதிரும் கூடலூரே.

(ரு)

தொண்டர்	ஆச்சிதர்கள்	வண்டல்	{ வண்டல் பாய்ந்திருப்பதாய்
பரவ	துதிக்கும்படியாக	அலையுள்	{ அலைகளையுடைத்தான
சுடர் சென்று	{ (திருமேனி) ஸூர்ய	கெண்டை	{ கெண்டை மீன்கள்
அணவ		மிளிர	{ (தமது ஒளியாலே)
அண்டத்து	{ மண்டலத்தனவும் பேரய்		{ மின்னாழிற்க
	{ ஸ்பர்சிக்க வளர்ந்த		{ (அதைக் கண்டு)
	{ ஆகாசாவகாச முள்ள	கொண்டல்	மேகங்களானவை
அமரும்	{ இடமெல்லாம்	அதிரும்	முழக்கம் செய்யப் பெற்ற
அடிகள்	வியாபித்த		
ஊர்	ஸ்வாமியினுடைய		கூடலூர்—.
	திவ்யதேசம்;—		

* * *—‘தொண்டர்பரவ’ என்றது உலகனாக்குங் காலத்தில் ஆங்காங் குள்ள தொண்டர்கள் ஏத்தின்படியைச் சொன்னவாறு. ‘சுடர் சென்றணவ’ என்றது மேலே ஜ்யோதிர்மண்டலத்தளவும் ஒங்கின்படியைச் சொன்னவாறு. ‘அண்டத்து அமரும்’ என்றது திசைப்பரப்பெல்லாம் வியாபித்தபடியைச் சொன்னவாறு. ஆகவிப்படி ஒங்கியுலகளந்த வுத்தமன் வாழ்மிடம் திருக்கூட லூர்.

[வண்டலையுள் இத்தயாதி.] வண்டலிட்டிருக்கும் நீர்நிலங்களிலே கெண்டை மீன்கள் செருக்காலே துள்ளும்போது அவற்றின் உடல் மின்னல் மின்னினுற் போலேயிருக்கும்; அதனைக்கண்ட மேகங்கள் தம்மிடத்து மின்னுகின்ற மின்ன லின் ஒளியே யென்று நினைத்து மின்னலுக்கு அடுத்தபடியாக வண்டாகவேண் டிய கர்ஜனையைச் செய்கின்றனவாம். (ரு)

தக்கன்வேள்வி தகர்த்ததலைவன் *

துக்கம்துடைத்த துணைவருர்போல் *

எக்கலிடு நுண்மணல்மேல் * எங்கும்

கொக்கின்பழம்வீழ் கூடலூரே.

(சு)

தக்கன்	தகூப்ராஜாபதியினுடைய	ஊர்	திவ்யதேசம்;—
வேள்வி	யாகத்தை	எக்கல் இடி	வண்டல்படிந்த
தகர்த்த	அழித்தவனான	நுண் மணல்	நுட்பமான மணல்களுள்ள
தலைவன்	சிவபிரானுடைய	மேல் எங்கும்	வீடமெங்கும்
துக்கம்	துயரத்தை	கொக்கின்பழம்	மாம்பழங்கள்
துடைத்த	போக்கின	வீழ்	விழுந்திருக்கப்பெற்ற
துணைவர்	{ ஆபத்தந்துவான பெருமானுடைய		கூடலூர்—.

* * *—சங்கரன் கொண்ட சாபத்தைத் தீர்த்த பெருமான் வாழ்மிடம் திருக்கூடலூர். [எக்கல் இத்தயாதி.] வண்டலிட்ட நுண்ணிய மணல்களில் மாம் பழங்கள் விழுந்து வரிசையாகக் கிடக்கிறபடியைப் பார்த்தால் பழுக்கைக்குப் பதித்துவைத்தாற் போன்றுள்ளதென்னலாம்.

சிவன் தக்கன் வேள்வி தகர்த்த வரலாறு:—முன்பொருகால் தகூப்ராஜா பதி யென்பவர் ஒரு யஜ்ஞஸ்தஸ்விலிலே செல்ல, அப்போது அங்கிருந்த தேவர் களும் மஹர்ஷிகளு மெல்லாரும் சடக்கென எழுந்து கௌரவிக்க, பிரமனும் சிவனும் எழுந்திராமல் இருந்தபடியேயிருக்க, தகூன் பிரமனை ‘லோககுரு’ என்னும் பிரதிபத்தியாலே நமஸ்கரித்துவிட்டு, தன்னுடைய பெருமை விளங்கு மாறு சிவன் தன்னை வணங்கி வழிபாடுகளொன்றுஞ் செய்திலென்று சீற்றங் கொண்டவனாய் ‘இந்த ருத்ரன் எனக்கு மாப்பிள்ளையானபோதே எனக்கு கிஷ் யஞய்வைத்து இங்ஙனே ஸ்தப்தனாய்க் கிடக்கிறானே, இவனில் மிக்க பாபி உலகி

ஊண்டோ? க்ருத்தபாகருத்ய விவேககூர்யண இத்த மூர்க்கனுக்கு அரியாய்மாய் அருமருந்தன்ன பெண்ணைக் கொடுத்துக் கெட்டேனே! என்று பலவாறாக நிந்தித்து, “கயம்துஷெவயஜநெ மஹேஜாவெஜாஷிஷிஷ்வீ! ஸஹலாம நலஹகாஃ ஷெவெவெ ஷெஷ்வமணாயஸீ” [இந்த ருக்ரன் யாகங்களில் தேவதைகளோடு கூட ஹவிர்ப்பாகம் அடையக் கடவனல்லன்] என்று சபித்து விட்டு மஹா கோபத்துடனே எழுந்து தன்னிருப்பிடம் போய்ச் சேர்த்தான். பிறகு நெடுநாளாக்கப்பால் அந்த தகஷன் ப்ருஹஸ்பதிலவ மென்றொரு யஜ்ஞம் பண்ணத் தொடங்கின செய்தியைப் பார்வதி கேள்விப்பட்டி ‘தந்தை ரிகழ்த்தும் வேள்வியின் விபவங்களை நாமும் கண்டிருவோம்’ என விரும்பிப் புறப்பட்ட, ருக்ரன் பழைய வைரத்தை நினைத்து ‘அங்கே நீ போகலாகாது’ என்று தடுத்தவளவிலும் அவள் கோபத்தே குதூஹலாதிசயத்தினால் விரைந்து புறப்பட்டித் தந்தையின் மாணிகையில் வந்துசேர, அங்கே இவளைக்கண்டு தந்தை நல்வரவு கூறுதல் யோகசேஷமம் வினவுதல் ஒன்றுஞ்செய்யாது விமுகளுயிருக்கு மிருப்பையும் ருத்ரபாகமில்லாமல் யாகம் நடைபெறுவதையும் கண்டு அளவுகடந்த கோபமடைந்தவளாய் ‘இந்த மஹாபாபியான தகஷனிடத்தில் நின்று முண்டான இந்த என் சரீரம் இனி முடிந்துபோவதே நன்று’ என்று அறுதிபிட்டு யோசனைத்தினால் ஒரு அக்ரியையுண்டாக்கி அது தன்னிலே சரீரத்யாகம் பண்ணிவிட, இங்ஙனே பார்வதி அவமாரம் பொறுக்கில்லாமல் இறந்தொழிந்தா ளென்றுணர்ந்த சடையான் மிகச் சினந்து தக்கன் வேள்வியைப் பலபடிகளாலும் தகர்த்துவிடக் கடவோமென்று ரிச்சயித்துத் தனது சடையில் நின்று ஒருமயிரையெடுத்துக் கீழே எறிய, அதில் நின்றுக் கோரஞ்சியான வீரபத்ரன்கிளம்பி ருத்ரனுடைய ஆஜ்ஞையைப்பெற்று தகஷயாக பூமியிலேசென்று வாசாமகோசரமான சேஷபங்களை யுண்டுபண்ண, ருத்ரனும் கூடச்சென்று தகஷனைத் தலையறுத்து ஸ்வாஹாகாரங்களை யெல்லாம் ஹாஹாகாரமாக்கி, ‘தகஷாத் வரத்வம்ஸீ’ என்றும் ‘தக்கன் வேள்விதகர்த்த தலைவன்’ என்றும் பெயர்பெற்றானென்கிற வரலாறு ஸ்ரீ பாகவதத்தில் நான்காம் ஸ்கந்தத்தின் ஆதியில் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. (சு)

அருந்து மடிகள் அமரு மூர்போல் *

சுருந்தந்தழுவும் கூடலூரே.

சுருந்தந்தழுவும் கூடலூரே.

(6T)

கரு தண் { கழித்துக் குளிரிந்த
கடலும் { கடல்களையும்
மலையும் மலைகளையும்
உலகும் (மற்றும்) லோகங்களையும்
அருந்தும் { (பிரளயத்தினில்)
அமுதுசெய்த

அடிகள் ஸ்வாமி
அமரும் ஊர் நித்யவாஸம் பண்ணுமிடம்;-
பெரு தண் { பெருத்தும்
 குளிர்த்துமிருக்கிற

முல்லைப் பின்னை } முல்லைக் கொடி
ஒடி படர்ந்து

குருந்தம் குருந்தமாத்தை
தழுவும் தழுவியிருக்கப் பெற்ற
கூடலூர்—.

* * *—கடல்கள் மலைகள் முதலானவற்றோடு கூடிய லோகங்களை யெல்லாம் பிரளயங் கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கின ஸர்வேச்வரன் வாழ்மிடம் திருக்கூடலூர். முல்லைக் கொடிகள் குருந்த மாத்தை முட்டாக்கிட்டுப் படர்ந்திருக்கின்றனவாம் அங்கு. (எ)

கலை வாழ்பிணையோடணையும் * திருநீர்
மலைவாழ்ந்தை மருவமுர்போல் *
இலைதாழ்தேங்கின் மேல்நின்றிளநீர்க்
குலைதாழ்கிடங்கின் கூடலூரே.

(அ)

கலை ஆண்மாண்கள்
பிணையோடு பெண்மாண்களோடு
அணை வாழும் சேர்ந்து வாழும்படியான
திருநீர்மலை திருநீர்மலையிலே
வாழ் வாழ்கின்ற
எந்தை எம்பெருமான்
மருவும் பொருந்திவாழப் பெற்ற
ஊர் திவ்யதேசம்;—

இலை தாழ் மட்டைகள் தழைத்திருக்கிற
தெங்கின் { தென்னைமாண்களின்
மேல் நின்ற { மேலிருக்கிற
இளநீர் குலை இளநீர்க் குலைகள்
தாழ் { (தம்மேல்) தாழ்ந்திருக்கப்
பெற்ற
கிடங்கின் நீர்நிலைகளை யுடைய
கூடலூர்—.

* * *—விபவாவதாரங்களில் தர்மி ஐக்கியம் உள்ளது போல அர்ச்சாவதாரங்களிலும் தர்மி ஐக்கியம் உள்ளமையால் [—அதாவது, மதல்ய கூர்மாத் திவ்யதாரங்கள் செய்தபெருமானே ராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்கள் செய்தா ணென்பது போல, திவ்யதேசங்களில் ஆங்காங்கு எழுந்தருளியுள்ள எம்பெரு மாண்களும் ஒரு வ்யக்தியே என்பவாதலால்] திருநீர்மலையி லெழுந்தருளியுள்ள பெருமானே திருக்கூடலூரிலுள்ளான் என்குறத்தில். ‘கலைவாழ் பிணையோ டணையும்’ என்பது திருநீர்மலைக்கு விசேடணம். ஆண்மாலும் பெண்மாலும் கூடிக்களித்து வாழ்மிடமான திருநீர்மலையில் என்கை. கீழே திருநீர்மலைத் திருப்பதிகத்தில் “அன்றாயர் குலக் கொடியோடு அணிமாமலர்மங்கையோடு அன்பளவி” என்று தொடங்கின ராதலால் திவ்யதம்பதிகளின் அச்சேர்த்தி ஆழ்வார்திருவுள்ளத்தில் ஊன்றி யிருந்து அதுவே இங்கு அந்யாபதேசத்தால் கூறப்பட்டது போலும்.

[இலைதாழ் இத்தயாதி.] படர்ந்த இலைகளையுடைய தென்னைமாண்கள் குளங் களின் கரையிலே நிற்கும்; அவற்றிலுண்டான இளநீர்க் குலைகளானவை தாழ்ந்து நிற்கிற போது, குளங்களை இளநீராலே நிறைத்து இலைகளாலே மறைத்துவைத்தாற்போலே யிருக்குமாயிற்று. நின்ற + இளநீர், நின்றிளநீர்; தொகுத்தல். (அ)

பெருகுகாதலடியேனுள்ளம் *

உருகப்புருந்த ஒருவநுர்போல் *

அருகுகைதமலர * கெண்டை

குருகேன்றஞ்சும் கூடலூரே.

(க)

பெருகு	{ வளர்ந்துவரும் ஆசையை
காதல்	{ புடையேனு
அடியேன்	அடியேனுடைய
உள்ளம்	மனமானது
உருக	கரையும்படியாக
புருந்த	உள்ளே பிரவேசித்திருக்கிற
ஒருவர்	விலகாது புருஷனுடைய
ஊர்	திவ்யதேசம் ;—
அருகு	ஸமீபத்திலே

கைதை	தாழைகள்
மலர	{ மலர்ந்திருக்க (அதனைக் கண்டு)
கெண்டை	கெண்டை மீன்கள்
குருகு என்று அஞ்சும்	{ (தம்மைப் பிடித்துண்ண வந்திருக்கிற) நாரைகளென்றெண்ணி அஞ்ச மிடமான
	கூடலூர்—.

* * *—நாட் செல்ல நாட் செல்ல ஆற்றுப் பெருக்குப்போலே பெருகா நின்றள்ள காதலைக் கொண்ட அடியேனுடைய ஹ்ருதயம் உருகும்படியாக உட்புருந்த பெருமான் வாழுமிடம் திருக்கூடலூர். அங்கே வாய்க்கார் கரைகளில் தாழம்பூக்கள் மலர்ந்திருக்கும்; அவற்றைக் கண்ட கெண்டை மீன்கள் ‘குருகு’கள் நம்மை இரை கொள்வதற்காக வந்து ஸ்தப்தமாய் நிற்கின்றன போலும்’ என்றெண்ணி அஞ்சி யொளிக்கின்றனவாம்.

கைதை—‘கேதகி’ என்னும் வடசொல்விகாரம். குருகு—கொக்கு. ... (க)

காலிப் பெருநீர்வண்ணன் * கண்ணன்

மேலித்திகழும் கூடலூர்மேல் *

கோவைத்தமிழால் கலியன்சொன்ன *

பாவைப்பாடப் பாவம்போமே.

(ய)

காலி	கருநெய்தற் பூப்போலவும்
பெரு நீர்	கடல்போலவும்
வண்ணன்	நிறமுடையானு
கண்ணன்	எம்பெருமான்
மேலி	பொருந்தி
திகழும்	விளங்கப்பெற்ற
கூடலூர்மேல்	கூடலூர் விஷயமாக

கலியன்	திருமங்கைமன்னன்
கோவை	{ ஒழுங்கான தமிழினம்
தமிழால்	{
சொன்ன	அருளிச்செய்த
பாவை	இப்பாசாங்களை
பாட	பாடவே
பாவம் போம்	பாவங்கள் தொலைந்துபோம்.

* * *—காலிமலர் போலவும் கருங்கடல் போலவும் வடிவுபடைத்த பெருமான் பொருந்திவாழ்மிடமான திருக்கூடலூர் விஷயமாகக் கலியனருளிச் செய்த இத்திருமொழியை ஓதவல்லார் பாவங்கள் தொலையப் பெறுவர் என்றார்.

காவி-கீலோற்பலம். காவிப் பெருநீர்-உம்மைத் தொகை. கோவைத் தமிழ்-
ஒழுங்கான தமிழ். கோக்கப்பட்ட மாலைக்கும் கோவை யென்று பெயராதலால்,
மாலைபோல் போக்கியமான தமிழ் என்னவுமாம். ... (௧௦)

அடிவரவு:—தாம் செறும் பிள்ளை கூற்றேர் தொண்டர் தக்கன் கருந்தன் கலை
பெருகு காவி வென்றி.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீபர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம்பத்து—மூன்றாந் திருமொழி,

வென்றிமா மழுவேந்தி.

திருவெள்ளறை மங்களாசாஸனத் திருப்பதிகம்.

வென்றிமாமழுவேந்திமுன்மண்மிசை மன்னரைமுவெழுகால்

கோன்றதேவ ! * நின்குரைகழல் தொழுவதோர்வகை எனக்கருள்புரியே *

மன்றில்மாம்பொழில் நுழைத்து மல்லிகை மௌவலின்போதலர்த்தி *

தேன்றல்மாமணம் கமழ்தரவரு திருவெள்ளறை நின்றானே.

(க)

தென்றல் தென்றல் காற்றானது
மன்றில் இடை வெளிகளிலே யுள்ள
மாம்பொழில் மாந்தோப்புகளிலே
நுழைத்து நுழைத்தும்
மல்லிகை } மல்லிகைப் பூக்களையும்
போது }
மௌவலின் } முல்லைப்பூக்களையும்
போது }
அலர்த்தி மலரச்செய்தும்
மா மணம் { மிக்க பரிமளம் வீச
கமழ்தர வரு { வந்துலாவப் பெற்ற
திரு {
வெள்ளறை } திருவெள்ளறையிலே
நின்றானே நின்றருளும் பெருமானே !,
முன் முன்பொருகால்
வென்றி ஜயசீலமான

மா பெரிய
மழு கோடாலிப்படையை
எந்தி தரித்து
மண் மிசை } பூமியிலுள்ள அரசர்களை
மன்னரை }
முவெழுகால் இருபத்தொரு தலைமுறை
கொன்ற கொலைசெய்த
தேவ தேவனே !,
நின் உன்னுடைய
குரை கழல் { ஆபரண வொலிபொருந்திய
திருவடிகளை }
தொழுவது { வணக்கப் பெறும்
ஓர் வகை { ஒருபாயத்தை
எனக்கு அடியேனுக்கு
அருள்புரி அருள்வேணும்.

* * *—இத் திருமொழியில் பாசரங்கள் தோறும் ‘அருள்புரியே’ என்று அருளை வேண்டுகின்றார் ; பிரானே ! உனது திருவடித்தாமரைகளில் எனக்குப் பரிபூர்ணமான பக்திப் பெருங்காதல் உண்டாகும்படியும் உனக்கு நான் அத் தாணிச் சேவகஞ் செய்து கொண்டு போதுபோக்கும்படியும் கிருபை பண்ணி யருளவேணு மென்று பிரார்த்தித்தல் இத்திருமொழியின் பரமேயம்.

பாசராமனய்த் திருவவதரித்து உலகில் கூத்திரியப் பூண்டு ஒழியுமாறு செய்த பெருமானே ! பரமபோக்யமான திருவெள்ளறையில் நின்றருளும்வனே ! உனது திருவடிகளில் ஸ்வரூபமான வருத்திவிசேஷத்தைப் பண்ணும் பரிசு நானறியேன், நீயே க்ருபைபண்ணி அதனை யருளவேணு மென்கிறார்.

உலகத்திலே எவரும் அழிப்பவரில்லாமையால் கொழுத்துத் திரிந்து கொடுமை இயற்றிவந்த கூத்திரிய வம்சங்கள் பலவற்றை நாசஞ் செய்தற் பொருட்டு நாராயணமூர்த்தி ஜமதக்னி முனிவரது மனைவியான ரேணுகையிடம் இராமனய்த் திருவவதரித்துப் பரசு என்னும் கோடாலிப்படையை ஆயுதமாகக் கொண்டு அதனாற் பரசுராமனை வழுங்கப்பெற்று வருகையில், ஒருநாள் கார்த்த வீரயார்ஜுநனும் அவனது குமாரர்களும் ஜமதக்னியின் ஆச்ரமத்தில் இளைப்பாறப் புகுந்தகாலத்து, அங்கே அம்முனிவனது ஹோமத்தொவனது வேண்டின வஸ்துக்களையெல்லாம் யதேஷ்டமாக அளித்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்ட இவர்கள் அப்பசுவைக் கொள்ளுகொள்ள விரும்பி அதனைக்கவர்து அம் முனிவனையுங் கொன்றிட்டது காரணமாக (ப்பாசராமன்) அக்கார்த்த வீரயார் ஜுநனையும் அவனது குமாரர்களையுங் கொன்று அதனாலேயே கூத்திரியவம்சம் முழுவதன்மேலும் கோபாவேசங்கொண்டு உலகத்திலுள்ள அரசர்கள் பலரை யும் இருபத்தொரு தலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டான். இப்பாசராமன் ஏழு சிவஞ்ஜீவிகளில் ஒருவன். இவனது வலிமையும் வெற்றியும் அற்புதமானது. சிவபிரானது கைலாஸகிரியைப் பெயர்த்தெடுத்த இராவணன் மிக வலியவ னென்றும், அவனிலும் கார்த்தவீரியன் வலியவனென்றும், அவனிலும் பாசரா மன் வலியவனென்றும் இதிஹாஸங்களால்விளங்கும். சிவனே விஷத்தையுண்டு ‘கங்கையைத்தரித்து மேரு வில்வனைத்துத் திரிபுரமெரித்து மன்மதனை நீறு படுத்தி யமனைபுகைத்து ஸம்ஹாரத் தொழில்நடத்தும் பேராற்றலையுடைய உக்ரமூர்த்தியாவான் ; அக்கடவுள் வீற்றிருக்கின்ற கைலாஸகிரியை இராவ ணன் ஒருகால் வேரோடு பெயர்த்தனன் ; அங்ஙனம் மிக வலியவனாய் திக்விஜயஞ்செய்து திக்கஜங்களையும் வென்ற இராவணனைக் கார்த்த வீரயார்ஜுநன் கட்டிச் சிறையிலிட்டனன் ; அன்னவனைப் பாசராமபிரான் தோள்துணித்துத் தொலைத்திட்டனனென்றால் இவனது ஆற்றல் பேச்சுக்கு நிலமன்றே. எம் பெருமானது தசாவதாரங்களுள் ஆறாம் அவதாரமாயிருப்பன் இப்பாசராமன்.

இப்படிப்பட்ட பாசராமன் ஏழாமவதாரமான தசாதாரமன்மீது கோபித் தலும், இவ்விருவரும் ஒருவரோடொருவர் போர்செய்தலும், ஒருவர் மற்றொரு வரை வெல்லுதலும் பொருந்துமோவெனின் ; துஷ்டர்களாய்க் கொழுத்துத்

திரிந்த அரசர்களைக் கொல்லும் பொருட்டுப் பரசுராமனிடத்தில் ஆவேசித் திருந்த விஷ்ணுசக்தி விசேஷம் அக்காரியம் முடிந்தபின்பு அவ்விஷ்ணுவின் அம்சாவதாரமான தசரதாமறாற் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்டதாகையால் பொருந்துமென்க. இதனால் ஆவேசாவதாரத்திற்காட்டிலும் அம்சாவதாரத் திற்கு உள்ள ஏற்றம் விளங்கும்.

ஸ்ரீமந்நாராயணனது விபவாவதாரங்கள் அளவற்றவை; அவை முக்கியம் அமுக்கியம்என இருவகைப்படும். இவற்றில் முந்தியதுசிறந்தது. பிந்தியது அந்நிலும் தாழ்ந்தது. முக்கியமாவது ஸாக்ஷாதவதாரம். அமுக்கியமாவது ஆவேசாவதாரம். ஆவேசம் ஸ்வரூபாவேசமென்றும் சக்தியாவேசமென்றும் இருவகையதாம். ஸ்வரூபாவேசமாவது—சேதந்ருடைய சரீரங்களில் எம்பெரு மான் தன்னுடைய ரூபத்துடன் ஆவேசித்துநிற்பது. பரசுராமன், பலராமன் போல்வார் இத்திறத்தார்கள். சக்தியாவேசமாவது—சேதநர்பக்கல் காரியகாலத் திலே எம்பெருமான் சக்திமாத்திரத்தால் தோன்றி விளங்குதல். கார்த்த விரியார்ஜுநன், அர்ஜுநன், வியாஸர்போல்வார் இத்திறத்தார். இவற்றில் சக்தியாவேசத்தைவிட ஸ்வரூபாவேசம் பிரபலம். இவற்றின் உண்மை நிலையை விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதை முதலிய ஸ்ரீபாஞ்சராத்திரஸம்ஹிதைகளிலும் தத்வத்தரயத்திலும் அதன் வியாக்கியானத்திலும் பரக்கக் காணலாம். பரசுராமாவ தாரம் ஸ்வரூபாவேசாவதாரம்.

முமுக்ஷுக்களுக்குப் பரசுராமாவதாரம் உபாஸனைக்கு உரியதன்றாகிலும் விரோதிகளைக் களைந்தொழித்த உபகாரத்துக்குத் தோற்றுத் துதிப்பதுமாத்திர முண்டு. இங்கு “வேன்றிமா மழுவேந்தி முன் மண்மிசைமன்னரை மூவெழுகால் கொன்ற தேவா” என்று இவ்வாழ்வார் அருளிச்செய்வதும், “மன்னடங்கமழு வலங்கைக்கொண்ட விராமநம்பி” என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்வதும், “கோக்குலமன்னரை மூவெழுகால் ஒரு கூர்மழுவால், போக்கிய தேவனைப் போற்றும் புனிதன்.....இராமாநுசன்” என்று அமுதனார் (இராமாநுச நூற் றந்தாதியில்) அருளிச்செய்வதும் விரோதி நிரஸஸவபாவத்துக்குத் தோற்றுத் துதித்த மாத்திரமேயென்க.

“நின்குரைகழல் தொழுவதோர் வகையெனக் கருள்புரியே” என்று சொல் லீப் பின்னடிகளில் தென்றலின் இயல்வைச் சொன்னதற்குக் கருத்துண்டு; தென்றலானது ஸ்வார்த்தமாகவன்றியே பாரார்த்தமாகவே யிருப்பதுபோல அடியேனையும் “தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே” என்னும்படியே அத்தலைக்கே உறுப்பாகக் கொள்ளவேணும் என்பதாம். தென்றல்—தென்திசையில் நின்றும் வந்து வீசுங்காற்று.

வேள்ளறை—வெண்மையான பறைகளாலியன்ற மலை; [அறை—பறை.] இத்தலம், வடமொழியில் ‘சீவேதாத்ரி’ எனப்படும். ... (க)

வசையில்நான் மறைகேத்த அம்மலரயற்கருளி முன்பரிமுகமாய் *
 இசைகொள்வேதநூ லென்றிவைபயந்தவனே எனக்கருள்புரியே *
 உயர்கொள் மாதவிப் போதோடோலிய மாருதம் வீதியின்வாய் *
 திசையெல்லாம் கமழும்பொழில்குழ் திருவேள்ளறை நின்றானே. (உ)

உயர்கொள் ஒங்கிவளர்கின்ற
 மாதவி குருக்கத்திரங்கலிலுள்ள
 போதோடு } புஷ்பங்களோடே அணைந்த
 உலாவிய }
 மாருதம் காற்றானது
 வீதியின் வாய் { வீதிகள்தோறும்
 (வீசும்போது)
 திசை } திக்குக்களெல்லாம்
 எல்லாம் }
 கமழும் பரிமளம் பாவப் பெற்றதும்
 பொழில் குழ் { சோலைகள் சூழ்ந்திருக்கப்
 பெற்றதமான
 திரு வெள்ளறை, நின்றானே!—;
 முன் முன்பொருகால்,

வசை இல் குற்றமற்ற
 நால் மறை நான்குவேதங்களையும்
 கெடுத்த { போக்கடித்துக் கொண்டு
 வருத்திநின்ற
 அ மலர் { மலரில் தோன்றின
 அயற்கு { அப்பிரமனுக்கு
 அருளி அருள்புரிந்த
 பரி முகம் ஆய் ஹயக்ரீவாவதார மெடுத்து
 இசை கொள் { “ஸ்வர்பரதானமான வேத
 வேதனால் சாஸ்திரங்கள் இவை
 இவை என்று காண்” என்று சொல்லி
 பயந்தவனே { அவற்றை அவனுக்கு
 உபதேசித்ததந்தவனே!
 எனக்கு { என்மீது கிருபைபண்ண
 அருள்புரி { வேணும்.

* * *—குருக்கத்திச் செடிகளிலே படிந்து அங்குள்ள பரிமளங்களை
 முகந்துகொண்டு எங்கும் வீசுகின்ற தென்றலினால் மணங் கமழப்பெற்ற திரு
 வெள்ளறையில் நின்றருளும் பெருமானே! முன்பு உண்பக்கவிலே வேதங்களை
 பெல்லாம் பெற்று, பிறகு அவற்றை அசுரர்கொள்ளப் பறிகொடுத்து ‘கண்
 ணிழந்தேன், தனமிழந்தேன்’ என்று கதறின நான் முகனுக்குக் கருணைகூர்ந்து
 ஹயக்ரீவாவதாரம் செய்து அவ்வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து அவனுக்கு உப
 கரித்தருளினவ னல்லையோ நீ? அப்படிப்பட்ட அருமையான உபகாரம் ஏதே
 னும் செய்யவேணுமென்று நான் இரக்கிறேனோ? ஏதேனுமொரு குற்றே
 வலிலே அடியேனை நியமித்துப் பணிகொண்டருளலாகாதோ? என்கிறார்.

இத்திருமொழியில் சில பாசுரங்களில் “எனக்கு அருள்புரியே” என்று வங்
 தாலும், முதற்பாட்டில் “நிங்குரைகழல் தொழுவதோர் வகையெனக் கருள்
 புரியே” என்றும், இடையிடையே சில பாசுரங்களில் “நின்காதலை யரு
 ளெனக்கு” “நின்னடிமையை அருளெனக்கு” என்று முள்ளதனால் அவற்றுக்
 குப்பொருந்தப் பொருள் கொள்ளவேணும். ஆகவே, எனக்கு அருள்புரியே என்
 றது—உனக்குநான் தொண்டடும்படி அருள்செய்ய வேணுமென்றபடி. மாதவி—
 வட்சொல். (உ)

வேய்யனாபுலகே முடன்னலிந்தவன் உடலகயிருபிளவா *
 கையில்நீளுதிர்ப் படையதுவாய்த்தவனே எனக்கருள்புரியே *
 மையினுந்தரு வராலினம்பாய வண்தடத்திடைக் கமலங்கள் *
 தெய்வநாறுமொண்போய்கைகள்குழ் திருவேள்ளறை நின்றானே. (௩)

மையின் } ஆர் தரு } கருநிறத்தினால் பூர்ணமான
வரால் இனம் வரால் மீன்களின் திரள்
வண் } அழகிய தடாகங்களிலே
தடத்திடை }
பாய } துள்ளிவிளையாடப்
பெற்றதும்,
கமலங்கள் தாமரைப் பூக்கள்
தெய்வம் } திவ்யமான வாஸனே
நாறும் } வீசாநின்ற
ஒண் } அழகிய பொய்கைகளினால்
பொய்கைகள் }
சூழ் } சூழப்பட்டதுமான
திருவெள்ளறை, நின்றானே !—;

வெய்யன் ஆய் } மிகவும் க்ரூராயிருந்து
கொண்டு }
உலகு ஏழ் ஸப்தலோகங்களையும்
உடன் ஒருங்கே
நலிந்தவன் } ஹரிமலித்துக் கொண்டிருந்த
இரணியனுடைய
உடலகம் மார்பு
இரு பிளவு ஆ இரண்டு கூறும்படி
கையில் திருக்கைகளில்
நீள் உகிர் நீண்ட நகங்களையே
படை அது ஆபுதமாக
வாய்த்தவனே பெற்றவனே !
எனக்கு } அடியேன்மீது க்ரூபை
அருள்புரி } பண்ணவேணும்.

* * *—திருவெள்ளறை நின்ற பெருமானே ! பண்டொருகால் ப்ரஹ்மலா தாழ்வானுக்கு அருள் செய்யவேண்டிப் படாதபாடுகள் பட்டாய் ; அதுக்ரூரஸ்வ பாவனய் ஏழலுக்குந் தீங்கு செய்துகொண்டிருந்த இரணியனுடைய மார்பை உகிரால் பிளந்து இப்பாடுபட்டு அவனுக்கு அருள்செய்தாய் ; எனக்காக நீ இப் படிப்பட்ட அருமைக ளொன்றும் படவேண்டா ; தொண்டனாக்கி யருளவேண் மத்தனை என்கிறார்.

இரணியன் தான் வரங்கொள்ளும்போது “ அஸ்த்ரசஸ்த்ரங்க ளொன்றின லும் சாகக்கடவேனல்லேன் ” என்றும் “ ஈரமுள்ளதனாலும் ஈரமில்லாததனாலும் சாகக்கடவேனல்லேன் ” என்றும் வரம்பெற்றனனாதலால் அந்த வரம் பழுது படாமைக்காகக் கையில் நகங்களையே ஆயுதமாகக் கொண்டமை தோன்ற “ நீள் கிரிப் படையது வாய்த்தவனே ! ” என்றார்.

வரால்—மதஸ்யவிசேஷம். (ங)

வாம்பரியுகமன்னர் தமுயிர்சேக ஐவர்கட் கரசளித்த *
காம்பினார் திருவேங்கடப்பொருப்ப நின்காதலை யருளெனக்கு *
மாம்பொழில் தளிர்கோதியமடக்குயில் வாயதுதுவர்ப்பெய்த *
தீம்பலங்கனித் தேனதுநுகர் திருவெள்ளறை நின்றானே. (ச)

மாம்பொழில் மாந்தோப்புகளிலே
தளிர் அவற்றின் தளிக்களை
கோதிய கொந்தி உண்ட
மட குயில் அழகிய குயில்கள்
வாய்அது } தமது வாய் துவர்த்துப்போக
துவர்ப்பு எய்த } (அந்தரஸத்தை
மாற்றுகைக்காக)

தீம் இனிமையான
பலங்களி பலாப் பழங்களிலுள்ள
தேன்அது மதுவை
நுகர் பானம்பண்ணப் பெற்ற.
திருவெள்ளறை, நின்றானே !—;
வாம் பரி } (பாரதப்போர்ச் சேனை
களிலே) மேல்விழுந்த
வருகிற குதிரைகள்

உக	மாளும்படியாகவும்	காம்பின் ஆர்	} மூங்கில்களாலே நிறைந்த திருவேங்கடமலையிலுள்ள வனுமான பெருமானே !
மன்னர்தம்	{ (எதிரிகளான) அரசர்களினுடைய	திரு வேங்கடம் பொருப்ப	
உயிர்	பிராணன்		
செக	அழியும்படியாகவும் செய்து	நின் காதலை	{ உன்விஷயமான பரம பக்தியை
ஐவர்க்கு	பஞ்ச பாண்டவர்களுக்கு		
அரசு	ராஜ்யத்தை	எனக்கு	{ அடியேனுக்குப் பிறப்பித் தருளவேணும்.
அளித்த	உபகரித்தருளினவனும்,	அருள்	

* * *—திருவெள்ளறை நின்றருளும் பிரானே! பஞ்சபாண்டவர்க்கு அருள் செய்யவேண்டிப் படாதனப்பட்டாய்; பாரதப்போரமூட்டி * மலைபுரை தோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர் சூலைய, ஹற்றுவரும் பட்டழியப் பார்த்தன் சிலைவளையத் திண்டோர்மேல் முன்னின்றாய்; இப்படி ஏதேனும் அருமைப்படவேணுமோ எனக்காக? உனது அடிமையிலே எனக்கு ருசியைப் பிறப்பிக்கு மித்தனையன்றோ நான் வேண்டுவது என்கிறார்.

“வாம்பரி” என்றது ‘வாவும் பரி’ என்றபடி. “செய்யுமெனச்ச வீற்று பிர்மெய் சேறலும்” என்ற நன்னூற் சூத்திரத்தினால் எச்சத்து உயிர்மெய் கெட்டது. (வாவுதல்-தாவுதல்.) திருவேங்கடமலையில் நிற்பவனும் திருவெள்ளறையில் நிற்பவனும் ஒரு வயக்தியே என்பது தோன்ற “காம்பினர் திருவேங்கடப் பொருப்ப-திருவெள்ளறை நின்றானே!” என்றார்.

“நின்காதலை யருளெனக்கு” என்றவிடத்து வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி:— “தேவர்திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வ கூணவர்த்தியான பரமபக்தியை எனக்குப் பண்ணியருளவேணும்.”

[மாம்பொழில் இத்தாதி.] மாஞ்சோலையிலே போய்ப்புகுந்து அங்குள்ள தளிர்களைத்தின்ற பெண்குயில் வாய் துவர்ப்படைந்துபோக, அத்துவர்ப்பை வேறு ரஸத்தாலே மாற்றவேண்டி இனிய பலாப்பழத்திலே சென்று வாய்வைக்கின்றதாம். (சு)

மானவேலோண் கண்மடவரல் மண்மகளழங்க முந்நீர்ப்பரப்பில் *
ஏனமாகியன் றிருநிலமிடந்தவனே எனக்கருள்புரியே *
கானமாமுல்லை கழைக்கரும்பேறி வேண்முறவல்செய்தலர்கின்ற *
தேனின்வாய்மலர் முருகுக்கும் திருவெள்ளறை நின்றானே. (ரு)

கரும்பு கழை	{ கரும்புதனியளவும் சென்று ஏறி பட்டர்ந்து	தேனின் வாய்	வண்டுகளின் வாய்களிலே
வெண்	{ வெண்மையான முறுவல் புன்சிரிப்பைச் செய்து செய்வனபோல் அலர்கின்ற விகவியா நின்ற	முருகு	தேனை
முறுவல்		உகுக்கும்	பெருக்காநிற்கப் பெற்ற
செய்து			திருவெள்ளறை, நின்றானே!—;
அலர்கின்ற		மானம்	பெருமைதங்கிய
மா கானம்	{ பெரியகாட்டு முல்லைப் முல்லை மலர் பூக்கள்	வேல்	வேற்படை போன்
முல்லை மலர்		ஒண்	அழகிய

கண்	கண்களை யுடையனாய்	பரப்பில்	மஹாஜலத்திலே
மடவரல்	{ பெண்டிர்க்குரிய குணங்களை யுடையனான	எனம் ஆகி	மஹாவராஹரூபியாகி (இழிந்து)
மண்மகள்	பூமிப் பிராட்டி	இரு நிலம்	விசாலமான பூமியை
அழுங்க	{ (பிரளயக்கடலில்) மூழ்கிக் கிடக்க,	இடந்தவனே	{ அண்டபித்தியில் நின்றும் குத்தியெடுத்து வந்தவனே!
அன்று	அக்காலத்து,	எனக்கு	{ அடியேன்மீது அருள்புரி
முந்நீர்	{ (அந்தப் பிரளயக்) கடலினுடைய		{ கிருபைபண்ணாய்.

* * *—தேஹகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் சிறந்தவனான பூமிப் பிராட்டியானவள் பிரளயப் பெருவெள்ளத்திலே புக்கு அழந்தினவளவிலே நீர்க்கும் சேற்றுக்கும் பின்வாங்காத மஹாவராஹ வடிவைக்கொண்டு அண்ட பித்தியிலே ஒட்டிக்கிடந்த அப்பூமியை இடந்தெடுத்துக் கொண்டேறினவனே! வாய்திறந்து வேண்டவும்மாட்டாத பூமியை ரக்ஷித்தவனுக்கு, வாய்திறந்து வேண்டுகின்ற என்னுடைய ரக்ஷணம் பண்ணுகை பெரியபணியோ? என்கிறார்.

பெரிய காட்டுமுல்லைக் கொடிகள் கரும்புகளின் மேலேறிப்படர்ந்து வெண்ணிறமான பூக்களைப் புஷ்பிக்கின்றன; அவற்றிலே வண்டுகள் மொய்க்கும்போது அவற்றின்வாயிலே தேன் பெருகுகின்றதாம். (டு)

பொங்குநீண்முடி ஸுமரர்கள்தொழுதேழ் அமுதினைக் கோத்தேளிப்பான் *
அங்கோராமையதாகியவாதி நின்னடிமையை யருளெனக்கு *
தங்குபேடையோ டேயுமதுகரம் தையலார் குழலனைவான் *
திங்கள்தோய் சென்னிமாடஞ் சென்றனை திருவெள்ளறைநின்றானே. (சு)

தங்கு	பூவிலே தங்கியிருந்த	நீன் முடி	{ நீண்ட கிரீடத்தை யுடையரான
பேடையோடு	பெண்வண்டோடு	அமரர்கள்	தேவர்கள்
ஊடிய	பிரணயகலஹங் கொண்ட	தொழுது எழ	(தன்னை) வணங்கியாச் சாய்க்க (அவர்களுக்கு இரங்கி)
மதுகரம்	ஆண்வண்டு	அமுதினை	அமிருதத்தை
தையலார்	ஸ்திரீகளினுடைய	கொடுத்து	{ தந்தருள்வதற்காக அளிப்பான்
குழல்	கூந்தல்களை	அங்கு	அப்போது
அனைவான்	{ சென்று கிட்டி அங்கே மறைந்திருக்கைக்காக,	ஓர்	விலகணமான
திங்கள் தோய்	{ சந்திரமண்டலத்திலே படிந்திருக்கிற	ஆமை அது	{ கூர்மமாகத் திருவவதரித்த ஆகிய
சென்னி	சிகரங்களை யுடைய	ஆகி	காண்பூதனே!
மாடம்	மாளிகைகளை	நின்	{ உனக்கு நான் அடியரு அடிமையை
சென்று	{ சென்று சேர்ந்திருக்கப் பெற்ற	எனக்கு	{ யிருக்கப்பெறுவதை அருள்
திருவெள்ளறை, நின்றானே!—;			{ எனக்கு அருள்வேணும்.
பொங்கு	விளங்குகின்ற		

* * *—தூர்வாஸ முனிவனுடைய சாபத்தினால் தேவர்களின் செல்வம் யாவும் ஒழியவே அசுரர்வந்து பொருது அமரரை வென்றபோது இந்திரன் தேவர்களோடு கூடவந்து உன்னைச் சரணமடைந்து உன்னால் அபயம்பெற்று அசுரர்களையும் துணைக்கொண்டு மந்தரமலையை மத்தாகநாட்டி வாஸுகியென்னும் மகாநாகத்தைக் கடைகயிறாகப் பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடைந்தபோது மத்தாகிய மந்தரகிரி கடலினுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்களின் வேண்டுகோளினால் நீ பெரியதோர் ஆமைவடிவமெடுத்து அம்மலையின்கீழே சென்று அதனை முதுகின்மீது கொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்திவிடாமல் கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தாய்; இவ்வாறாக அந்தப் பரியோஜநார்தரபரர்க்கு நீபட்ட வருத்தங்கள் அடியேனுக்காகப் படவேண்டா; உனது திருவடிகளில் நான் அடிமை செய்வேனும்படி எனக்கு அருளினால் போதும் என்கிறார்.

[தங்குபேடையோடு இப்பாதி.] வண்டிகள் ஆணும்பெண்ணுமாய்ப் பூவிலே படுத்திருந்தன; தம்பதிகளுக்குப் பிரணயகலஹம் இயற்கையாகையாலே ஊடல் உண்டாயிற்று; உடனே ஆண்வண்டானது பேடைக்குத் தெரியாததோரிடந் தேடி மறையவேணு மென்றெண்ணி ஸ்த்ரீகளினுடைய கூந்தலிலே மறையக் கோள், சந்திர மண்டலத்தளவுஞ் சென்றோங்கின சுகரத்தைபுடைய மாடங்களிலே சென்றணிகின்றதாம் திருவெள்ளறையில். (சு)

ஆறினோடொருநான் துடைநெழுமி அரக்கன்தன் சிரமெல்லாம் *

வேறுவேறுக வில்லதுவளைத்தவனே எனக்கருள்புரியே *

மாழில்சோதிய மரதகப்பாசடைத் தாமரை மலர்வார்ந்த *

தேறல்மாந்திவண் டின்னிசைமுரல் திருவெள்ளறை நின்றானே. (எ)

மாறு இல் { ஒப்பற்ற ஒளியை
சோதிய { புடையனவாய்
மரதகம் மரதகம் போன்ற
பாச அடை பச்சிலைகளை புடையனவான
தாமரை தாமரைகளினுடைய
மலர் பூக்களில் நின்றும்
வார்ந்த பெருகின
தேறல் மகரந்தத்தை
மாந்தி பானம்பண்ணி
வண்டு வண்டிகள்
இன் இசை { இனிய பண்களைப் பாடா
முரல் { கிறகப்பெற்ற
திருவெள்ளறை, நின்றானே !—;

அரக்கன் தன் இராவணனுடைய
நெடு முடி { நீண்ட கிரீடங்களை
உடை { யணிந்த
ஆறினோடு {
ஒரு நான்கு { பத்துத்தலைகளும் ஒன்று
+ சிரம் { தப்பாமல்
எல்லாம் }
வேறு வேறு { தனித்தனியே அற்று
உக { விழும்படி
வில் அது சார்ந்ததை
வளைத் { வளைத்து அம்பெய்த
தவனே { பெருமானே !,
எனக்கு { என்விஷயத்தில் கிருபை
அருள்புரி { பண்ணு.

* * *—திருவேள்ளறைநின்ற பெருமானே! பிராட்டியானவள் உன்னைப் பிரிந்து பத்து மாஸம் பொறுத்திருந்தாள்; நானே ஒரு நொடிப்பொழுதும் உன்னைப் பிரிந்து பொறுக்கவில்லாமல் துடிக்கிறேன்: ஆகையாலே அப்பிராட்டியிற்காட்டிலும் எனக்கு நெடுவாகியுண்டு; இருந்தாலும் அவளுக்காக நீ செய்த அருந்தொழில்களில் ஆபிரத்திலொருகூறும் எனக்காக நீ செய்யவேண்டுவ தில்லை; இராவணனுடைய தலைகளையறுக்கப் பட்டபாடு பெரிதுமுண்டே; அப் பாடு ஒன்றும் எனக்காகப் படவேண்டா; ‘இவன் நம் தொண்டன்’ என்று திருவுள்ளம்பற்றினால் போதும் பிரானே! என்கிறார். (எ)

முன்னிவ்வேழலகுணர்வீன்றி இருள்மிக வும்பர்கள்தொழுதேத்த *
அன்னமாகி யன்றருமறைபயந்தவனே எனக்கருள்புரியே *
மன்னுகேதகைகுதகமென்றிவை வனத்திடைச் சுரும்பினங்கள் *
தேன்னவென்னவண் டின்னிசைமுரல் திருவேள்ளறை நின்றனே. (அ)

மன்னு மாறாதே பூத்திருக்கிற
கேதகை தாழைகளென்ன
குதகம் மாமரங்களென்ன
என்ற இவை { இத்தயாதி வருகுகங்களை
யுடைத்தான
வனத்து { சோலைகளின் நடுவே
இடை
சுரும்பு { ‘சுரும்பு’ என்னுஞ்சாதி
இனங்கள் { வண்டுகளின் கூட்டம்
தென்ன { ‘தென்னதென்ன’
என்ன { என்றுபாட,
வண்டு (சாதாரண)வண்டுகளானவை
இன் இசை { இனிமையான இசைப்
பாட்டுக்களை
முரல் பாடாநிற்கப்பெற்ற

முன் முன்பொருகால்
இ ஏழ் உலகு இவ்வுலகங்களெல்லாம்
உணர்வு { அறிவு கெட்டு
இன்றி
இருள் மிக { அஜ்ஞாநாதகாரம்
மேலிட்டவன்விலே
உம்பர்கள் தேவர்கள்
தொழுதுவத்த வணங்கித்துதிக்க
அன்று அப்போது
அன்னம் ஆகி ஹம்ஸரூபியாகி
அரு மறை அருமையான வேதங்களை
பயந்தவனே { ஸம்பாதித்துக்
கொடுத்தவனே!

திருவேள்ளறை, நின்றனே!—;

எனக்கு அருள்புரி—.

* * *—நான்முகனிடத்திலின்றும் வேதங்களைக் கொள்ளுகொண்டு போன அசுரர்களுக்காக ஹயக்ரீவாவதாரம் செய்தருளினபடியைக் கீழ் இரண்டாம்பாட்டில் அதுஸந்தித்தார். அப்படி ஹயக்ரீவாவதாரஞ்செய்து கடலினுட்புகுந்து மதுகைடபரென்னு மசுரர்களைத்தேடிக்கண்டுபிடித்துக் கொண்டு வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து ஹம்ஸரூபியாய்ப் பிரமனுக்கு உபதேசித்தருளினனாதலால், அன்னமாகி யருமறை பயந்த அவ்வரலாற்றை இப்பாட்டில் அதுஸந்திக்கிறார். அப்படிப்பட்ட அருமையான காரியமொன்றும் என் திறத்துச் செய்யவேண்டுவதில்லை; அந்த வேதங்களிலே புருஷார்த்தமாகக் கூறப்பட்டுள்ள கைங்கரியத்தை அடியேனுக்குப் பெறுவித்தருளினால் போதுமென்கிறார்.

சுரும்பு என்பதும் வண்டு என்பதும் பரியாயமென்று பலர் நினைத்திருப்பதுண்டு : பரியாயமென்று கொள்ளலாமாயினும் ஜாதிபேதமுண்டு. இதனை யறியாமல், இப்பாட்டில் மூன்றாமடியில் ‘சுரும்பினங்கள்’ என்று வந்திருக்க, மீண்டும் நான்காமடியில் ‘வண்டு’ என வருவது ஒவ்வாதென்றெண்ணிச் சிலர் பாடத்தை மாறுபடுத்தினர்—“தேன்னதென்னவென்றின்னிசை முரல்” எனத்திருத்தினர். அதுவேண்டா; “தேன்னவென்ன, வன்டின்னிசை முரல்” என்ற ஆன்றோர்பாடமே கொள்ளத்தக்கது. சுரும்பு சாதி வேறு, வண்டுசாதி வேறு என்க. கீழ் (5-1-1.) “அறிவதரியான்” என்ற பாட்டில் “நறிய மலர்மேல் சுரும்பார்க்க.....சிறை வண்டிசைபாடும்” என வந்ததும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

கேதகை, சூதகம்—வடசொல் விகாரங்கள். (அ)

ஆங்குமாவலிவேள்வியி லிரந்துசென்று அகலிட முழுதினையும் *
பாங்கினுல்கோண்டபரம நிற்பணிந்தெழுவேன் எனக்கருள்புரியே *
ஒங்குபிண்டியின் செம்மலரேறி வண்டுழிதர மாவேறி *
தீங்குயில் மிழற்றும்படப்பைத் திருவெள்ளறை நின்றானே. (க)

ஒங்கு	உயர்ந்து வளர்கின்ற	வேள்வியில்	யாகபூமியில்
பிண்டியின்	அசோகமரத்தினுடைய	சென்று	எழுந்தருளி
செம் மலர்	சிவந்த புஷ்பங்களின்மேலே	இரந்து	(மூவடிமண்) யாசித்து
வண்டு	வண்டுகள்	ஆங்கு	அப்போதே
ஏறி	ஏறி	அகல் இடம்	{ பூமிப் பாப்பெல்லா வற்றையும
உழிதர	ஸஞ்சரிக்க,	முழுதினையும்	
தீம் குயில்	மதுரஸ்வரமுள்ள குயில்கள்	பாங்கினுல்	முறைமையினுல்
மா ஏறி	மாமரங்களின்மேலேறிநின்று	கொண்ட	ஸ்வாதினப்படுத்திக்கொண்ட..
மிழற்றும்	கூவுதல் செய்யப்பெற்ற	பரம	புருஷோத்தமனே !
படப்பை	{ கொடித் தோட்டங்களை புடைத்தான	நின்	உன்னை
திருவெள்ளறை, நின்றானே !—;		பணிந்து	{ வணங்கி யெழுகின்ற என் விஷயத்திலே
மாவலி	மதுரபலியினுடைய	எழுவேன்	
		எனக்கு	
		அருள்புரி	கருபை பண்ணியருள்.

* * *—திருவெள்ளறையின்ற பிரானே ! தேவேந்திரன் கண்ணீர்விட்டழுதுகொண்டு தலைகுனியி நின்று திருவடிவாரத்திலே பிரார்த்தித்தா னென்பதுவேகொண்டு, கண்டவர்களெல்லாரும் ஏகம்படியான வாமன வேஷத்தைக் கொண்டு மாவலி வேள்வியிற்சென்று மூவடியிரந்து மூவுலகுமளந்துகொண்ட பரமபுருஷனாகிய வுன்னைப் பணிந்தெழுகின்ற என் விஷயத்தில் பரமக்ருபை செய்தருளவேணும் என்கிறார். ப்ரயோஜநாத்ரத்தை விரும்பிவந்து பணிந்த இந்நிரனுக்குக் காரியஞ்செய்த நீ அந்நயப்ப்ரயோஜனான வடியேனுக்கு இரங்க

லாகாதோ? இந்நிரனுக்குச் செய்ததுபோலே எனக்கும் ஏதேனும் ஆயாஸமும் றுக் காரியஞ்செய்ய வேண்டிற்றுண்டோ? 'இவன் நம் தொண்டன்' என்று திருவுள்ளம் பற்று மத்தனையேயன்றே வேண்டுவது—என்பது உள்நுறை.

[ஓங்குபிண்டியின் இத்தயாதி.] 'பிண்டி' என்று அசோகமரத்துக்குப் பெயர். ஆகாசாவகாசம் வெளியடையும்படி வளர்ந்த அசோகமரம் செக்கச் செவேலென்று பூத்த பூக்களினால் நிறைந்திருக்கின்றது; அப்புஷ்பங்களை வண்டுகள் பார்த்து 'இவை மலர்களல்ல, நெருப்பாம்' என மயங்கி அங்குச் செல்ல அஞ்சிச் சிவசமயங்களில் ஒதுங்கித்திரியும், (கீழ் முதற்பத்தில் [1-2-9]) "தாதுமல்கிய பிண்டி விண்டலர்கின்ற தழல்புரையெழில் நோக்கிப், பேதை வண்டுகள் எரியேனவெருவரு பிரிதிசென்றடை நெஞ்சே!" என்ற பாசரமும் அவ்விடத்து உரையும் நோக்கத்தக்கது. பக்கம்—50.) அசோகமலர்களை அக்ரிபாக ப்ரமித்து அஞ்சி அப்பால் செல்லுமியல்வினவான வண்டுகள் சிவ மையங்களில் அந்த ப்ரமம்நீங்கி 'இவை மலர்களை' என்று துணிந்து அவற்றிலே மதுவுண்ணச் செல்வது முண்டாகையாலே, அப்படி அவை மதுவுண்ண அசோக மலர்களில் ஏறியிருப்பதைக்கண்டு அருகே மாமரங்களிலுள்ள குயில்கள் 'அந்தோ! இவ்வண்டுகள் நெருப்பிலே அகப்பட்டனவே!' என்று பரிதாபந் தோற்ற அநக்ஷரஸமாகக் கூப்பிடுகின்றனபோலும். இப்படிப்பட்ட சோலைகளி னொழுத்ப்பெற்றது திருவெள்ளறை. (க)

மஞ்சலாமணிமாடங்கள்சூழ் திருவேள்ளறையதன்மேய *

அஞ்சனம்புரையுந் திருவுருவனை ஆதியையமுதத்தை *

நஞ்சலாவிய வேல்வலவன் கலிகன்ஞ்சொல் ஐயிரண்டும் *

எஞ்சலின்றிநின் தேத்தவல்லார் இமையோர்க்கர சாவர்களே

(க0)

மஞ்சு உலாம் { மேகங்கள் படிந்து
உலாவப்பெற்ற
மணி மாடங்கள் { நவரத்நங்கள் பதித்த
மாளிகைகளினால்
சூழ் சூழப்பட்ட
திரு வெள்ளறை { திருவெள்ளறையில் நித்ய
அதன் மேய { வாஸம் செய்பவனும்
அஞ்சனம் { மைபோன்ற திவ்யமான
புரையும் திரு { வடிவையுடையவனும்
உருவனை
ஆதியை , ஸகல ஜகத்காரண பூதனும்
அமுதத்தை { அமுதம்போல் போக்யனு
மான எம்பெருமானே,

நஞ்சு உலாவிய { விஷத்தங்கிய வேற்படை
வேல் வலவன் { யைச்செலுத்தவல்லவான
கலிகன்றி திருமங்கையாழ்வார்
சொல் அருளிச்செய்த
ஐ இரண்டும் { இப்பத்துப் பாசரங்களைக்
கொண்டு
எஞ்சலின்றி குறைவின்றி
வின்று மனம் நிலைபெற்று
எத்த வல்லார் துதிக்க வல்லவர்கள்
இமையோர்க்கு நித்யஸூரிகளுக்கும்
அரச ஆவர்கள் ஆதரிக்கத் தக்கவாவர்கள்.

* * *—மேகமண்டலத் தளவுஞ்சென்று ஒங்கியிருக்கின்ற மணிமாடங்கள் சூழ்ந்த திருவெள்ளறையில் நித்தியவாஸஞ்செய்தருளும் புண்டரீகாக்ஷப்

654 பேரிய திருமொழி-நி-பத்து, சி-திரு. உந்திமேல்நான்முகனை.

பெருமாள் விஷயமாகக் கலியனருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர்கள் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே செல்லப்பெற்று நித்யஸூரிகளால் மிகவுங் கொண்டாடப் பெறுவார்களென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டிற்றாயிற்று. (க0)

அடிவரவு:—வென்றி வசை வெய்யன் வாம்பரி மானவேல் பொங்கு ஆறு முன் ஆங்கு மஞ்ச உந்திமேல்.

மூன்றாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம்பத்து—நான்காந்திருமொழி,

உந்திமேல் நான்முகனை.

திருவரங்கம் பெரியகோயில் மங்களாசாஸனத்திருப்பதிகம்.

உந்திமேல் நான்முகனைப்படைத்தான் உலகுண்டவ

னெந்தைபெம்மான் * இமையோர்கள் தாளைக்கு இடமென்பரால் *

சந்தினோமணியுங் கோழிக்கும் புனல்காலிரி *

அந்திபோலும் நிறத்தார்வயல்கூழ் தென்னரங்கமே.

(க)

சந்தினோடு சந்தனக்கட்டைகளையும்
மணியும் நவரத்தனங்களை யும்

கோழிக்கும் { தள்ளிக்கொண்டு
பெருகுகின்ற

புனல் திர்த்தத்தை யுடைத்தான
காலிரி திருக்காலிரி நதியாலும்,

அந்தி போலும் { ஸந்தியாகாலம்போன்ற
வண்ணத்தையுடைய
நிறத்து ஆர் கழனிகளினாலும்
வயல்

கூழ் சூழப்பட்ட

தென் அரங்கம் திருவாங்கமானது,—

உந்தி மேல் (தனது) திருநாபியிலே

நான்முகனை பிரமனை

படைத்தான் ஸ்ருஷ்டித்தவனும்

உலகு { (பிரளயகாலத்தில்) லோகங்
உண்டவன் { களை அமுது செய்தவனும்

எந்தை { எம்'குலத்துக்கு
பெம்மான் { நாதனாவனும்

இமையோர் { நித்யஸூரிகளுக்குத் தலை
கள் தாளைக்கு { வனுமான பெருமானுக்கு

இடம் வாஸஸ்தலம்,

என்பர் என்று சொல்லுவார்கள்.

* * *—உலகங்களைப் படைக்கவேண்டித் தனது திருநாபிக்கமலத்தில் நான்முகக்கடவுளைப்படைத்து அவன் மூலமாகக் காரியப்பொருள்களைப் படைத் தருள்பவனும், படைக்கப்பட்ட உலகங்கள் பிரளயவெள்ளத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டு அழிவதாயிருக்கையில் அவற்றைத் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கு

பவனும், இப்படிப்பட்ட குணங்களைக்காட்டி எம்மை ஆட்படுத்திக்கொள்பவனும், நித்யஸூரிகளுக்கு நாதனுமான பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் எதுவென்றால், சந்தனமரங்களையும் நவமணிகளையும் கொழித்துத் தள்ளிக் கொண்டு பெருவெள்ளமாகப் பெருகுகின்ற திருக்காவிரியாலும் அந்த நதியினால் வளம்பெற்ற வயல்களாலும் சூழப்பட்ட திருவரங்கம் பெரிய கோயிலாம்.

தாதை—‘தாத’ என்ற வடசொல் விகாரம். சந்து—‘சந்தநம்’ என்ற வடசொற்சிறைவு.

அந்திபோலும் நிறத்தார்வயல்—அந்தியென்றது ஸாயம் ஸந்தியாகாலத்தை; அது இருள்மூடிக் கறுத்துத் தோற்றுமாதலால் “கருநெல்சூழ் கண்ணமங்கை” என்னுமாபோலே கருவடைந்த பயிர்களாலே வயல்கள் கறுத்துத் தோன்றுகின்றனவாம். இனி, ஸாயம் ஸந்தியாகாலத்தைச் செந்நிறமாக வருணிப்பார்களாதலால் அதற்குச் சேரப்பொருள்கொள்ளவேண்டில் ‘துனிநெல் பழுத்த வயலாலே சூழப்பட்ட’ என்றாரைத்துக்கொள்க. (க)

வையமுண் டாலிலேமேவுமாயன் மணிரீன்முடி *
பைகொள் நாகத்தணையான் பயிலுமிடமேன்பரால் *
தையனல்லார் சூழல்மாலையும் மற்றவர்தடமுலை *
செய்யசாந்துங் கலந்திழிபுனல்சூழ் தென்னரங்கமே.

(உ)

நல் தையலார் நல்ல ஸ்திரீகளினுடைய
சூழல் { தலையிலணிந்த பூமலை
மாலையும் { களும்
மற்று இன்னமும்
அவர் அந்த ஸ்திரீகளினுடைய
தட முலை { முலைத்தடங்களில்
{ பூசப்பட்ட
செய்ய { சிவந்த சந்தனமும்
சாந்தும் { (ஆகிய இவற்றோடு)
கலந்து சேர்ந்து கலங்கி
இழி பிரவலிக்கின்ற
புனல் (காவிரித்) தீர்த்தத்தினால்
சூழ் சூழப்பட்ட

தென் அரங்கம் திருவரங்கம்,—
வையம் { (பிரளயத்தில்) பூமியை
உண்டு { வெய்லாம் அழுதுசெய்து
ஆல் இலை ஆலந்தளிசிலே
மேவும் பொருத்திக் கண்வளர்கின்ற
மாயன் ஆச்சர்ய சக்தியுத்தனும்,
மணி ரீன் முடி { மணிமயமான ரீண்ட
கிரீட மணிந்தவனும்
பை கொள் { படங்கொண்ட திருவனந்
நாகத்து { தாழ்வானைப் படுக்கையாக
அணையான் { வுடையனுமானபெருமான்
பயிலும் இடம் { நித்யவாஸம்பண்ணுகிற இட
என்பர் { மென்று சொல்லுவர்.

* * *—பிரளயத்திலே அமுந்தாதபடி பூமிப்பாப்பையடங்கலும் எடுத்துத் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி ஒரு சிற்றலந்தளிரிலே திருக்கண்வளர்ந்தருளின ஆச்சர்ய சக்தியுத்தனும், ‘யாங்கடவுளென்றிருக்கு மெவ்வலகிற்கடவுளார்க்கும் ஆங்கடவுள் தானே’ என்பது நன்கு விளங்க மணிமயமான திருவபிஷேகத்தை அணிந்துள்ளவனும், இனத்துத்தியணி பணமாயிரங்க ளார்த்த அரவாசப் பெருஞ்சோதியனந்தனென்னு மணிவிளங்கு முயர்வெள்ளையணையமேவிப் பள்ளிகொள்பவனுமான பெருமான் ஒருநாளும் விடாதே

வர்த்திக்கிற திவ்யதேசம் எதுவென்றால், காவிரிகுழந்த தென்னரங்கம். அக்காவிரியாறு எப்படிப்பட்டதென்னில், குழவிலே பூக்களையணிந்து முலைகளைக் குங்கும பங்கத்தாலே அலங்கரித்திருக்கும் மாதர் ரீரட இழிவர்கள்; அப்போது அவர்களது குழலில் மாலையும் குங்குமச்சேறுமாய்க் கலங்கியோடா நிற்கும்.

தையல் நல்லார்—தையல்—அழகு. அழகுடையவர்களுக்கு ஆகுபெயர். 'நலதையலார்' என மாறுதலுமாம். (உ)

பண்டிவ்வையமளப்பான்சென்று மாவலிகையில்நீர்

கோண்ட * ஆழித்தடக்கைக் குறளனிடமென்பரால் *

வண்டோடும் மதுவார்புனல் வந்திழிகாவிரி *

அண்டநாறும் பொழில்சூழ்ந்து அழகார்தென்னரங்கமே. (ந)

வண்டு பாடும் வண்டுகள் பாடப்பெற்ற

மது வார் தேன் ஒழுகுகின்ற

புனல் தீர்த்தமானது

வந்து இழி வந்து பிரவழிக்கின்ற

காவிரி திருக்காவேரியினாலும்

அண்டம் { ஆகாச மெங்கும்
நாறும் { பரிமளிக்கின்ற
பொழில் { சோலைகளாலும்

சூழ்ந்து சூழப்பட்டி

அழகு ஆர் அழகுபொருந்தியதான

தென் அரங்கம்—;

பண்டு முன்பொருகால்

இவையம் இப்பூமியை

அளப்பான் { அளந்து வசப்படுத்திக்
கொள்வதற்காக

சென்று போய்

மாவலி மஹாபலியினுடைய

கையில் கையில் நின்றும்

நீர் தாந ஜலத்தை

ஆழி தடம் { திருவாழியை யேந்தவல்ல
கை கொண்ட { தடக்கையாலே ஏற்றுக்
கொண்ட

குறளன் வாமநமூர்த்தியினது

இடம் என்பர்—.

* * *—மஹாபலியாலே அபஹரிக்கப்பட்ட பூமிபை மீட்டுக்கொள்ளு கைக்காக அவனது வேள்விச்சாலையிற் சென்று, அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கை யாலே உதகதானம் வாங்கின வாமநமூர்த்தி வாழுமிடம் எதுவென்றால், திருக்கா விரியாலும் திருச்சோலைகளாலுஞ் சூழப்பட்ட தென்னரங்கம். காவிரி எப்படிப் பட்டது?—வண்டு பாடும் மதுவார்புனல் வந்திழியப்பெற்றது; திருக்காவிரித் தீர்த்தம் மதுவோடுகூடிப் பெருகும்; மதுவில் நசையாலே வண்டுகள் வந்து மொய்க்கும்; 1. “ஈக்கள் வண்டொடு மொய்ப்ப வரம்பிகந்து, ஊக்கமேமிகுந்து உள்தெனியின்றியே, தேக்கெறிந்து வருதலிறீம்புனல், வாக்கு தேனுக் கர் மாக்களை மானுமே” என்றது காண்க. (ந)

விளைத்தவெம்போர்விறல்வாளரக்கன் நகர்பாழ்பட *

வளைத்தவல்லிவ்ந்தடக்கையவனுக்கு இடமென்பரால் *

துளைக்கையானைமருப்புகிலும் கொணர்ந்துந்தி * முன்

திளைக்குஞ்செல்வப் புனல்காவிரிகுழ தென்னரங்கமே. (ச)

துலாக்கை { துதிக்கையுடைய
யானை { யானைகளின்

மருப்பும் தந்தங்களையும்

அகிலும் அகில் மரங்களையும்

கொணர்ந்து அடித்துக் கொண்டுவந்து

முன் உந்தி முன்னே தள்ளி

திளைக்கும் லீலாஸமனுபவிக்கின்ற

செல்வம் { திவ்யமான தீர்த்தத்தை
புனல் { புனைய

காவிரி காவேரியினால்

சூழ் சூழப்பட்ட

தென் அரங்கம்—;

வெம்போர் { கடுமையான யுத்தத்தை
வீளைத்த { உண்டாக்கின

விறல் பலிஷ்டனான

வான் { வாட்படை வல்லனான
அரக்கன் { இராவணனுடைய

நகர் நகரமாகிய வங்கை

பாழ்பட பாழாகும்படியாக

வளைத்த வளைக்கப்பட்ட

வல் வில் தட { வலியவிலைத் தடக்
கையவனுக்கு { கையிலே உடையவனான
பெருமானுக்கு

இடம் என்பர்—.

* * *—பெரும்போரைமூட்டின பெருமிடுக்கனான இராவணனுடைய இலங்காபுரியானது பாழ்பட்டுப்போம்படியாகப் பெருவில்லைவளைத்த பெரு வீரன் வாழுமிடம் காவிரிசூழ்ந்த திருவரங்கம். காவிரி எப்படிப்பட்டது?— யானைத்தந்தங்களையும் அகில்மரங்களையும் தள்ளிக்கொண்டுவந்து வீரையாடுவது போன்றுள்ளதாம். (ச)

வம்புலாங்கூர்தல்மண்டோதரிகாதலன் வான்புக *

அம்புதன்னால்முனிந்த அழகனிடமென்பரால் *

உம்பர்கோனு முலகேழும் வந்தீண்டிவணங்கும் * நல்

செம்பொனாகும் மதிள்சூழ்ந்து அழகார்தேன்னரங்கமே. (ரு)

உம்பர் { தேவர்களுக்கு கீர்வாஹக
கோனும் { னான பிரமனும்

உலகு ஏழும் ஸப்த லோகங்களும்

வந்து கிட்டி

சுண்டி திரண்டி

வணங்கும் வணங்கப்பெற்றதாய்

நல் செம் { நல்ல செம்பொன்னோடி
பொன் ஆரும் { ஒத்த மதின்களால்
மதிள் சூழ்ந்து { சூழப்பட்டு

அழகு ஆர் அழகு பொருந்தியதான

தென் அரங்கம்—;

வம்பு உலாம் { வாஸனை உலாவுகின்ற
கூந்தல் { கூந்தலையுடையனான

மண்டோதரி மந்தோதரிக்கு

காதலன் கணவனான இராவணன்

வான் புக வீரஸ்வர்க்கமடையும்படியாக

அம்பு தன்னால் { பாணங்களினால்

முனிந்த சிறிக் கொன்றொழித்த

அழகன் { வீரசீரையையுடையனான
இராமபிரானது

இடம் என்பர்—.

* * *—தனக்கு வாய்த்த மனைவியான மந்தோதரியோடே தான் போக மனுபவித்து வாழலாயிருக்க, விபரீதமான எண்ணங்கொண்ட இராவணன் போர்க்களத்திலே மடிந்து வீரஸ்வர்க்கம் அடையுமாறு அம்புகளைச்செலுத்திச் சித்ரவதஞ்செய்த சக்ரவர்த்தி திருமகன் வாழுமிடம் தென்னரங்கம். அஃது

658 பெரிய திருமொழி-ரு-பத்து. சு-திரு. உந்திமேல்நான்முகனை.

எப்படிப்பட்டதென்னில், தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான பிரமனும், அவனாலே படைக்கப்பட்ட ஜகத்தில் உள்ளாரும் திரண்டி வந்து ஆசிரயிக்கும்படியானது; உள்ளே சாய்ந்தருளும் பெருமானுக்கு அரணாகப் போரும்படியான திருமதிள்களாலே சூழப்பட்டது. (ரு)

கலையுடுத்த வகலல்குல் வன்பேய்மகள் தாயென *

முலைகொடுத்தாளுயிருண்டவன் வாழிடமென்பரால் *

குலையேடுத்தகதலிப் பொழிவாமேவந்தித் தி * முன்

அலையேக்கும் புனல்காலிரிசூழ் தென்னரங்கமே.

(சு)

குலை எடுத்த { குலைகள்
ஒங்கியிருக்கப்பெற்ற

கதலி பொழில் { வாழைத்தோப்புகளி
ஊளே

வந்து புருந்து
(அம்மரங்களை வேரோடே
பறித்துக்கொண்டு)

முன் உத்தி முன்னே தள்ளி

அலை எடுக்கும் அலைவீசியடியாகின்ற

புனல் திர்த்தத்தையுடைத்தான
காவிரி சூழ் காவேரியினால் சூழப்பட்ட

தென் அரங்கம்—;

கலை உடுத்த பட்டாடையணிந்த

அகல் அல்குல் { அகன்ற கிதம்பத்தை
புடையனான

தாய் என { தாயாகிய யசோதைபோல
(வந்து)

முலை கொடுத்தான் { முலையுண்ணக்
கொடுத்தவனான

வன் பேய்மகள் { வலிய (பூதனையென்னும்)
பேய்ச்சியினுடைய

உயிர் பிராணனை

உண்டவன் { உறிஞ்சி உண்ட
கண்ணபிரான்

வாழ் இடம் வாழும் திவ்யயுத்தம்

என்பர் என்றுசொல்லுவர்.

* * *—யசோதைப் பிராட்டிபோலே அலங்கரித்துக் கொண்டு பட்டாடை யுடுத்து வஞ்சனை வழியாலே நஞ்சு தீற்றிய முலையை வாயிலே உண்ணக் கொடுத்துக் கொல்லவந்த பூதனை யென்னும் பேய்ச்சியின் உயிரைப் பாதுகாக்கிற பாவனை யிலே உறிஞ்சிக் கவர்ந்துண்ட கண்ணபிரானே ஸ்ரீரங்கநாதனாய்க் கொண்டு வாழ்ந்திடம் காவிரி சூழ்ந்த திருவரங்கம்.

காவிரி எப்படிப்பட்டதென்னில்; ஒங்கிய குலைகளை யுடைத்தா யிருந்துள்ள வாழைச் சோலைக்குள்ளே வந்து புருந்து அவ்வாழை மரங்களை யெல்லாம் வேரோடு பறித்துக்கொண்டு வந்து சுமைதள்ளுவாரைப் போலே தள்ளா நின்றதுள்ள நீர்ப்பெருக்கை யுடையது.

கதலி—வடசொல்.

...

...

...

...

(சு)

கஞ்சனெஞ்சங் கமேல்லகும் சகடமுங்காலினால் *

துஞ்சவேன்றகடராழியான் வாழிடமென்பரால் *

மஞ்சசேர்மாளிகை நீடகிலுபுகையும் * மாமறையோர்

சேஞ்சேநல்வேள்விப்புகையுங்கமழும் தென்னரங்கமே.

(எ)

மஞ்ச சேர்	{ மேகமண்டலத்தை அளவியிருக்கிற	தென் அரங்கம் திருவாங்கமானது,— கஞ்சன்	{ கம்ஸனுடைய மனமும் நெஞ்சும்
மாளிகை	மாளிகைகளிலுண்டான	கழி மல்லரும்	கடிய மல்லர்களுந்
நீடு அகில் புகையும்	{ அதிகமான அகிற்புகையும், அதிகமான	சகடமும்	சகடாஸுரனுந்
மா மறையோர்	சிறந்த வைதிகப்ராமணர்கள்	துஞ்ச	தொலையும்படி
செம் சொல்	{ வேதங்களில் விதித்தபடியே நடத்துகிற யாகங்களி லுண்டான	காலினால்	திருவடியாலே
வேன்வி		வென்ற	வென்றொழித்த
புகையும்	தேஹாமதாமமும் (சேர்ந்து)	சுடர்	{ உஜ்வலமான திருவாழியை புடைய பெருமான்
கமழும்	பரிமளிக்கப்பெற்ற	ஆழியான்	
		வாழ் இடம்	{ நித்யவாஸம் பண்ணுமிடம் என்பர் என்று சொல்லுவார்கள்.

* * *—பலவகைகளிலும் தன்னைக் கொல்லப் பாரித்திருந்த கம்ஸனுடைய கொடிய நெஞ்சைக் கெடுத்தவனும், அக்கஞ்சனால் ஏவப்பட்டு மேல்விழுந்து வந்த மல்லர்களைப் பொடிபடுத்தினவனும், அக்கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அஸுரன் ஆவேசித்திருந்த சகடத்தைச் சிதைத்தவனுமான ஆழியான் வாழ்மிடம் தென்னாங்கம். அங்குக் கோயிலில் சாய்ந்தருளா நின்ற “வஸுவ-மூர்த்தி-ஸர்வகந்த்” என்னப்பட்ட பெருமானுடைய பரிமளத்துக்கு மேலே திருமாளிகைகளின் அகிற்புகையின் பரிமளமும் யாகங்களிலுண்டாகும் ஓம்புபுகையின் பரிமளமும் விஞ்சி விளங்குகின்றதாம்.

முன்னடியில் ‘காலினால்வென்ற’ என்றது—முன்றிலும் அந்வயிக்கும். சகடத்தைத் திருவடியால் சிதைத்தது பரவலித்தம்; மல்லர்களையும் மற்போரினாலே வென்றனதுதலால், மற்போராவது ஆயுதங்களின் ஸஹாயமின்றியே தேஹவலிமையே கொண்டு நிகழ்த்தும் போராதலால் அவர்களையும் திருவடிகளினாலுதைத்து வென்றனனாயிற்று. இனி, கஞ்சனுடைய நெஞ்சைத் திருவடியினாலுதைத்து வென்றதாகச் சொன்னது எங்கனே கூடுமென்னில், கம்ஸனுடைய கருத்தைத் திருவடியினால் சிதைத்தானென்பது கம்ஸனைக் காலினாலுதைத்து வென்றமையைக் கூறினவாறேயாம். அன்றியே, நெஞ்சு என்று மார்விடத்தைச் சொன்னதாகவுங் கொள்ளலாம். மஞ்சத்தின்மீது வீற்றிருந்த கம்ஸன்மேல் வேகமாக எழும்பி அவனது கிரீடம் கழன்று கீழே விழும்படி அவனைத் தலைமயிர் பிடித்துத் தரையில் தள்ளி அவன்மேல் தான் விழுந்து நன்றாகவுதைத்துக் கொன்றிட்டனனென்ற வரலாறு அறியத்தக்கது. (எ)

ஏனமீனாமையோடு அரியுஞ்சிறகுறளுமாய் *

தானுமாய தரணித்தலைவனிட மென்பரால் *

வானும்மண்ணும்நிறையப் புதந்தீண்டிவணங்கும் * நல்

தேனும்பாலுங் கலந்தன்னவார்சேர் தென்னாங்கமே.

(அ)

வானும் விண்ணுலகத்திலுள்ளாரும்
மண்ணும் மண்ணுலகத்திலுள்ளாரும்
நிறைய { ஏராளமாக வந்து
புகுந்து { சேர்ந்து
சுண்டி ஒன்றாகத்திராண்டு
வணங்கும் வணங்கப்பெற்றதும்,
நல் தேனும் { மதுரமான தேனும்
பாலும் { பாலும்
கலந்தன்னவர் { ஒன்றாகச் சேர்ந்தாற்
போலே ஏகரஸரா
யிருக்கிற பக்தர்கள்

சேர் { சேர்ந்திருக்கப்
பெற்றதுமான
தென் அரங்கம்—;
எனம் மீன் { வராலுமாகவும் மதஸ்ய
ஆமையோடு { கூர்மாகவும் நரவீம்ஹ
அரியும் சிறு { மாகவும் வாமநாகவும்
குறளும் ஆய் { திருவவதரித்தவனாய்
தானும் ஆய் { ஸ்ரீராமபிரானாகவும்
தரண் { திருவவதரித்தவனான
தலைவன் { ஸர்வலோகேச்வரனுடைய
இடம் என்பர்—.

* * *—பிரளயவெள்ளம் அபஹரித்துக்கொண்டுபோன பூமிப்பிராட்
டியை மீட்டுக் கொணருகைக்காக மஹாவராஹமூர்த்தியாய்த் திருவவதரித்தவ
னும், வேதங்களைக் கவர்ந்து சென்ற அஸுரனைக் கொன்று அவ்வேதங்களை
மீட்டுக் கொணருகைக்காக மதஸ்யமூர்த்தியாய்த் திருவவதரித்தவனும், அம
ரார்க்கு அமுதளிசுக்கக் கடல்கடையும்போது மத்தாகநாட்டின மந்தாமலை கடலில்
அமுர்திவிடாதபடி அதனைத் தாங்குவதற்காகக் கூர்மரூபியாய்த் திருவவதரித்
தவனும், 'தூணிவமுளன் துரும்பிவமுளன்' என்று சொன்ன ப்ரஹ்மாத
னுடைய வார்த்தையை மெய்ப்பிக்கும் பொருட்டுத் தூணில் நரஸிம்ஹமூர்த்தி
யாய்த் திருவவதரித்தவனும், இந்திரனது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி மாவலியின்
செருக்கடக்க வாமநமூர்த்தியாய்த் திருவவதரித்தவனும், துஷ்ட நிக்ரஹமும்
சிஷ்டபரிபாலகமும் தர்ம ஸம்ஸ்தாபகமும் செய்தருள ஸ்ரீராமபிரானாய்த் திரு
வவதரித்தவனுமான முழுமுதற் கடவுள் வாழுமிடம் திருவரங்கம். பரமபதத்தி
லுள்ள நித்யஸூரிகளும் பூமியிலுள்ள ஸம்ஸாரிகளும் நெருங்கிப் புகுந்து
பணியுமிடம் இது. ஸமரஸர்களாய் வாழ்கின்ற பரமபாகவதர்கள் கூடிக்களிக்கு
மிடமும் இதுவே.

இரண்டாமடியில், "தானுமாய" என்றது ஸ்ரீராமாவதாரத்தை புட்
கொண்டதேயாம். மேலே எட்டாம்பத்தில் தசாவதாரங்களையும் சேர்த்துச்
சொல்லுகிற பாசரத்தில் "மீனோடாமை கேழலரி குறளாய் முன்னுமிராமனாய்த்
தானாய்ப், பின்னுமிராமனாய்த் தாமோதரனாய்க் கற்கியுமானுன்றனை" என்றதில்
ஸ்ரீராமனைச் சொல்லவேண்டு மிடத்துத் 'தானாய்' என்றதும் குறிக்கொள்ளத்
தக்கது.

தேனும் பாலும் கலந்தன்னவர்=தேனும் தேனும் கலந்தாற்போலும் பாலும்
பாலும் கலந்தாற்போலும் வேற்றுமையின்றியே ஏகரஸமாகக் கலந்திருக்கின்ற
பரமரஸவிகர்கள் என்றவாறு. 'கலந்தாலன்னவர்' என்பது 'கலந்தன்னவர்'
எனத் தொக்கது.

இவ்விடத்து வியாக்கியானத்திலே பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்து
காண்மின்:—"நித்யஸூரிகள் ஸம்ஸாரிகள் என்கிற வாசி தெரியாதே ஒரு

நீராய்ப் பரிமாறா நின்பர்கள். தேசாந்தரங்களில் முன்பு கண்டறியாதார் வந்து போகப்படிக்கால் ‘பிரிந்துபோகா நின்றோமே!’ என்று கண்ணுங் கண்ணீருமாயிறே யிருப்பது.” என்று (அ)

சேயனென்றும் மிகப்பெரியன் நுண்ணீர்மையனாய் * இம்
மாயையாருமறியாவகையான் இடமென்பரால் *
வேயின்முத்தும் மணியுங்கொணர்ந்து ஆர்புனல்காவிரி *
ஆயபொன்மாமதிள்சூழ்ந்து அழகார்தேன்னரங்கமே. (க)

வேயின் முத்தும்	{ மூங்கில்களில் நின்று முதிர்ந்த முத்துக்களையும்	என்றும் எந்நாளும்
மணியும்	ரத்னங்கலையும்	சேயன் எட்டாமலிருப்பவன்
கொணர்ந்து	தள்ளிகொண்வெந்து	மிக பெரியன் மஹாபுருஷன்,
ஆர்	நிறைந்திருக்கிற	நுண் நேர்மையன் { ஸூக்ஷ்மமான பொருள் களில் காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மத்தன்மை வாய்ந்தவன்,
புனல்	தீர்த்தத்தையுடைய	ஆய { என்றிப்படி சொல்லக் கூடியதான
காவிரி	திருக்காவேரியாலும்	இ மாயை இவ்வாச்சரியத்தை
ஆய	தருதியான	ஆரும் அறியா வகையான் { ஒருவரும் அறியக் கூடாத படி யிருப்பவனான ஸர்வேச்வானுடைய
பொன் மா மதிள்	{ அழகிய பெரிய திருமதிள்களாலும்	இடம் என்பர்—.
சூழ்ந்து	சூழப்பட்டு	
அழகுஆர்	அழகுபொருந்தியிருப்பதான தென் அரங்கம்—;	

* * *—சேயனென்று ஆய இம்மாயை ஆருமறியாவகையான்,—மிகப் பெரியனென்று ஆய இம்மாயை ஆருமறியாவகையான்.—நுண்ணீர்மையன் என்று ஆய இம்மாயை ஆருமறியாவகையான் — என்று இங்கனே கூட்டி மூன்றுவாக்கியமாக அநுஸந்தித்தால் பொருள் நன்கு விளங்கும். சேயன் என்றால் தூரத்திலிருப்பவன் என்று பொருள்; பரமபதத்தில் வீற்றிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. இவ்விருப்பின் ஆச்சரியத்தை யாரும் அறிய முடியாமை சொன்னபடி. மிகப்பெரியன் என்றது — “வஸஹஸு ஸீஷா வாஸுஷஃ வஸஹஸுக்ஷஹஸுஹஸுவாஷு | வஸஹஸு விஸுதொவஸுக்ஷா” என்றும், “விஸுதஸுக்ஷுஸுத விஸுதொஸுதொ விஸுதொஹஸு உத விஸுதஸுக்ஷா” என்றும், “தோள்களாயிரத்தாய் முடிக்களாயிரத்தாய் துணைமலர்க்கண்களாயிரத்தாய், தோள்களாயிரத்தாய்” என்றும் சொல்லப்பட்ட விராட்ஸ்வரூப நிலைமையைச் சொன்னபடி. இவ்வாச்சரியமும் ஒருவராலுமறிய முடியாதபடி உள்ளவன் என்கை.

நுண்ணீர்மையன் என்றது ஸூக்ஷ்ம வஸ்துக்களிற் காட்டிலும் மிகவும் ஸூக்ஷ்ம ஸ்வரூபனாக உள்ளவன் என்றபடி. 1. “பரந்த தண்பரவையுள் நீர்

தொறும் பரந்துளன், பரந்த வண்டமிதென நில விசம்பொழிவறக், கரந்த சிலி டந்தொறும் இடந்திகழ் பொருள்தொறும், கரந்தெங்கும் பரந்துளன்” என்கிற படியே அதிஸூக்தமான பதார்த்தங்களெங்கும் புக்கு வியாபித்துத் தரித்துக் கொண்டு நிற்கையாகிற இந்த சக்தியோகமும் ஆர்க்கும் அறிய வொண்ணாத தென்கை. நேர்மை—றுட்பம். (“ நண்ணேர்மையினு” என்று ஓதுவர்.) இப்படிப்பட்ட விசித்ர சக்தியுத்தனை பெருமான் வாழ்மிடம் தென்னரங்கம், நவமணிகளைக் கொண்டு தள்ளுகின்ற திருக்காவிரியாலும் அழகிய திருமதிள்க ளாலும் சூழப்பெற்றதாம் இது. (க)

அல்லிமாதரமரும் திருமார்வ னரங்கத்தை *
கல்லின்மன்னுமதிள் மங்கையர்கோன் கலிகன்றிசோல் *
நல்லிசைமாலேகள் நாலிரண்மேரண்பேமுடன் *
வல்லவர்தாமுலகாண்டு பின்வானுலகாள்வரை. (கo)

அல்லி மாதர் அமரும்	{ பூவிற்பிறந்த பெரிய பிராட்டியார் பொருந்தி வாழப்பெற்ற	சோல்	அருளிச்செய்த
திரு மார்வன்	{ திருமார்வையுடையன ஸர்வேச்வரனுடைய	நல் இசை	நல்ல இசையோடு கூடின
அரங்கத்தை	திருவரங்கம்விஷயமாக,—	மாலேகள்	சொல்மாலையாகிய
கல்லின்	கல்லாலே கட்டப்பட்ட	நாலிரண்டும் இரண்டும்	{ இப்பத்துப் பாட்டுக்களை யும்
மன்னு	திடமாயிருக்கிற	உடன்	கருத்தோடுகூட
மதிள்	மதிளையுடைத்தான	வல்லவர் தாம்	ஓதவல்லவர்கள்
மங்கையர்	{ திருமங்கை நகரில் உள்ளவர்களுக்கு	உலகு ஆண்டு	{ இவ்வுலகில் (கோயில் வாழ்ச் சிசைய) அறுபவத்து
கோன்	தலைவரான	பின்	இவ்வுடல் நீங்கினபிறகு
கலிகன்றி	ஆழ்வார்	வான் உலகு ஆள்வர்	{ பரமபதாநுபவத்தைப் பெறக்கடவர்.

* * *—பூவிற்பிறந்த பெரிய பிராட்டியார் அப்பூவை விட்டிட்டு, போக்ய தாதிசயத்தைக் கண்டு ஈடுபட்டு நித்யவாஸஸ்தலமாகக் கொண்ட திருமார்பு படைத்த பெருமானுறையுமிடமான திருவரங்கம் பெரியகோயில் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய இத்திருமொழியை அர்த்தா துஸந்தாரத்தோடு கற்பவர்கள் உபய விபூதியையும் ஆளப்பெறுவர் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

சுற்றடியில் ‘உலகாண்டு’ என்றதற்கு—“கோயிலிலேயிருந்து அறு பவத்து” என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை விபாக்கியர்னமருளினர். திருவரங் கத்தில் வாழ்ச்சியே உலகாட்சியாம் என்று திருவுள்ளம்.

நாலிரண்டு—நாலாலே பெருக்கப்பட்ட இரண்டு; எனவே எட்டு ஆயிற்று.

அடிவாவு:—உந்தி வையம் பண்டு விளைத்த வம்பு கலை கஞ்சன் ஏனம் செயன் அல்லி வெருவாதான்.

நான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம்பத்து—ஐந்தாந்திருமொழி, வெருவாதாள்வாய்வெருவி.

அவதாரிகை :—கீழ்த்திருமொழியும் இத்திருமொழியும் மேல்மூன்று திருமொழிகளும் ஆக ஐந்து திருமொழிகள் திருவரங்கம் பெரியகோயில் மங்களா சாஸநத் திருப்பதிகங்கள். கீழ்த்திருமொழி தாமான தன்மையிலே அருளிச் செய்யப்பட்டது. இத்திருமொழி அந்ரபாதேசத்தாலே அமைந்தது. அதாவது—தாம் ஒரு பெண்பிள்ளையின் நிலைமையை அடைந்தாராய் [பரகாலநாயகியென்று பேர்பெற்று]த் தம்முடைய செய்திகளையும் ஸ்ரீரங்கநாதன் திறத்தில் தமக்குண்டான பராவண்யத்தையும் திருத்தாயார் எடுத்துரைப்பதான ஸந்நிவேசத்திலே இத்திருமொழி அமைக்கப்பட்டது.

அழகிய மணவாளனை அநுபவிப்பதில் ஆழ்வார்க்கு உண்டான அளவற்ற அபிநிவேசம் இத்திருமொழியாகப் பரிணமித்துவிட்டதுபோலும். ...

வெருவாதாள் வாய்வெருவி வேங்கடமே! வேங்கடமே! என்கின்றாளால் * மருவாளாலேன் குடங்கால் வாள்நெடுங்கண் துயில்மறந்தான் * வண்டார் கொண்ட லுருவாளன் வானவர்தமுயிராளன் ஒலிதிரைநீர்ப்பொலவம் கொண்ட திருவாளன் * என்களைச் செய்தனகள் எங்ஙனம் நான்சிந்திக்கேனே? (க)

(என் பெண் பிள்ளையானவள்)

வெருவாதாள் அஞ்சாதவளாய்க் கொண்டு
வாய் வெருவி வாய்பிதற்கு கின்றவளாய்
வேங்கடமே வேங்கடமே என்கின்றான்—;
என்குடங்கால் எனதுமடியில்
மருவான் பொருந்துகின்றிலன்;
வாள் நெடு கண் { வாள்போன்று நீண்ட
கண் { கண்களிலே
துயில் உறக்கத்தை
மறந்தான் மறந்துவிட்டான்;
வண்டு வண்டுபோலவும்
ஆர்கொண்டல் பூர்ண மேகம்போலவும்

உரு ஆளன் திருவுருவமுடையவனும்
வானவர் தம் { நித்யஸூரிகளுக்கு உயிரா
உயிர் ஆளன் { யிருப்பவனும்
ஒலி திரை நீர் { கோவிக்கின்ற அலைநீர்
பொருந்திய
பெளவம் கடலில் நின்றும்
கொண்ட கொள்ளப்பட்ட
திரு ஆளன் { பிராட்டியை ஆள்பவனு
மான எம்பெருமான்
என் மகளை எனது பெண்பிள்ளை திறத்து
செய்தனகள் செய்தவகைகளை
நான் எங்ஙனம் { நான் கினைக்கத்தான்
சிந்திக்கேன் { முடியுமோ?

* * *—திருமங்கையாழ்வாராகிற பரகாலநாயகியைப் பெற்றெடுத்த திருத்தாயார், திருவரங்கநாதன் திறத்திலே தன் மகள் காதல்கொண்டு பித்

தேறிக்கிடக்கும்படியை ஒவ்வொரு பாட்டில் ஒவ்வொரு வகையாகப்பேசி 'இப் பாடு படுத்தினுனே எம்பெருமான்' என்பதாய்ச் செல்லுகிறது.

இப்போது அழகிய மணவாளன் விஷயமாக ப்ராவண்யம் செல்லாநிற்க, திருவேங்கட மலையின் ப்ரஸ்தாவத்துக்குக் காரணமில்லையே; 'வேங்கடமே வேங்கடமே யென்கின்றாளால்' என்றன்றோ மூலமிருக்கிறது; இது திருவரங்கப் பதிகமேயன்றித் திருவேங்கடப் பதிகமன்றே; அப்படியிருக்க, 'வேங்கடமே வேங்கடமே' பெண்கைக்கு நிதானமேது? என்று சங்கை பிறக்கக்கூடும்; கேண்மின்:—மேலுலகத்திலுள்ள ஸ்ரீவைகுண்ட திவ்யநகரமே இம்மண்ணுலகில் திருவரங்கமாகவும், அவ்விடத்துள்ள விராஜாதியே திருக்காவேரியாகவும், பரவாஸுதேவனே ஸ்ரீரங்கநாதனாகவும் அவதரித்ததாக மஹர்ஷிகளும் நம் பூருவர்களும் சொல்லுவார்கள்; பரமபதநாதன் திருவரங்கத்திலே வந்து புகுவதற்காக அங்கு நின்றுப் பயணமெடுத்துவிட்டு எழுந்தருளுமடைவிலே திருவேங்கடமலையிலே சிறிது இளைப்பாற்றின்று, பின்பு திருவரங்கத்திலேவந்து சாய்ந்தருளினதாக நிர்வஹிப்பதொரு புடையுண்டு: திருப்பாணுழ்வார் அருளிச்செய்த அமலனாதிபிரான் திவ்ய ப்ரபந்தத்தில் முதற்பாட்டில் "விண்ணவர்கோன் விரையார் பொழில் வேங்கடவன்" என்றார்; இதனால், விண்ணவர்கோனான தன்மையில் நின்றுப் வேங்கடவனான தன்மைக்கு வந்தமை சொல்லிற்று. மேல் மூன்றாம் பாட்டில் "மந்திராய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள் சந்திசெய்ய நின்றான் அரங்கத்தரவிண்ணையான்" என்றார்; இதனால் திருவேங்கடமலையில் நின்றுப் திருவரங்கத்திலேவந்து பொருந்தினமை சொல்லிற்று. மேலும், திருவேங்கடமுடையான் நின்ற திருக்கோலமாக ஸேவைஸாதிக்கின்றமையால் 'வெளிப்பயணத்துக்காக நிற்கிறுப்போலிருக்கிறது' என்று தோற்றக்கூடியதாதலாலும், திருவரங்கத்தில் பள்ளிகொண்ட திருக்கோலமாக ஸேவைஸாதிக்கின்றமையால் 'இனி எங்கும் போக நினைவில்லை' என்று தோற்றக்கூடியதாதலாலும், பரமபதத்திலிருந்து வருமடைவிலே திருமலையிலேநின்று கோயிலிலேவந்து சாய்ந்தானென்று நிர்வஹிப்பதில் பொருத்தம் நன்கேயுள்ளது. ஆக, திருவரங்கத்துக்கும் மூலகந்தம் திருமலையாதலால் இப்போது திருவரங்கத்திலே ஆழ்வார்க்குண்டான ப்ராவண்யாதிசயம் அதற்கு வேர்ப்பற்றான திருமலையளவும் சென்றதனால் 'வேங்கடமே வேங்கடமே' என்றது பிரகிருதத்திற்குப் பொருந்தவற்றே. இதனைப் பெரியவாச்சாரன்பிள்ளை தமது வியாக்கியானத்தில் சுருங்க வருளிச் செய்த அழகு காண்மின்—“[வேருவாதாளித்யாதி.] பெரிய பெருமானுடைய இங்குத்தை வரவாதே பிடித்து ஆற்றமைக் குடலாம்படி காணும் பிறந்த ப்ராவண்யாதிசயம்.” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.

வேருவாதாள்வாய்வேருவி=வெருவுதல்—அஞ்சுதல்; சிறிதும் அஞ்சாமல் வேங்கடமே வேங்கடமேயென்று வாய் பிதற்றுகின்றளாம்; கணவனுடைய ஊரின் பேரை வாய்விட்டுச் சொல்லுவதற்குக் கூச்சங்கொள்ளவேண்டியிருக்க, இவள் கூசாமல் சொல்லுகின்றாளே! இஃது என்ன ஸரஹஸம்!! என்னை.

‘வேங்கடமே’ என்று சொல்லி வேங்கடவனையும் சொல்லலாமே இவன் ; வேங்கடவன் வரையில் போகமாட்டுகின்றிலன் இவன். ‘வேங்கடமே வேங்கடமே’ என்று பலகாலும் திருமலையையே சொல்லிக் கதறுகின்றான். ஆல்—பெண்பிள்ளையினுடைய வாய்வெருவுதலின் இனிமையைக் காட்டும் இவ்விடைச் சொல்.

பட்டர் அடிக்கடி ‘அழகிய மணவாளப்பெருமான்!’ என்றும், அனந்தாவான் ‘திருவேங்கடமுடையான்!’ என்றும் அதுஸந்தித்துக்கொண்டிருப்பர்களாம். அவ்வதுஸந்தாரத்தில் அவர்களுடைய ஊற்றமெல்லாம் நன்கு விளங்காநிற்குமாம் ; அதுபோலவே பரகாலநாயகியின் ‘வேங்கடமே வேங்கடமே’ என்ற அதுஸந்தாரத்திலும் விலக்ஷணமான போக்யதை பொலியநிற்குமென்னுமிடம் ஆல் என்பதில் தோன்றும்.

என் குடங்கால் மருவாளால் = இவனே மடியிலே எடுத்துவைத்துக்கொண்டு லௌகிகப்பேச்சுகளாலே இவனது நினைவைமாற்றி ஆற்றிவொமென்று பார்த்தாலும் இவன் என் மடியில் பொருந்தமாட்டுகின்றிலன். என் மடியிலே யிருப்பதுதவிர வேறொன்றையு மறியாதிருந்த விவருக்கு இப்போது என்மடி நெருப்புப்போலாயிற்றே! என்ற வருத்தந்தோன்ற இவ்வு ஆல் என்பது.

வாளநெடுங்கண் துயில்மறந்தாள் = இவள் நமது மடியில் பொருந்தாவிடினும் இவளைப் படுக்கையிலேகிடத்தி உறங்கப்பண்ணியாவது நினைவைத் தவிர்ப்போம் என்று பார்த்தாலே, உறக்கக்கொள்வதை அடியோடு மறந்திட்டாள். 1. “தொல்லுமலைக் கண்ணாக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சாதலே” என்னும்படியாக ஆனால், உறக்கம் என்னுங் காரியத்தை இனி இவளுக்குப் புதிதாகக் கற்பிக்கவேண்டியதாயிற்று.

ஆக முன்னடிகளார் சொல்லிற்றாயிற் றென்னென்னில் ; நான் ஒருவர்க்கு மஞ்சாமலும் ஒரு நொடிப்பொழுதும் கண்ணுறங்காமலும் ஆபாஸபந்துக்க ளிடத்துப் பற்று வையாமலும் திருவேங்கடமலை தன்னையே வாய்வெருவிக் கொண்டிருக்கிறே னென்று ஆழ்வார் தமது நிலைமையைத் தாம் வெளியிட்டிக் கொண்டாராயிற்று.

தமக்கு இப்படிப்பட்ட பகவத் விஷய ப்ராவண்யம் வாய்த்ததற்கு அவனுடைய வைலக்ஷண்யமே காரணம் ; அவனே இதற்கு க்ருஷிபண்ணினானென்பன பின்னடிகள். வண்டார்கோண்ட வருவாளன் = எம்பெருமானுடைய திருவுருவத்திற்கு வண்டையும் உவமை கூறுவதுண்டாதலால் வண்டுபோலவும் ஆர்ந்தமேகம் போலவும் வடிவுபடைத்தவன் என்கிறது. அன்றியே, உள்ளுள்ள நீரின் போக்யதையினால் கிட்ட இழுக்கப்பட்ட வண்டுகள் மொய்க்கப்பெற்ற மேகம் போலு முருவத்தன் என்னவுமாம். பேளவங்கோண்ட திருவாளன் என்மகனா = தன்னுடைய விலக்ஷணமான வடிவைக்காட்டி முன்பு திருப்பாற்கடலில் நின்றும் ஒரு பெண்பிள்ளையைக் கொள்ளை கொண்டான், இன்று ஸம்ஸாரக் கடலில்

நின்றும் என் பெண்பிள்ளையைக் கொள்ளை கொண்டான். எப்போதும் இவனுக்குப் பெண் பிள்ளைகளைக் கொள்ளை கொள்வதே பணிபோலும்.

[இப்பெண் இப்போது தாய்வசத்தில்தானேயிருக்கிறாள், கொள்ளைகொண்டதாக எங்கென சொல்லலாம்? என்னில், முன்னடிகளிற் கூறிய நிலைமைகளை விளைத்ததற்கு மேற்பட, கொள்ளை கொள்வதென்பது வேற்றென்றுண்டோ? ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆளாகாதபடி செய்யுமத்தனையே கொள்ளை கொண்டவாரும்.]

எங்ஙனம் நான் சிந்திக்கேனே?—எம்பெருமானுடைய ஸ்வீகாரத்திற்கு இவள் இலக்காகப் பெற்ற பெருமை ஒருவரால் இன்னவிதமென்று சிந்திக்கக் கூடியதோ? நெடுநாளாக நடந்துவருகின்ற ஸம்ஸாரத்திலே இன்று இப்படிப்பட்ட பகவத் விஷயீகாரம் வாய்த்ததென்றால் இதற்குக்காரணம் அந்தப் பகவானும் அறியான்; இப்பெண்ணுமறியாள்; கரையில் நிற்கிற நான் எங்கென அறிவேன்? என்கிறாள்போலும் தாய். (க)

கலையாளா வகலத்துல் நனவளையும்கையாளா வென்செய்கேன் நான்? *
விலையாளா வடியேனை வேண்டியோ? வேண்டாயோ வென்னும் * மெய்யு
மலையாளன் வானவர்தம்மலையாளன் மராமரமே மெய்தவென்றிச்
சிலையாளன் * என்மகளைச்செய்தனகள் எங்ஙனம் நான்சிந்திக்கேனே? (உ)

அகல் அல்குல் அகன்ற நிதம்பமானது
கலை வஸ்தரத்தை
ஆளா தரிக்கின்றதில்லை;
கை கைகளானவை
கனம் { பொன் வளைகளை
வளையும் ஆளா { ஆள்கின்றனவிலை;
நான் என் { (இதற்கு) நான் என்ன
செய்கேன் { பண்ணுவேன்?;
அடியேனை “ அடியவளாகிய என்னை
விலை ஆள் ஆ { பிறர்க்கு விற்கவும் உரிய
வேலைக்காரியாக
(க் கொள்ள)
வேண்டு { திருவுள்ளம் பற்றுவாயோ?

வேண்டாயோ மாட்டாயோ?”
என்னும் என்கிறாள்;
மெய்யம் மலை { திருமெய்யமலையை இருப்
ஆளன் { பிடமாக வுடையவனும்
வானவர்தம் { நித்யஸூரிகளுக்கும் தலை
தலையாளன் { வலையிருப்பவனும்
ஏழ் மராமரம் { ஸப்தஸூரிகளுக்களைத்
எய்த { துளைத்த
வென்றி ஜய சீலமான
சிலை ஆளன் { அம்பை உடையனுமான
பெருமான்
என் மகளை செய்தனகள் எங்ஙனம்
நான் சிந்திக்கேன்—

* * *—உலகத்திலே ஸாமான்யனான ஒரு கஷ்டாந்தரபுருஷனிடத்தில் காதல் கொண்ட மாதர் அவனுடைய விரஹத்தினால் மேனி மெலிந்து வருந்துவதாகக் காணும்போது ஸாக்ஷாத் புருஷோத்தமனிடத்தில் பெரும் பித்துக்கொண்ட போன்பர்க்கு அந்த எம்பெருமானுடைய விரஹத்தில் சரீரம் க்ருசமாயொழியக் கேட்கவேணுமோ? அப்படி சரீரம் மெலிந்தமை கூறுவது முதலடி. உடல் மெலிந்துபோகவே அரையில் வஸ்தரமும் கையில்வளைகளும் தங்கமாட்டாமல்

கழன்றொழியுமதலால் அதனைச்சொன்ன முகத்தால் மேனிமெலிவு சொல்லிற் றுயிற்று. ஒருபேச்சுப் பேசவும் சக்தியில்லாதபடி மேனி மெலிந்திருக்கச் செய் தேயும் இவ்ஞடைய வாய்ப்பேச்சின் வீறு இருக்கும்படி காண்மின்—‘விலை யாளாவடியேனை வேண்டுதியோ வேண்டாயோ?’ என்கிறான் எம்பெருமானை முன்னிலைப்படுத்தி. அதாவது—‘என்னை உனக்கே அற்றுத்தீர்ந்த அடியவளாக ஆக்கிக்கொள்ள எண்ணமுண்டா இல்லையா? சொல்லிவிடு’ என்று துணிவாகக் கேட்கிறான். ‘விலையாளாவடியேனை’ என்பதற்கு இரண்டுபடியாகப் பொருள் கொள்ளலாம்;—‘அடியேனை விலையாளா வேண்டுதியோ?’ என்று அவ்விதித்து, 1. “கேசவா புருடோத்தமா கிளர்சோதியாய் குறளாவென்று, பேசவாரடியார்கள் எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே” என்றும் 2. “ஹரிஹக்ஷாஸூர் வரிகாஃ வாஹூரம் சுயவிக்ரபாஹ-புஸயா வஸிதூதே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பிறர்க்கு விலைக்கு விற்கவுமாம்படி உரிமைப்படுவதே சேஷத்வ காஷ்ட்டையாகையால் அப்படிப்பட்ட அடியவர்க்கு ‘விலையாள்’ என்று பெயர் என்றுகொண்டு அடியேனை விலையாளாக வைத்துக்கொள்ளத் திருவுள்ளமுண்டோ? இல்லையோ? என்று கேட்பதாகக் கொள்க அன்றியே விலையாளா என்பதை நேரே அடியே னுக்கு விசேஷணமாக்கி, விலையாளாவடியேனை—பிறர்க்கு விலைக்கு ஆட்பட்டமாட் டாத அடியேனை—பிறர்க்கு இழிதொழில்செய்து கூலிபெற்று வயிறுவளர்க் கின்ற மற்றவர்களைப் போலல்லாத அடியேனை, வேண்டுதியோ வேண்டாயோ— திருவுள்ளமுவந்து பற்றுவாயோ மாட்டாயோ? என்கிறான் என்பதாகவுங் கொள்ளலாம்.

இப்படி இவள் மேனிமெலிந்து போகவும் பெரியபெரிய பேச்சுக்கள் பேச வும் நேர்ந்தது அப்பெருமான் படுத்தினபாடு என்கிறது பின்னடிகளில். (உ)

மானுயமென்னோக்கி வாள்நெடுங்கண்ணீர்மல்கும்வளையும்கோரும் *

தேனையநறுந்துழாயலங்கலின் திறம்பேசி யுறங்காள் காண்மின் *

கானுயன்கடிமனையில் தயிருண்டுநெய்பருக நந்தன்பெற்ற

ஆனையன் * என்மகளைச்செய்தனகள் அம்மனைமீர்! அறிகிலேனே. (ங)

மான் ஆய மென் நோக்கி	{ மரணின் நோக்குப்போன்ற அழகியநோக்கை உடைய ளான என்மகள்,	நறு துழாய்	{ மணம்மிக்க திருத்துழாயினு லாகிய
வான் நெடு கண் நீர்	{ ஒளிபொருந்திய நீண்ட கண்கள் நீர் நிரம்பப் பெற்றிருக்கின்றன;	அலங்கலின்	மரலையினுடைய
வளையும்	(இவளது) வளைகளும்	திறம்	பரிசுகளை
சோரும்	{ (கையில் நின்றது) நழுவுகின்றன;	பேசி	சொல்லிக்கொண்டு
தேனைய	தேனைக்கொண்ட	உறங்காள்	உறக்கமற்றிருக்கின்றன;
		காண்மின்	{ (இந்நிலைமையைக்) கண் கொண்டுபொருங்கள்;
		கான் ஆயன்	காட்டிலே திரியுமவனும்
		கடி மனையில்	காவலுள்ள வீடுகளிலும்

தயிர் உண்டு தயிரை உட்கொண்டு
 நெய் பருக நெய்யைக் குடிக்கும்படியாக
 நந்தன் பெற்ற நந்தகோபர் பெற்ற
 ஆன் ஆயன் { கோபாலக்ருஷ்ணனுமான
 பெருமான்

என் மகளை { என் பெண்பிள்ளையைப்
 செய்தனகள் { பண்ணினபடிகளை
 அம்மனைமீர் அறிகிலென்—.

* * *—இப் பெண்பிள்ளையின் கண்ணழகை நான் என்சொல்வேன் !; இக்கண்ணழகிலே யீடுபட்டு அப்பெருமான் ஊனுமுறக்கமுமில்லாமல் வருந்த வேண்டியிருக்க, அவன் திறத்திலீடுபட்டு இவள் வருந்துகிறாளே, திருமலையருவி போலே கண்களில் நீர் தாரை தாரையாகப் பெருகுகின்றமை காண்மின் ; கைவளைகள் கழன்றெழிவது காண்மின் ; ‘பெண்ணே ! படுக்கையிற்கிடந்து உறங்கு ; உறங்கினாயாகில் கண்ணீர்ப் பெருக்கு மாறும்’ என்று நான் சொன்னாலும், என் பேச்சைச் சிறிதும் செனியேற்காது “எம்பெருமான் அணிந்துள்ள திருத்துழாயின் தேன்வெள்ளத்தை என்சொல்வேன் ! அதன்செவ்வியை என்சொல்வேன் ! அதன் தொடையழகை என்சொல்வேன் ! அதன் குளிர்ந்தியை என்சொல்வேன் ! அதன் பரிமளத்தை என்சொல்வேன் !” என்றிப்படி அவனது திருத்துழாயின் திறங்களை வாய்வெருவிக்க கொண்டுருக்கின்றாளே யன்றிச் சிறிதும் கண்ணுறங்கப் பெறுகின்றிலன்.

இவளை இப்பாடுபடுத்தினவன் கோபாலகிருஷ்ண நென்கிறான் பின்னடிகளில். கானாயன்—“கறவைகள் பின்சென்று கானஞ்சேர்த்துண்போம்” என்கிறபடியே கற்றுகிரைகளை யோட்டிக்கொண்டு காட்டிலே திரியவேண்டிய சாதியிற் பிறந்தவன். (இவ்விடத்தில் ஆயன் என்பது இடையனென்ற பொருளில் வந்ததன்று ; கானாயன்—காட்டிலேயானவன் என்று பொருள்.) “கானாயர் கடிமனையில்” என்று பாடமிருப்பின் அழகியதாம் ; வியாக்கியானமும் பெரியோர்களின் பாடமும் அப்படிக்கில்லை—என்று அழகிய மணவாளச்சீயர் அருளிச் செய்யும்படி.

மனைகள்தோறும் களவுவழியிற்புகுந்து தயிர் நெய் பால் முதலியவற்றைத் திருடி யுண்டு வயிறு வளர்ப்பதற்காகக் கண்ணனை நந்தகோபன் பிள்ளையாகப் பெற்றானென்று கேட்டிருந்தேன் ; அப்படியில்லைபோலும் ; என் மகளை இப்பாடு படுத்துவதற்கென்றே நந்தன் நோன்பு நோற்றுப் பிள்ளை பெற்றான் போலும் ! என்ற கருத்துத்தோன்றத் “தயிருண்டு நெய்ப்பருக நந்தன்பெற்ற ஆனாய் நென்மகளைச் செய்தனகள்” எனப்பட்டது. ‘கண்ணனுக்குக் காட்டிலே திரியவும் கவ்யங்களைத் திருடியுண்ணவுமே தெரியும் ; வேறொரு நாகரிகத்தன்மையும் தெரியாது’ என்றிருந்தேன் ; இன்றுதான் ‘அவனுக்கு இவ்வளவு வல்லமையுண்டு, ராவிக்முண்டு, ச்ருங்கார விலாஸ ஸாமர்த்தியமுண்டு’ என்றுணர்ந்தேன் என்பதாகவும் இதில் தொனிக்கும். கடிமனை=கட்டுங் காவலுமான மனை என்றபடி. அம்மனைமீர் ! என்றது அயல்விட்டுப் பெண்களை. (ந)

தாய்வாயிற்சொற்கேளாள் தன்னாயத்தோடணையாள் தடமென்கொங்கையே * ஆரச்சாந்தணியாள் எம்பெருமான் திருவரங்க மெங்கேயென்னும் * பேய்மாயமுலையுண் டிவ்வுலகுண்டபெருவயிற்றன் பேசில்நங்காய்! * மாமாயனென்மகளைச்செய்தனகள் மங்கைமீர்! மதிக்கிலேனே. (சு)

நங்காய்!, மங்கைமீர்!—;

தாய் வாயில் { தாயாகிய என்னுடைய
சொல் { வாய்ச் சொல்லே
கேளாள் (என்மகன்) கேட்பதில்லை;
தன் { தனது
ஆயத்தோடு { தோழிமார்களுடனே
அணையாள் கூடுவதில்லை;
தடமென் { பருத்த மெல்லிதான
கொங்கையே { (தனது) முலைகளையும்
ஆர அழகாக
சாந்து சந்தனத்தினால்
அணியாள் { (முன்புபோல) அலங்கரிக்
கின்றாள்; இல்லை;
எம்பெரு {
மான் திரு { 'என் ஸ்வாமி யெழுந்தருளி
அரங்கம் { யிருக்கிற திருவரங்கம்
எங்கே { எங்கே?' என்கிறாள்;
என்னும்)

பேய் பேய்ச்சியான பூதனை
மாய முடியும்படியாக
முலை உண்டு { (அவளது) முலைப்பாலைப்
பருகி
இ உலகு { இவ்வுலகங்களையும் அமுது
உண்ட பெரு { செய்த பெ'ய திருவயிற்
வயிற்றன் { றையுடையனான
மா மாயன் மிக்க ஆச்சர்ய பூதன்
என் மகளை { என் பெண்பிள்ளைக்குச்
செய்தனகள் { செய்தவற்றை
பேசில் சொல்லப்புகுந்தால்
மதிக்கிலேன் { அளவிட்டுச் சொல்ல
மாட்டுகின்றிலேன்.

* * *—நேற்றுவரையில் இவளுடைய போதுபோக்கு ஒருவகையாயிருந்தது; இன்று வேறுபட்டிவிட்டது. என் வார்த்தையில் இவள் வைத்திருந்த மதிப்பு சொல்லிமுடியாது; நான் காலாலே எவ்விதத்தைத் தலையாலே செய்து தீரும்படி அவ்வளவு கௌரவம் என் பேச்சில் வலித்திருந்த விவன் இன்று என் வார்த்தையைச் செவி தாழ்த்துக் கேட்பதுஞ் செய்கின்றிலன். என்னிலும் மிக்க அன்பு பாராட்டி யிருந்தாள் தோழிமார் பக்கல்; அவர்களைவிட்டு ஒரு நொடிப்பொழுதும் பிரியாதிருந்த விவனுக்கு இப்போது 'தோழிமார்' என்றால் விஷமாயிராவின்றதே. ஆகவே, தோழிமாரைக்கொண்டு இவ்வளவுத் திருத்திக்கொள்வோம் என்று நினைக்கவும் அவகாசமில்லையாயிற்று. ஆயம்—தோழியர்.

தடமென்கொங்கையே ஆரச்சாந்தணியாள் = அழகுபெறத் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்வதிலும் விருப்பமற்றாள். 'நமது கணவன் நம்மை இப்படி உபேக்ஷித்திருக்க நமக்கு அலங்காரமேதுக்கு?' என்று வெறுப்புற்றுக் கிடக்கிற ளென்கை. எம்பெருமான் திடீரென்று தன்னோடு ஸம்சுலேஷிக்க வந்து சேர்ந்தால் அப்போது அவனது திருவுள்ளமுகக்கும்படி முன்னாடியே முலைத்தடங்களை அலங்கரித்து வைத்துக்கொள்ளவேண்டி யிருந்தும் விரஹவ்யஸந்தினால்

அது செய்யமாட்டாதே கிடக்கிறுளென்கை. மென்கோங்கை = ஸ்தநங்களுக்கு வன்மை இலக்கணமாயிருக்க மென்மையையிட்டுக் கூறினதென்? என்னில், இங்குச்சொன்ன மென்மையாவது விரஹத்தைப் பொறுத்திருக்கமாட்டாமை. 'இவன் ஸுகுமாரன்' என்றால் 'பசி பொறுக்கமாட்டாதவன்' என்று பொருள்படுதல்போல. (இரண்டாமடியின் முதலிலுள்ள ஏகாரம்-பாதம் பூரிப் பது.)

பேய்மாயமுலையுண்டு = பேய்ச்சியினுடைய மாயமுலையை—விஷந்தடவப் பெற்று க்ருத்ரிமமான முலையை, என்றுமுறைக்கலாம். எம்பெருமானால் தன் மகளுக்கு நேர்ந்த நிலைமைகளை முதலில் ஒருத்தியோடே சொல்லத் தொடங்கி 'நங்காய்' என ஒருமையாக விளித்துச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் க்ரமேண பல மாதர் வந்து கூடி நின்றமையால் 'மங்கைமீர்!' எனப்.பன்மையாக விளித்து முடித்தாள் திருத்தாய். (ச)

பூண்முலைமேல்சாந்தணியாள் பொருகயற்கண்மையேழுதாள் பூவைபேணுள் *
ஏனறியாளெத்தனையும் எம்பெருமான் திருவரங்க மெங்கேயென்னும் *
நாண்மலரான் நாயகனும் நாமறிய வாய்ப்பாடிவளர்ந்தநம்பி *
ஆண்மகனையென்மகனைச்சேய்தனகள் அம்மனைமீர்! அறிகிலேனே. (ரு)

பூண் முலை	{ ஆபரணங்களுணிந்த	எம்	{ 'என்ஸ்வாமியின்
மேல்	{ முலையின்மேல்	பெருமான்	{ திருவரங்கம் எங்கே?'
சாந்து	சந்தனத்தை	திருஅரங்கம்	{ என்பதொரு
அணியாள்	பூசுகின்றரூளில்லை;	எங்கே	{ வார்த்தையையே
		என்னும்	{ சொல்லிக்
			{ கொண்டிருக்கிறாள்;
பொரு கயல்	{ ஒன்றோடொன்று சண்டை	நான் மலரான்	{ செவ்வித்தாமரைப்பூவிற
கண்	{ செய்யுமிரண்டு மீன்கள்	நாயகன் ஆய்	{ பிறந்த பிராட்டிக்கு
	{ போன்றுள்ளகண்களிலே		{ வல்லபனாவனும்
மை எழுதாள்	{ மையிட்டுக்	நாம் அறிய	{ நமக்கெல்லாம் தெரியும்படி
	{ கொள்ளுகிறுளில்லை;	ஆய்ப்பாடி	{ யாகத் திருவாய்ப்பாடியில்
பூவை	{ (தான் வளர்த்துத்	வளர்ந்த நம்பி	{ வளர்ந்தவனுமான
பேணுள்	{ கொண்டிருந்த) பூவைப்		{ பெருமான்
	{ பட்சியையும்	ஆண் மகன்	{ பெரிய ஆண்பின்னையாய்க்
	{ ஆதரிக்கின்றரூளில்லை;	ஆய்	{ கொண்டு
எத்தனையும்	எந்த வஸ்துவையும்	என் மகளை	செய்தனகள் அம்மனைமீர்
எண்	{ நெஞ்சினால் கிளைக்கின்ற		அறிகிலேன்—.
அறியாள்	{ ளில்லை;		

* * *—சிறுமிகட்கு லக்ஷணமாக முலைத்தடத்தில் சந்தனமணிந்துகொள்வதும் கண்களில் மையிட்டுக்கொள்வதும் வினையாட்டுக் கருவிகளினால் போது போக்குவதும் என் மகட்கு மாறிவிட்டது. எம்பெருமான் விரும்பிவந்து அணையப்பெறாத இம்முலைகட்கு அலங்காரம் வேணுமோ? என்று வெறுப்புற்றுப் பூண்முலைமேல் சாந்தணியாள்; அல்லும்பகலும் அழுதுகொண்டே போதுபோக்கும்படியாக நம்மை எம்பெருமான் செய்துவிட்டனனாலால் அழுந்

கண்களுக்கு அஞ்சனமில்லாமை ஒரு குறையோவென்று மனம் நொந்து போரு கயற்கண்மையேழுதான்.

பூவைபேணுள் = பூவையென்று-கிளி, குயில், நாகணவாய்ப்புள்-இவற்றுக் குப் பெயர். சிறுமியர் லீலார்த்தமாகச் சில பறவைகளை வளர்த்துப் போது போக்குவதுண்டு. நேற்றுவரையில் இப்பரகாலநாயகியும் அங்ஙனமே போது போக்கா நின்றிருந்தவள் இன்று அதனருகுஞ் செல்கின்றிலள். விஷத்தைப் பார்ப்பதுபோல் அதனைப் பார்க்கிறாள். எத்தனையும் ஏனறியாள்-இந்த லோகத் தைப்பற்றின சிந்தையே இவளுக்கில்லை என்றபடி. ஏண்-எண்ணுதல்; முத னிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். 'எம்பெருமான் திருவரங்கமெங்கே?' என்கிற வார்த்தையொன்றே தொடர்ந்து வருகின்றது.

இவளை இப்பாடு படுத்தினவன் ஆரென்ன, 'சரிய்பதி' என்று ஒருபெண் மகளைக்கொண்டே தன்னை நிரூபிக்கவேண்டும்படி யிருப்பவனாய், நமக்கெல்லாம் நன்கு தெரியும்படியாகத் திருவாய்ப்பாடியில் தயிர் நெய் வாரி விழுங்கி மச் சொடு மாளிகையேறி மாதர்கள் தம்மிடம் புக்குக் கச்சொடுபட்டைக் கிழித்துக் காம்புதுகிலவையிற் நிச்சலும் தீமைகள்செய்து திரிந்தவொருவனை இன்று பெரிய ஆண் பிள்ளைத்தனங்காட்டி. என்மகளை இங்ஙனே செய்தானென்கிறாள் திருத்தாய். (ரு)

தாதாவேனமலை தாராளோ? என்றென்றேதளர்ந்தாள் காண்மின் *
யாதானுமொன்று ரைக்கில் எம்பெருமான் திருவரங்கமென்னும் * பூமேல்
மாதாளன் குடமாடிமதுகுதன் மன்னர்க்காய் முன்னம்சென்ற
தாதாளன் * என்மகளைச்செய்தனகள் எங்ஙனம் நான்சொல்லுகேனே? (சு)

தாது ஆடு { 'தாதுகள் நிரம்பிய
வனமலை { வனமாலையை
தாராளோ { எனக்குத்
தந்தருளமாட்டானோ?'
என்று என்று என்று பலகால்சொல்லி
தளர்ந்தாள் சோர்வடைந்தாள்;
யாதானும் { (அவளுக்கு அடக்க
ஒன்று { முண்டாகும்படி நாம்)
உரைக்கில் { ஏதாவதொரு வார்த்தை
சொன்னால் (அதற்கு
மறுமொழியாக)
எம் { 'எம்பெருமான்
பெருமான் { திருவரங்கம்' என்கிற
திரு அரங்கம் { வார்த்தையொன்றே
என்னும் { சொல்லுகின்றாள்;

பூ மேல் மாத { பூவிற்பிறந்த பிராட்டிக்கு
ஆன { வல்லபனும்
குடம் ஆடி குடக்கூத்தாடினவனும்
மதுகுதன் { மது வென்னுமசுரனைக்
கொன்றவனும்
முன்னம் முன்பொருகால்
மன்னர்க்கு ஆய் { பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக
தாது சென்ற தாதுநடந்தவனுமான
ஆனன் ஸ்வாமி
என்மகளை செய்தனகள் நான் எங்ஙனம்
சொல்லுகேன்?—.

* * *—என் மகள் ஒச்சலொழிவின்றியே கலகலவென்று எதையேனும் பேசிக்கொண்டிருப்பளே; அப்படிப்பட்ட இவளுடைய பேச்செல்லாம் ஓய்ந்து

கிட்டது; 1. “அவன் மார்வணிந்த வனமாலை வஞ்சியாதே தருமாகில் மார்வில் கொணர்ந்து புரட்டே” என்றற்போலே அவ்வளவு வார்த்தையும் சொல்ல மாட்டாதாளாய் ‘வனமாலை தாரானே?’ என்கிற இவ்வளவு வார்த்தையே சொல்லிக்கொண்டு தளர்கின்றான். ‘நங்காய்! இப்படிப்பட்ட தளர்ச்சி உனக்குத் தகாது’ என்று ஹிதமாக நாம் ஏதாவது சொல்லத் தொடங்கினால் நம் வார்த்தை காதில் விழவொண்ணாதபடி காதைமூடிக்கொண்டு ‘திருவரங்கம், பெரிய கோயில்’ என்று கம்பிரமாக மிடற்றேருசை செய்கின்றான்.

வனமாலை:—“சூவாடிவடி யாரிவா வநராவெதி லா ரதா—ஆபாத பத்மம் யா மாலா வநமாலேதி ஸா மதா” என்பர் வடநூலார்; திருமாவின் திருத்தோளிசிறுந்து திருவடியளவும் தொங்குகின்ற மாலை வனமாலை யென்ப பதும். இனி, வனம் என்பதற்குள்ள பல பொருள்களில், அழகு என்னும் பொருளையும் துளவி என்னும் பொருளையும் விவகித்து, ‘அழகிய மாலை’ என்றாவது ‘திருத்துழாய்மாலை’ என்றாவது பொருள் கொள்வதும் நன்றே. ‘வனம்’ என்ற வடசொல்லுக்குக் ‘காடி’ என்று பொருளாதலால், காட்டுப் பூக்களினால் தொடுத்தமாலை என்றும் கொள்ளலாம். இது கண்ணபிரானுக்கு அமைவது. “காடுகளுடுபோய்...கார்க்கோடல் பூச்சுடி வருகின்ற தாமோதரா.”

இவளை இங்ஙனே செய்வித்தவன் யாவனென்னில்; பூமேல் மாதாளன் = பரமஸுகுமாரமான தாமரைப்பூவின்மேல் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த பிராட்டி ‘இது நெருப்பு’ என்று அந்த மலரை விட்டிட்டுத் தன் மார்விலே வந்து சேரும்படியாக அவளை அபஹரித்துக் கொண்டவன். குடமாடி = ‘நமக்கு ஒருத்தி போருமோ? ஊரிலுள்ள பெண்களெல்லாரும் வேண்டாவோ’ என்று குடக்கூத்தாடுகிற வியாஜத்தாலே திருவாய்ப்பாடிப் பெண்களையெல்லாம் (அக் கூத்திலே தோழித்து) வசப்படுத்திக் கொண்டவன்; மன்னர்க்காய்முன்னஞ் சேன்ற தூதாளன் = ‘செருப்பாக வுழைத்துக் காரியஞ்செய்யவல்லேன்’ என்று தன்னுடைய விதேயத்வத்தைக் காட்டிக்கொள்ளுமவன். மதுகுதன் = ‘என்னை யடுத்தவர்களுக்கு எப்படிப்பட்ட விரோதிகள் இருந்தாலும் அநாயாஸமாகப் பொடி படுத்திவிடுவேன்’ என்று வீரத்தையும் காட்டிக்கொள்பவன். ஆக விப்படிப்பட்ட மேன்மையும் நீர்மையுமான தனது பண்புகளை யெல்லாம் காட்டி என்மகளை இப்பாடுபடுத்தினானெருவன் என்றளாயிற்று. ... (சு)

வாராளுமிளங்கொங்கை வண்ணம் வேறுயினவா நெண்ணுள் * எண்ணில் பேராளன் பேரல்லால்பேசாள் இப்பெண்பெற்றேனென்செய்கேன் நான்? தாராளன் தண்குடந்தை நகராளன் ஐவர்க்காயமரிவலுத்த தோராளன் * என்மகளைச்செய்தனகள் எங்ஙனம் நான்செய்புகேனே? (எ)

வார் ஆளும் { கச்சை யிட்டுக்கட்டி
ஆளக்கடவதான
இன கொங்கை (தனது) இளமுலைகள்

{ வண்ணம்
வேறு ஆயின
ஆறு எண்ணுள் } கிறம் வேறுபட்ட விதத்தை
நினைக்கின்றாளில்லை;

எண்ணில் { ஏதேனுமொன்றை
எண்ணப்புகுந்தால்

பேராளன் { ஸர்வேச்வரனது
திருநாமங்களைத் தவிர
பேர் அல்லால் வேறொன்றையும்
பேசான் { பேசுகின்றரூளில்லை;

இ பெண் { இப்படிப்பட்ட பெண்ணைப்
பெற்றேன் { பெற்ற நான்
நான் }

என் { செய்கேன் } என்னபண்ணுவேன்?;

தார் ஆளன் { திருமாலேசாத்தித்
கொண்டிருப்பவனும்

தன் { குளிர்ந்த திருக்குடந்தை
குடந்தை { நகரை ஆள்பவனும்
நகர் ஆளன் }

ஐயர்க்கு ஆய் { பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக
அமரில் { (பாரதப்) போரில்

உய்த்த { நடத்தப்பட்ட தேரை
தோரான் { யுடையனுமான
பெருமான்

என் மகளை செய்தனைகள் எங்ஙனம்
நான் செய்யுகேன்—.

* * *—என்மகளுக்கு அறிவு அடியோடேபோயிற்று; ‘வீணாக நாம் இப்படி ஒருவிஷயத்திலே ஆசைவைத்ததனால் மனோவியாதி காரணமாகக் கொங்கை நிறம் வேறுபட்டதே!’ என்று இதனையறியவும் மாட்டுகின்றிலன்;

[வண்ணம் வேருகையாவது பசலைநிறங் கொள்ளுகை; பசலை நிறத்தைப் பற்றிக் குறுந்தொகையில் ஒரு செய்யுளுண்டு; அதாவது—“ஊருண்கேணி யுண்டுறைத் தொக்க பாசியற்றே பசலை, காதலர் தொடுவுழித் தொடுவுழிநீங்கி விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்தலானே” (399) என்பதாம். ஊரிலுள்ள ஜனங்க ளாலே நீருண்ணப் பெறுகிற கேணியினுள்ளே படர்ந்துகிடக்கும் பாசிபோன்றது பசலைநிறம்; தன்னீரில் நாம் கைவைத்தோமாகில் கைபட்டகிடங்களில் பாசி நீங்கும்; கையை எடுத்துவிட்டோமாகில் அவ்விடமெல்லாம் பாசி மூடிக்கொள்ளும். அதுபோல, கணவனுடைய கைபடுமிடங்களில் பசலைநிறம் நீங்கும்.” (இயற்கையான அழகியநிறமே இருக்கும்.) அணைத்தகை நெகிழ்த்தவாறே அப்பசலைநிறம் படரும்; ஆதலால் பாசிபோன்றது பசலைநிறம் என்றபடி. (தோடு வழித்தோடுவழி—தொட்டகிடங்கள் தோறும். விடுவுழி விடுவுழி—விட்டகிடங்கள் தோறும். பரத்தலான்—வியாபிக்கிறபடியினாலே.)]

எண்ணில் பேராளன் பேரல்லால் பேசான்=இவளுக்கு இவ்வுலகைப்பற்றின சிந்தையும் தன்னைப்பற்றின சிந்தையும் கழிந்ததேயன்றி, பகவத் விஷயமான சிந்தை மாறவில்லை; ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமங்கள் இவளது வாயில் வந்தபடியே யிருக்கின்றன.

இப்பெண் பெற்றேன் என்செய்கேன் நான்=இதற்கு இரண்டுவிதகைப்பொருள்: இப்படி என்வார்த்தை கேளாத அடங்காப்பெண்ணைப் பெற்றேனே! இவளை இழந்தேனே! அநியாயமாய்க் கெட்டேனே! என்னசெய்வேன்—என்று வருந்திச் சொல்வதாகப் பிறர் நினைக்கவேண்டும்; தனக்குள்ளே பெருமகிழ்ச்சி; என்னைப்போலே பெண் பெற்றாருண்டோ? இத்தனை கிறுபிராயத்திலே பகவத் விஷயத்தில் ஆழங்காற்படும்படியான பாக்கியம்வாய்ந்த பெண்ணைப்பெற்ற நான் என்ன நோன்பு நோற்றேனோ? என்னும் மகிழ்ச்சியும் தொனிக்கும்.

[தாராளனியாத்.] ‘எல்லாரையும் ரகிப்பவன் நான்’ என்று தனிமாலையிட்டுருப்பவன் என்மகளை இப்படி அழிக்கிறானே; திருக்குடந்தையிலே சாயந்தருளி லோகாச்சுணம் பண்ணுகிறவன் இவனை இப்படி அழிக்கிறானே; ‘பார்த்தவாசதி’ என்று பேசப்பெற்று அன்பர்க்குக்காரியஞ்செய்தவன் இவனுக்குக் காரியஞ் செய்பாடுதொழிகிறானே யென்கை. (எ)

உறவாதுமில்ளென்றேன்று ஒழியாது பலரேசமலராயிற்றால் *
மறவாதே யெப்போழுதும் மாயவனே! மாதவனே! என்கின்றளால் *
பிறவாதபேராளன் பெண்ணுள்ளன்மண்ணுள்ளன் விண்ணோர்தங்க
ளறவாளன் * என்மகளைச்செய்தனகள் அம்மனைமீர்! அறிகிலேனே. (அ)

உறவு ஆனம் { தாய் தந்தையர் என்கிற உறவுமுறைகளைச் சிறிதும் உடையளவல்லன்’	பிறவாத { கருமங்காரணமான பிறப்பையுடையனாகாத
என்று என்று என்று பலகால் சொல்லி	பேராளன் பெருமைபொருந்தியவனும
பலர் பலபேர்கள்	பெண் ஆளன் { பெண்பிறந்தாரைத் தனக்கரவுடையவனும
ஒழியாது எப்போதும்	மண் ஆளன் { மண்ணுலகத்தவர்களை ஆள்பவனும
எசும் அலர் { குறை கூறும்படியான பழி ஆயிற்று விளைந்திட்டது; (இப்பெண்பிள்ளையோ வென்னில்)	விண்ணோர் தங்கள் அறிவாளன் { நித்யஸூரிகளுக்குப் பரமதாரமிகளு யிருப்பவனுமான பெருமான்
மறவாதே மறவாமல்	என் மகளை செய்தனகள் அம்மனைமீர் அறிகிலேன்—.
எப்பொழுதும் வர்வகாலமும் மாயவனே! மாதவனே! என்கின்றளன்—;	

* * *—‘தாய் என்றும் தந்தையென்றும் பல உறவுமுறையார் இருக்கும் போது அவர்களுையெல்லாம் தருணமாக நினைத்துத் தள்ளிவிட்டுத் 1. “தெளி விலாக்கலங்கல் நீர்கும் திருவாங்கத்துள் ஒங்கும், ஒளியுளார்தாமேயன்றே தந்தையும் தாயுமாவார்” என்று ஒரு நீ பரபுருஷனையே ஸகலவித பந்துவுமாகக் கொண்டுவிட்டாளே இச்சிறுமி’ என்று நாட்டார் பழிதூற்றும்படியாயிற்று— என்று தாய் சொல்லுமிப்பேச்சில் வெறுப்பும் உவப்பும் விளங்கும். ‘என்மகள் அலர் தூற்றலுக்கு ஆளாய்விட்டாளே?, நற்குடிக்குப் பெரும்பழி விளைந்திட்டதே!’ என்று வருந்திச் சொல்லுவதாக நாட்டார்க்குப் பொருள்படும். ஆபாஸ பந்துக்களை யெல்லாம் விட்டிட்டு “ஐதா விதா ஐதா நிவாஸஸூரணம் ஸுஹூத-திந-பாராயணம்” என்றும் 2. “சேலைய்கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத் தாய்தந்தையும் அவரேபினியாவாரே” என்றும் ஆபதபந்துவாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீமந் நாராயணனையே 3. “உன்றன் றேடுறவேல் நமக்கு இங்கொழிக்க வொழியாது” என்னும்படியே ஸ்திரமான உறவாகக் கொண்டாளே! என்கிற உவப்பு உள்ளுறையும்.

1. திருமலை. 2. திருவாய்மொழி 5—1—8. 3. திருப்பாவை 28.

நீ பரபுருஷன்—அசல்புருஷன் என்றும் புருஷோத்தமன் என்றும் விவகிதம்.

பழிச்சொல் மிகமிக, அபிரிவேசமும் மிகுமாதலால் நாட்டாருடைய பழிப்பே காரணமாக என்மகளுக்கு பகவத் விஷயப்ராவண்யம் அதிகரித்துச் செல்லுகின்ற தென்குறள் இரண்டாமடியில். மறவாதே=ஒருகால் என்மகள் எம்பெருமானை மறந்திருந்தாலும், ஓயாதே அல்ல தூற்றும்வர்கள் அவனையும் இவனையுஞ்சேர்த்துச் சொல்லிப் பழிக்கையினால் அதுகாரணமாக அவனுடைய ஸ்மரணம் இவனுக்கு மாறுவதில்லை; மறக்கவொட்டாமல் செய்பவர்கள் பழி தூற்றும் நாட்டார் என்க. ‘ஆச்சரியமான குணசேஷ்டிதங்களை யுடையோனே! பிராட்டியை அதுபவிக்கும் பரமரவிகளே!’ என்று சொல்லிக்கொண்டே போதுபோக்குகின்ற நென்மகள்.

பிறவாத பேராளன்=இதற்கு மூன்றுவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; பேராளன்—பெருமையுடையவன்; ஸர்வேச்வரன் என்றபடி. நாமெல்லாம் கருமம் காரணமாகப் பிறப்பதுபோலே பிறவாத ஸர்வேச்வரன்; “சுஜாயஜாநொ வஹுயாவிஜாயதெ தவ்யூராரி வரிஜாநனியொபாநிபு” என்கிறபடியே தன்னுடைய அதுக்ரஹமே காரணமாகப் பிறப்பவனையன்றிக் கருமமடியாகப் பிறவாதவன் என்கை; (அன்றியே,) “எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் இமையோர் தலைவா!” என்கிறபடியே நமக்காகப் பலபல பிறவிகளெடுத்தும் பரிச்ரமங்கள் பட்டும் நம்மிடத்துள்ள வ்யாமோஹாதீசயத்தினால் ‘இவர்க ளுக்கு நாம் ஒன்றுஞ் செய்யவில்லையே, ஒரு பிறவியும் பிறக்கவில்லையே நாம்!’ என்று நினைப்பவனாகையாலே, அப்படிப்பட்ட அவன் கருத்தாலே ‘பிறவாத பேராளன்’ என்கிறதாகவுமாம். (அன்றியே,) பேராளன் என்றதற்குத் ‘திருநாமங்கனையுடையவன்’ என்று பொருளாய், பிறவாத என்றதைப் பேர்க்கு விசேஷணமாகக்கொண்டு, ஆச்சரிதருடைய பிறப்பை அறுப்பதற்குக்காரணமான திருநாமங்கனையுடையவன் என்னவுமாம்.

பெண்ணாளன்—பெண்பிறந்தாரையெல்லாம் இப்படி பிச்சேற்றித் தனக் காக்கிக்கொள்ளுமவன் என்கை. விண்ணோர் தங்கள் அறவாளன்=நித்யஸூரி களால் கொண்டாடப்படுகிற திருக்குணங்கனையுடையவன் என்று கருத்து. (அ)

பந்தோகேழல்மருவாள் பைங்கிளியும்பாலூட்டாள் பாவைபேணள் *
வந்தானோ! திருவரங்கன் வாரானோ! என்றென்றேவனையுஞ்சோரும் *
சந்தோகன்பெளழியன் ஐந்தழலோம்பு தைத்திரியன் சாமவேதி *
அந்தோ! வந்தென்மகளைச்செய்தனகள் அம்மனைமீர்! அறிகிலேனே. (கூ)

(என் மகள்)

பந்தோடு	பந்தையும்
கழல்	கழற்காய்களையும்
மருவாள்	தொடுகிறதில்லை;
பை கிளியும்	} (தனது) பசுமைதங்கிய கிளிக்குப் பாலூட்டுகிறது மில்லை;
பால்	
ஊட்டாள்	

பாவை } (வினாயாட்டுக்கருவியான)
பேணள் } மரப்பரச்சியை
 } நோக்குவது மில்லை;
திரு அரங்கன் “ஸ்ரீரங்கநாதன்

வந்தானே { வந்துவிட்டானே? என்றும்
வாரானே { வரமாட்டானே?"
என்று { என்றும் சொல்லிக்
என்றே { கொண்டு
வளையும் { கைவளைகள் கழல்
சோரும் { நிற்றின்றோள்;
சந்தோகன் { சாந்தோகம் உபவிஷத்தி
ஒல் ப்ரதிபாத்யனும்
பெளழியன் { கொஷத்திப் ப்ரஹ்மணத்தி
ஒல் ப்ரதிபாத்யனும்

ஐந்து அழல் { பஞ்சாக்கிகளினால்
ஓம்பு { ஆரதிக்கப் படுபவனும்
தைத்திரியன் { தைத்திரீய உபவிஷத்தினால்
ப்ரதிபாதிக்கப்
படுபவனும்
சாமவேதி { ஸாமவேதப் ப்ரதிபாத்யனும்
மான பெருமான்
வந்து { இவ்விடம் வந்து
என் மகளை செய்தனகள் அம்மனைமீர்!
அறிகிலேன், அந்தோ!—.

* * *—பந்தும் கழலும் சிறு பெண்களுக்கு விளையாட்டுக் கருவிகளா யிருப்பன; உறங்கும்போதும் அவற்றைக் கைவிடாதே விரல்களில் இடுக்கிக் கொண்டே உறங்குவது வழக்கம்; நேற்றுவரையில் இவளும் அப்படியே யிருந்தவள் இன்று அவற்றைக் கண்ணெடுத்துப்பார்ப்பதும் தவிர்த்தாள். எது தவிர்த்தாலும் தான் வளர்க்கும் கிளிக்குப் பாலூட்டுவது தவிராதிருந்தவள் அக்காரியத்தை அடியோடே மறந்தாள்; கிளிக்குப் பாலூட்டுவது எப்போதோ பொருகாலாகையாலே அதுபோலல்லாமல் ஸர்வகாலமும் பேணிக்கொண் டிருப்பதற்குறுப்பான பாவையுண்டு-பதுமை, அதனைக் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பதும் செய்கின்றிலள். பிள்ளை இவள் செய்வது என்னென்னில்; ஸர்வகாலமும் திருவரங்கையே சிந்தைசெய்து கொண்டிருக்கையாலே அந்தப் பாவனை முற்றி அவன் அருகே வந்தானாக நினைத்து ‘வந்தானே திருவரங்கன்’ என்பது, அவனோடே தழுவி முழுசிப்பரிமாற நினைத்துக் கையை நீட்டினவாறே அவனைக் காணாமையாலே ‘ஓ! நான் பிரமித்தேன் போலும், அவனேது வருகிற தேது? வாரானே’ என்பதாய் மேனி மெலிந்து வளைகழல்பெறுகின்றாள். “வெவெழுஸுவெவெ-ஹெவெவ வெஷ்டு”-ஓகல வேதங்களுக்கும் நானே *பொருள்” என்றபடியே ஓகல வேதப் ப்ரதிபாத்யனாயிருக்கும்வன் என் மகளை இப்பாடு படுத்தினான் காண்மின்—என்றாள்யிற்று. (க)

சேலுகளும் வயல்புடைசூழ் திருவரங்கத்தம்மானைச் சிந்தைசெய்த *
நீலமலர்க்கண் மடவாளநிறையழிவைத் தாய்மொழிந்த வதனை * நேரார்
காலவேல்பரகாலன் கலிகன்றியோலிமலை கற்றுவல்லார் *
மாலேசேர்வேன்குடைக்கீழ் மன்னவூராய் பொன்னுலகில் வாழ்வர்தாமே. (க0)

சேல் உகளும் { மீன்கள் துள்ளிவிளையாடப்
பெற்ற
வயல் { கழனிகளினால்
புடை சூழ் { சுற்றும் சூழப்பட்ட
திரு { திருவரங்கத்திலுள்ள
அரங்கத்து
அம்மானை { எம்பெருமானை

சிந்தை செய்த { தியானித்துக் கொண்டிருக்
கின்ற
நீலம் மலர் { கருகெய்தல்போன்ற
கண் மடவான் { கண்களை யுடையளான
பரகால நாயகியினது
ஹ { அடக்கம் அழிந்தமையைக்
அழிவை { குறித்து

தாய் }
 மொழிந்த } தாய்பேசின பாசுரமாக,
 அதனை }
 நேரார் காலன் { பகைவர்க்கு யமன்போன்ற
 வரும் }
 வேல் வேற்படையடிடையரும்
 பரகாலன் { பரகாலனென்ற திருநாம
 முடையவருமான
 கலிகன்றி திருமங்கையாழ்வார்
 ஒலி அருளிச்செய்த
 மாலை இச் சொல்மாலையை

கற்று } ஒதி உணரவல்லவர்கள்,
 வல்லார்தாம் }
 மாலை சேர் { முத்திரைகள் தொங்க
 வெண் குடை } விடப் பெற்ற
 கிழ் } வெண்குடை நீழலில்
 மன்னவர் ஆய் அரசர்களாயிருந்தகொண்டு
 (இஹலோக ஐச்வரியங்களை யறுபவித்துப்
 பின்பு)
 பொன் }
 உலகில் } பரமபதத்தில் நித்யாநுபவம்
 வாழ்வர் } பண்ணப்பெறுவர்.

* * *—கீழ் ஒன்பது பாட்டும் தாய் பாசுரமாகச்சென்றன; தாமான தன்மையிலே நின்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டும் பாசுரம் இது. திருவரங்கத்தம்மான் பக்கல் பக்திப்பெருங்காதல் கொண்ட பரகாலநாயகி அடக்கக்கெட்டி அலமருகின்றமையைத் திருத்தாயார் எடுத்தாரைப்பதாகத் திருமங்கையாழ்வாரால் அமைக்கப்பட்ட இத்திருமொழியைக் கற்றுணருமவர்கள் வேண்டியவளவு இஹலோகத்தில் ஸாம்ராஜ்ய போகங்களை யறுபவித்துப் பின்னை ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனுக்கு நித்ய கைங்கரியம் பண்ணப் பெறுவர்களென்றவாறு.

கீழ் ஒன்பது பாட்டும் வேற்றவாயாலேபேசி, இதில் ‘பரகாலன் கலிகன்றியொலிமாலை’ என்கையாலே தம்முடைய பக்திப் பெருங்காதலைத் தாமே அந்யபதேசத்தாலே பேசிக்கொண்டாரென்பது விளங்கும்.

நேரர்காலன் என்ற அடைமொழி வேலுக்குமாகலாம், பரகாலனுக்கு மாகலாம். ‘மாலைசேர்’ என்னும் அடைமொழி மன்னவர்க்கும் ஆகலாம். (க௦)

அடிவரவு:—வெருவாதான் கலை மான் தாய் பூண் தாதாடு வாராளும் உறவு பந்தோடு சேல் கைம்மானம்.

ஐத்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம் பத்து—ஆரந்திருமொழி,

கைம்மானமழுகளிற்றை.

இதுவும் திருவரங்க மங்களாசாஸநத் திருப்பதிகம்.

கைம்மானமழுகளிற்றைக் கடல்கிடந்த கருமணியை *
மைம்மானமரதகத்தை மறையுரைத்த திருமலை *
எம்மானை எனக்கென்றுமினியானைப் பனிகாத்த
வம்மானை * யான்கண்டது அணிநீர்த்தென்னரங்கத்தே. (க)

மானம் கை	நீண்ட கையை யுடைய	எம்மானை	எனக்கு ஸ்வாமியானவனும்
மழ	இளமைதங்கிய	எனக்கு	} எனக்கு எக்காலத்திலும் போக்யனா யிருப்பவனும்
களிற்றை	யானைபோன்றவனும்	என்றும்	
		இனியானை	
கடல் கிடந்த	கடலிலேகண்வளர்ந்தருள்கிற		
கரு மணியை	நீலமணிபோன்றவனும்	பனி காத்த	} மழையில்நின்றும் (ஆநிரை யைக்) காத்தருளினவனு மான பெருமானை
		அம்மானை	
மை மானம்	{ பசுமைநிறம் மிக்கிருக்கப் பெற்ற மரதகப் பச்சை போன்றவனும்	யான்	{ அடியேன் ஸேவிக்கப் பெற்றது (எவ்விடத்திலென்னில்)
மரதகத்தை		கண்டது	
மறை	{ வேதங்களாலே பிரதி பாதிக்கப்பட்ட சீரிய பதியானவனும்	அணிநீர்தென்	{ அழகிய தீர்த்தம்பொருந்திய அரங்கத்து
உரைத்த			
திருமலை			

* * *—ஆழ்வார் கீழ்த்திருமொழியில் பட்ட வ்யஸநமெல்லார் தீர்ந்து
மகிழ்ந்துபேசந் திருமொழியாயிற்று இது. என்னுதனைத் திருவரங்கத்தில்
காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

கைம்மான மழுகளிற்றை=ஓர் ஆனை கைகளையும் கால்களையும் பரப்பிக்
கொண்டு கிடப்பதுபோலப் பள்ளிகொண்டிருக்கு மழகில் ஈடுபட்டுச் சொல்லு
கிறபடி. நீண்ட துதிக்கையை யுடைத்தாய்ப் பருவத்தாலே இளையதாயிருப்ப
தொரு ஆனை சாய்ந்தாற்போலே யிருக்கின்றவனையென்கை. “கனிறுபோன்ற
வனை” என்னுது களிற்றை என்று ஐக்கியமாகச் சொன்னது உவமவாகுபெயர்.
“தென்னுனாய் வடவானாய் குடபாலானாய் குணபால மதயானாய்” என்று திரு
நெடுந்தாண்டகத்திலு’ மருளிச்செய்வர். “என்னுனை யென்னப்ப நெம்பெரு
மான்” என்றார் நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில். யானைக்கும் எம்பெருமா
னுக்கும் பலபடிகளாலே ஸம்மயமுண்டு ;—

3. திருச்சந்தவிருத்தம் 61.

10. யானைக்குக் கை நீளம்; எம்பெருமானும் அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கையனிறே. “நீண்ட அத்தக்கருமுகிலை யெம்மான் றன்னை.”

11. யானை இறந்தபின்பும் உதவும்; எம்பெருமானும் தீர்த்தம் ஸாதித்துத் தன்னுடைச் சோதிக்கு எழுந்தருளினபின்பும் இதிஹாஸபுராணங்கள் அருளிச்செயல்கள் மூலமாகத் தன்னு சரிதைகளை உணர்த்தி உதவுகின்றானிறே.

12. யானைக்கு ஒருகையே உள்ளது; எம்பெருமானுக்கும் கொடுக்குங் கையொழியக் கொள்ளுங்கை இல்லையிறே. “கயிபுதாயபு வரிபாநடிகுதிபு.”

13. பாகனுக்கு ஜீவனங்கள் ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கும் யானை; எம்பெருமானும் அர்ச்சக பரிசாரகர்களுக்கு.

இங்ஙனே மற்றும் பல உவமைப் பொருத்தங்கள் கண்டு கொள்க.

கடல்கிடந்த கருமணியை—ஒரு நீலரத்னம் சாய்ந்தாற்போலே திருப்பாற் கடலிலேகிடந்தவனை என்கை. மைம்மான மரதகத்தை—பசுமை, நீலம், கருமை என்ற நிறங்களை அபேதமாகக் கூறுவது கவிமரபாதலால் எம்பெருமானுடைய காளமேகத் திருவுருவத்திற்குக் கருமணியையும் மரதகத்தையும் உவமை கூறினர். மறையுரைத்த என்பதற்கு—‘வேதங்களை உபதேசித்தருளின’ என்றும் ‘வேதங்களால் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட’ என்றும் இரண்வெகையாகப் பொருள் ஆகும். பிந்தின்பொருள் பாங்கு. “ஹீஸுதெலகூஸு வது” இத்தயாதி வேத வாக்கியங்களினால் திருமாலாகப் பிரதிபாதிக்கப்பட்டவனை என்றவாறு. பனி காத்தது—கிருஷ்ணவதாரத்தில் கோவர்த்தனமலையைக் குடையாகவெடுத்து. கீழ்ச்சொன்ன திருக்குணங்களெல்லாம் விளங்கத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே காணப்பெற்றே நென்றராயிற்று. (க)

பேரானைக் குறுங்குடியெம்பெருமானை * திருத்தண்கா

வாரானைக் கரம்பணுருத்தமனை * முத்திலங்கு

காரார்தின்கடலேழும் மலையேழிவ்வுலகேழுண்டே *

ஆராதேன்றிருந்தானைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே.

(உ)

பேரானை	{ திருப்பேர் நகரில் உறைபவனும்	முத்து இலங்கு கார் ஆர் தின் கடல் ஏழும்	{ (உள்ளே) முத்துக்கள் ஒளி விடாநிற்பனவும் கருநிறப் மிக்கவையும் திடமுள்ள னவுமான ஸப்த ஸமுத்தாங்களையும்
குறுங்குடி எம் பெருமானை	{ திருக்குறுங்குடியி லெழுந் தருளியிருக்கும் ஸ்வாயி யானவனும்	ஏழ் மலை	ஸப்த குலாசலங்களையும்
திருத்தண்கா ஹாரானை	{ திருத்தண்காலில் நித்ய வரஸம் பண்ணுவனும்	இ ஏழ் உலகு உண்டும்	{ இவ்வேழுலகங்களையும் (பிரளயகாலத்தில்)
கரம்பணார்	திருக்கரம்பணாரில்	ஆராதா என்று இருந்தானை	{ த்ருப்பிபெருந்தவனு யிருந் தவனுமான பெருமானை
உத்தமனை	உத்தமனாய் விளங்குபவனும்,	கண்டது தென்னரங்கத்தே—	

* * *—‘அப்பக்குடத்தான்ஸந்தி’ என்று ப்ரவரித்திபெற்ற திருப்பேர் நகரில் ஸேவை ஸாதிப்பவனும், திருக்குறுங்குடியில் ப்ரபுள்ளாள் பெருமா ளாய் ஸேவை ஸாதிப்பவனும், திருத்தண்காலில் ஊராரோடு தானுமொருவனாக இருப்பவனும், திருக்காம்பனூரில் உத்தமனென்கிற திருநாமத்தோடே ஸேவை ஸாதிப்பவனும், கடல்களேழும் மலைகளேழும் உலகங்களேழுமாகிய ஸகலபதார்த் தங்களையும் திருவயிற்றுக்கு இரையாக்கியும் ‘அந்தோ! என்வயிற்று நிறையவில் லையே, இன்னமும் அவகாசம் பெரிதுமுண்டே, என்செய்வேன்?’ என்று அத்ருப்தியே காட்டியிருப்பவனுமான பெருமானைத் திருவரங்கத்திலே கண்டேன்.

“கரம்பனூருத்தமனை” என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கி யானம் காண்மின்:—“வழிக்கரையிலே திருவாசலுக்கு ஒரு கதவிடாதே வந்து கிடக்கிறவனை.” இதற்கு அரும்பதவுரை இட்ட ஒருவர்—“எல்லாரும் நடக்கும் வழியாகையாலே ஸேவிப்பார் மிகுகையால் கதவிட அவஸரமில்லை யென்று கருத்து” என்றமூதிலைத்தார்; அது பொருளன்று; அவ்விடத்துக் கோபுர வாசலுக்குக் கதவு இல்லாதிருந்தமை சொன்னபடி. அதனை ஸௌலப்பபரம காஷ்டைக்கு அதுகுணமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி வாடூடுகியாகப் பெரியவாச் சான்பிள்ளை யருளிச்செய்தபடி. இப்படிப்பட்ட ஸௌலப்பத்தைக் கணிசித்தே உத்தமன் என்று திருநாமமிடப் பெற்றான்போலும் என்பதும் தொனிக்கும்.

ஆராதேன்றிருந்தானை = ஐகதர்சகூணம் எவ்வளவு பண்ணினாலும் ஒன்றும் செய்திலனாக நினைத்திருக்குமிருப்பைச் சொன்னபடி. (உ)

எனுகியுலகிட்டு அன்றிருநிலனும் பெருவிசும்பும் *
தானுயபெருமானைத் தன்னடியார் மனத்தேன்றும் *
தேனுகி யமுதாகித்திகழ்ந்தானை மகிழ்ந்தோருகால் *
ஆனுய னானைக் கண்டது தேன்னரங்கத்தே. (ரு)

அன்று	{ வராமுகல்பத்தின் தொடக்கத்தில்	தன் அடியார் { தன் அடியவர்களது மனத்து	{ நெஞ்சிலே
என் ஆகி	{ மஹாவராஹரூபியாய்த் திருவவதரித்து	என்றும்	எப்போதும்
உலகு	பூமியை	தேன் ஆகி	தேன்போலவும்
இடந்து	{ (அண்டபித்தியில் நின்றும்) குத்தியெடுத்துக் கொணர்ந்தவனும்	அமுது ஆகி	அமிருதம்போலவும்
இரு நிலனும்	விசாலமான மண்ணுலகமும்	திகழ்ந்தானை	விளங்குவவனாயும்,
பெரு விசும்பும்	{ பார்த்த வண்ணுலகமும்	ஒருகால்	முன்பொருகாலத்திலே
தான் ஆய	{ தனக்கு உடலாக இருக்கப்பெற்ற	மகிழ்ந்து	திருவுள்ள முவந்து
பெருமானை	ஸ்வாமியாயும்,	ஆன் ஆயன் ஆனானை	{ பசுக்களை மேய்க்கு மிடையனாய்ப் பிறந்தவனாயுமுள்ள எம்பெருமானை
		கண்டது	தென் அரங்கத்தே—.

* * *—பூமிபைப் பிரளயங் கொண்டகாலத்து மஹா வராஹாநுபிரயபத் திருவவதரித்து அப்பூமிபைப் பழையபடியே ஸ்தானத்திற் கொண்டுசேர்த்தவ னும், நிலவுலகம் வானுலகம் முதலான ஸகல பதார்த்தங்களும் ‘தான்’ என்கிற சொல்லிலே அடங்கும்படி அனைத்தையும் தனக்குப் பரகாரமாகவுடையவனும், தனக்கே அற்றதற் தீர்ந்திருக்கும்படிபவர்களுக்கு ஸகலவித போக்ப வஸ்துக்களும் தானையாபிரூப்பவனும், இடக்கை வலக்கையறியாத இடைச்சாதியிலும் பிறந்து ஸத்தை பெற்றவனுமான பெருமானைத் தென்னரங்கத்திலே ஸேவிகப்பெற்றே நென்றாரபிற்து.

பூமிபை ஹிரண்யாக்ஷனென்னு மசுரன் பாயாகச் சுருட்டிக் கவர்ந்துபோன தும் ஒன்றுண்டு ; பிரளயவெள்ளம் கொள்ளை கொண்டுபோன தும் ஒன்றுண்டு, பிந்திய வரலாறே பெரும்பாலும் ஆழ்வார்களதுஸந்திப்பதாம். மேல் எட்டாம் பத்தில் “பாராயணவும் முது முநீர்ப்பரந்த காலம் வளைமருப்பில், ஏராருருவத் தேனமாயெடுத்த வாற்றலம்மானை” (8—8—3.) என்ற பாசுரத்தினால் இது விளங்கும். (ந)

வளர்ந்தவனைத் தடங்கடவுள் வலியுருவில் திரிசகடம் *

தளர்ந்துதிர வுதைத்தவனைத் தரியாதன் றிரணியனைப்

பிளந்தவனை * பெருநிலமீரடிநீட்டிப் பண்டொருநாள்

அளந்தவனை * யான்கண்டது அணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே. (சு)

தடங் கடவுள் விசாலமான கடலிலே

வளர்ந்தவனை { திருக்கண் வளர்ந்தருள்
பவனும்

வலி உருவின் { வலிவுள்ள சரீரத்தை
புடைத்தாய்க்கொண்டு

திரி ஊர்ந்துவந்த

சகடம் { (அஸுரரூபாவேசிக்கப்
பட்ட) சகடமானது

தளர்ந்து கட்டுக்குலைந்து

உதிர சிந்நபிந்நமாகும்படி

உதைத்தவனை { (அதனைத்) திருவடியா
லுதைத்தவனும்

அன்று ஒருகாலத்தில்

தரியாது பொறுத்திருக்கமாட்டாமல்

இரணியனை இரணயாசுரனை

பிளந்தவனை கிழித்துப்போட்டவனும்,

பண்டு { மற்றுமொருகாலத்தில்
ஒருகால்

நர் அடி நீட்டி { இரண்டு திருவடிகளைப்
பரப்பிவைத்து

பெரு நிலம் { விசாலமான பூமியை
யெல்லாம், அளந்து
அளந்தவனை கொண்டவனுமான
பெருமானை

யான் கண்டது அணி நீர் தென்னரங்கத்தே.

* * *—அவதாரங்களுக்கு நாற்றங்காலாக விசாலமான கடலிலே திருக்கண் வளர்ந்தருள்பவனும், பிறகு ‘அசுரர்கள் மிகவுங் கொழுத்துவிட்டார்கள்’ என் றறிந்து வந்து பிறந்தருளி, அஸுராவேசத்தாலே திண்ணிய வடிவையுடைய தாய்க் கொண்டு ஊர்ந்துவந்த சகடம் சிந்நபிந்நமாய் ஒழியும்படி திருவடிய லுதைத்தவனும், பரஹ்ரதாழ்வான் திருநாமஸங்கீர்த்தனம் புண்ணினதே குற்றமாக இரணியன் அவனைக் கடலிலே தள்ளுவதும் மலைபில் நின்றிருப்பது

மாய்ப் பலவகை நலிவுகள் செய்யப்படுகின்றன. பொறுத்திருக்கமாட்டாயல் நரஸிம்ஹமூர்த்தியாய்த் தூணில் தோன்றி அங்குசரணம் கொடுத்திருக்கவானும், பெருநில மடங்கனும் இரண்டடியிலே அடங்குப்படி திருநாட்களை கீழ்ப்பவனாகக் கொண்டவனுமான எம்பெருமானைத் தென்வாங்கத்தே கணம் பெற்றோனென்று ராயிற்று.

இரண்டாமடியில் ‘உதிர’ என்றும் ‘அதிர’ என்றும் பாடப்பெறுகின்றன; அதிர—அதிர்ச்சியுண்டாம்படி.

தரியாது—தன்விஷயத்திலே எத்தனை நிக்ருசெய்தாலும் நிக்ருசெய்தபன் எம்பெருமான்; தனது உயிரிலையான அடியவன் திருத்தில் நிக்ரு செய்தால் ஒருநொடிப்பொழுதும் தரித்திருக்கமாட்டானென்க. இவ்வர்த்தத்தை “வரத்தால் வலிநினைந்து மாதவ! நின்பாதம், சிரத்தால் வணங்கானு டென்றே—உரத்தினால் ஈரியாய் நேர்வலியோனாயவிரணியனை, ஓரியாய் நியிடந்தான்” (முதல்திருவந்தாதி.) என்ற பாசரத்தில் பொங்கையாழ்வார் உன்னுறையாகவும், “படிவராயவஹஸுஜஹுஜம் கயி ஸாணு! விராணு உவாவஹசி! வரடி தெந விரம் கவிவிக்ரபொ விசுத்திவிக்ரபிவிக்ரபாடிமா” [வரதராஜஸ் தவம்] என்றச்லோகத்தில் கூரத்தாழ்வான் ஸ்பஷ்டமாகவும் அதுவந்தித் தருளினர்.

(ச)

நீரழலாய் நெருநிலனாய் நின்றானே * அன்றரக்க
ஊரழலாலுண்டானைக் கண்டார் பின்காணாமே *
பேரழலாய்ப் பெருவிசம்பாய்ப் பின்மறையோர் மந்திரத்தின் *
ஆரழலாலுண்டானைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே.

(ரு)

நீர் ஆய் ஜலஸ்வரூபியாயும்
அழல் ஆய் அக்லிஸ்வரூபியாயும்
நெடு நிலன் { விசாலமான ஆய் { பூமிஸ்வரூபியாயும்
நின்றானே இருப்பவனும்,
அன்று { நீராமனாய்த் திருவவதரித்த காலத்து
அரக்கன் ஊர் { இராவணனுடைய நகரமான இலங்கையை
கண்டார் பின் { முன்பு கண்டவர்கள் பின்பு காணாமே { காணவொண்ணாதபடி
அழலால் { அக்கிக்கு இரையாக்கின உண்டானை { வனும்,

பேர் அழல் { பெரிய படபாக்கி ஆய் { ஸ்வரூபியும்
பெரு விசம்பு { பரமபதத்துக்கு ஆய் { கிர்வாஹனும்
பின் அதற்குமேலே
மறையோர் { வைதிகப்ராஹ்மணர்களி மந்திரத்தின் { னுடைய மந்த்ரபூதமான ஹவிஸை ஆர் அழலால் { அக்கிமுகத்தாலே உண்டானை { அமுதுசெய்பவனுமான பெருமானே
கண்டது தென்னரங்கத்தே—.

* * *—நீர் அழல் நிலன் என்று மூன்று பூதங்களைச் சொன்னது—காற்று, விசம்பு என்னும் மற்ற இரண்டு பூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகும். பஞ்ச பூதங்களுக்கும் நியாமகன் என்றவாறு. “நீராய் நிலனாய்த் தியாய்க் காலாய்

நெடுவானாய்” என்ற திருவாய்மொழியிங் காண்க. ஸகல சேதநா சேதநங்களையும் எம்பெருமான் சரீரமாகக் கொண்டவனாதலால் இங்ஙனே சொல்லக் குறையில்லையென்க.

கண்டார் பின்காணாமே அரக்கனார் அழலாலுண்டானே=“மன்னு தண் பொழிலும் வாவிடும் மதினும் மாடமானிகையும் மண்டபமும்” என்று திவ்ய தேசங்களை வருணிப்பதுபோலவே இலங்கையின் ஸந்திவேசமும் இருந்தது: அனுமான் அதனைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டமை ஸ்ரீராமாயண ப்ரஸித்தம்; “படியுபடுபா நவகுவாதுவியாடியம் ராகுபெலுராரி வியாடியம்வொரொ கலு வஸகூலுராவிரகூதா” [இந்த இராவணனிடத்தில் அதர்மம் ஒன்று மாத்திரம் இல்லாதிருந்தால் தேவலோகத்தையும் அடக்கியாளக்கூடியவனாய் இவன் இருப்பன்] என்று திருவடி மதித்த ஐச்வரியமுண்டே அவனுக்கு. அப்படிப்பட்ட செல்வமெல்லாம் ஒருநொடிப் பொழுதில் நீருகி பொழியும்படி தீக்கு இரையாக்கினவனென்கை.

பேரழலாம்—கடலில் உறைகின்ற பாடபாக்கி ஸ்வரூபியாயிருப்பவனென்கை. அன்றியே, சுபரீழுவெல்லாநரொயொபரீழை வொருவெயெநெபரீழை வயுதெ” என்று சுருதியிலும் “சுஹம் வெல்லாநரொ ஐகிவா ப்ராணி நாம் ஷெஹரிஸித்” ப்ராணாவாநவரீயாபுத் வொரீழை வதாவிடயு” என்று பகவத்கதையிலும் (15-14.) சொல்லுகிறபடியே கடித்தும் உறிஞ்சியும் குடித்தும் நக்கியும் நம்மால் உட்கொள்ளப்படுகிற அன்னங்களைப் பசநம் செய்வதற்காக உள்ளே உறைகின்ற ஜாடராக்கியும் எம்பெருமானேயென்று கூறப்படுதலால் அதனைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

பெருவிசும்பாய்—வடமொழியில் ‘பரமாகாசம்’ என்று பரமபதம் சொல்லப்படுதலால் அதுவே தமிழில் ‘பெருவிசும்பு’ என்ற சொல்லால் சொல்லப்படுகிறது; நித்யவிபூதிக்கு நியாமகனாயிருப்பவன் என்கை.

மறையோர் மந்திரத்தின் ஆரழலாலுண்டானே=அந்தணர்கள் இயற்றும் வேள்விகளில் இந்திரன், ஸோமன், வருணன் என்று பலபல தேவதைகளின் பெயர்களைச்சொல்லி ஆஹுதிகள் செய்தாலும் “தெவி ராரெவ களெபெ பஜனி-தேபி மாமேவ கௌந்தேய ! யஜந்தி” என்றும் “சுஹம்ஹி வவப்யஜநாம் ஷொதா—அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞநாம போக்தா” என்றும் கீதையில் பெருமான் தானே பணித்தபடியே அந்த ஆஹுதிகளெல்லாம் எம்பெருமான் நனக்கே சென்று சேர்கின்றனவாதலால் இவனே ஸர்வயஜ்ஞஸமாராதயன் என்கை. ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைத் திருவரங்கத்திலே காணப்பெற்றே நென்று ராயிற்று. (ரு)

“நானே ஜாடராக்கியாயிருந்துகொண்டு எல்லாப் பிரணிகளினுடையவும் உடலினுள் உறைபவனாய் அவர்களால் உண்ணப்படும் உணவைப் பசநஞ் செய்கிறேனென்று பகவத் வாக்கியம்.

தஞ்சினத்தைத் தவிர்த்தடைந்தார் தவநெறியை * தரியாது
கஞ்சனைக்கொன்று அன்றுலகமுண்ணேழிழந்த கற்பகத்தை *
வேஞ்சினத்த கொநேதொழிலோன் விசையுருவையசைவித்த *
அஞ்சிறைப்பட்டபாகனை யான்கண்டது தென்னரங்கத்தே. (க)

தம் { தங்களுடைய
சினத்தை { த்வேஷத்தை
தவிர்த்து நீக்கிவிட்டு
அடைந்தார் { தன்னை வந்து பற்றினவர்
களுக்கு
தவம் { உபாயமார்க்கமா
நெறியை { யிருப்பவனும்,
தரியாது { (திம்புகளைப்) பொறுத்
திருக்கமாட்டாமல்
கஞ்சனை { கம்ஸனைக்
கொன்று { கொன்றொழித்தவனும்,
அன்று முன்பொருகாலத்தில்
உலகம் உலகங்களை

உண்டு { உண்பதும் வெளிப்படுத்து
உமிழ்ந்த வதும் செய்த
கற்பகத்தை { உதாரணம்,
வெம் சினத்த { வெவ்விய கோபத்தினால்
கொடும் { செய்யக்கூடியஸம்ஹாரத்
தொழி { தொழிலையுடையனான
லோன் { ருத்ராணுடைய
விசை { மிக்க வேகத்தோடு கூடின
உருவை { வடிவை
அசைவித்த { (பாணஸூரயுத்தத்தில்)
சலிக்கச்செய்தவனும்
அம் சிறை { அழகிய சிறகுடைய பெரிய
புள் பாகனை { நிருவடிபைய ஏறி நடத்து
பவனுமான பெருமான
யான் கண்டது தென் அரங்கத்தே—

* * *—தம் சினத்தைத் தவிர்த்தடைந்தார் தவநெறியை—‘ ஸ்ரீமந்நாராயணன் ’ என்ற சொல் மாத்திரம் செனிப்பட்டாலும் பகை பாராட்டி நின்ற பண்ணுவார் பல்லாயிரம் பேர்களுண்டே ; அப்படிப்பட்ட த்வேஷநிலை நீங்கினால் போதும் ; பகவானிடத்தில் பக்திஉண்டாகவேணுமென்பதில்லை ; பகவானுடைய திருநாமத்தைக் கேட்டவளவிலே தெளர்ப்பாக்யமே காரணமாக ஒரு த்வேஷம் உண்டாகிறதே அது தொலைந்தால் போதும் ; அத்வேஷமுடையவர்களையே பரம பக்தராகக்கொண்டு அவர்களுக்கும் இரங்கியருள்வனம் எம்பெருமான் ; “ தஞ்சினத்தைத் தவிர்த்தடைந்தார் ” என்றவிதற்கு— ‘ த்வேஷத்தை நீக்கிக்கொண்டு தன்னைப்பற்றுமவர்களுக்கு ’ என்று பொருள் கொள்வதிற காட்டிலும், ‘ த்வேஷத்தைத் தவிர்த்துக்கொள்வதாகிற பஜந்ததைச் செய்பவர்களுக்கு ’ என்று பொருள்கொள்ளுதல் மிகச் சிறக்குமென்று அழகிய மணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்வார். முந்தின பொருளிற்காட்டில் பிந்தின பொருளுக்கு வாசி என்னென்னில் ; த்வேஷத்தை நீக்கிக்கொள்ளுதலாகிற ஒரு காரியமும் ஆசிரயிப்பதாகிற ஒரு காரியமும் ஆகஇரண்டு காரியங்கள் சொல்லப்பட்டனவாகத்தேறும் முந்தின பொருளில் ; அத்வேஷமாத்ரத்தையே கொண்டு எம்பெருமான் அருள் புரிகின்றருனென்கிற ஸ்வாஸல்யம் பிந்தின பொருளில் விளங்கும். ஆசிரயணமென்று தனியே ஒன்று வேண்டா ; த்வேஷத்தைத் தவிர்த்துக்கொள்வதையே ஆசிரயணமாகத் திருவுள்ளம் பற்றுவன் எம்பெருமான் என்க. ‘ தவிர்த்து ’ என்ற வினையெச்சம் இங்ஙனம் பொருள்கொள்வதற்குத் தடையாகுமென்று சங்கிக்கவேண்டா ; பிரயோக முறைமையுண்டாதலால்.

தவநெறியை—அப்படிப்பட்டவர்கள் தன்னைப் பெறுதற்குரிய உபாயங் களைத் தானே நிர்வஹித்துக்கொள்வன் என்பது கருத்து. தவமாவது தபஸ்ஸு ; உபாயத்தைச் சொன்னபடி.

தரியாது கஞ்சனைக்கொன்று—அத்வேஷமுடையார்க்கு அதுகரஹிக்கும்படி யைக் கீழ் விசேஷணத்தாலருளிச் செய்தார் ; த்வேஷமுடையாரைத் தொலைத் தொழிக்கும்படியை இதலாலருளிச் செய்கிறார். கம்ஸன் வில்விழவுக்கென் றழைத்து யானையையிட்டுக் கொல்லப்பார்ப்பதும் மல்லர்களையிட்டு முடிக்கப் பார்ப்பதும் செய்தமையால் இனி இப்பானியை உயிரோடு வைத்திருக்கலாகா தென்று உயரளிருந்த மஞ்சத்தினின்றும் மயிரைப் பிடித்திழுத்து அவனை நிலத் திலே தள்ளிக் கொன்றானயிற்று.

வேஞ்சினத்த கோடுந்தொழிலோன் விசையுருவை யசைவித்த அஞ்சிறைப் புட்பாகனை—ருத்ரன் ஸம்ஹாரத்தொழிற் கடவுளாதலால் ‘வெஞ்சினத்தகோடுந் தொழிலோன்’ என்று அவனைச் சொல்லுகிறது ; பாணஸூர யுத்தத்தில் அவன் பட்டபாடு இங்கு அதுஸந்திக்கத்தக்கது. [ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் ஐந்தாவது அம்சம் முப்பத்துமூன்றாம் அத்யாயம் நோக்குக.]

இங்கு “வெஞ்சினத்த கோடுந்தொழிலோன்” என்று (பெயரொன்றுமின் றியே) பொதுப்படையாயிருத்தலால் பாணஸூரனென்றும் நரகாஸூரனென்றும் பொருள் கொள்ளலாமென்பர். (௬)

சிந்தனையைத் தவநெறியைத் திருமலை * பிரியாது
வந்தேனது மனத்திருந்த வடமலையை * வரிவண்டார்
கோந்தனைந்தபொழிற் கோவல் உலகளப்பானடிநிமிர்த்த *
அந்தனை யான்கண்டது அணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே.

(௭)

சிந்தனையை { (எனது) மனோதத்திற்கு
விஷயமானவனும்

தவம் { உபாயமார்க்கமா யிருப்
நெறியை { பவனும்

திரு மலை திருமகள் கொழுநனும்

வடமலையை { திருவேங்கட மலைக்கு
நீர்வாஹகனும்

(அப்படியிருந்தும் அவ்விடத்தை விட்டு)

வந்து எழுந்தருளி

எனது மனத்து { என்னுடைய நெஞ்சிலே

பிரியாது { ஒரு கொடிப்பொழுதும்
இருந்த { விட்டுப்பிரியாமல்
எழுந்தருளி
யிருப்பவனும்,

வரிவண்டு ஆர் அழகிய வணிகன் படிந்த
கொந்து பூங்கொத்துக்கள்
அனைந்த நெருங்கியிருக்கப் பெற்ற
பொழில் சோலைகளையுடைத்தான
கோவல் திருக்கோவலூரில்

உலகு { உலகங்களை அளப்பதற்
அளப்பான் காகத் திருவடிகளை நீட்
அடி நிமிர்த்த டின ஸ்வாயியாக லேவை
அந்தனை லாதிப்பவனுமான
பெருமானே

யான் கண்டது அணி நீர் தென்னரங்கத்தே.

* * *—சிந்தனையை—“ ஒழிவில்காலமெல்லா முடனும்மன்னி வழுவினா வடிமை செய்யவேண்டுநாம் ” என்றும்போலே உண்டாகிற கைங்கரிய மனோதங்களுக்கு இலக்கானவன் எம்பெருமானிறே. தவநெறியை—மனோததித்தபடியே கைங்கரிய ஸாம்ராஜ்யத்தைப் பெறுவிக்கும் உபாயபூதனும்தானே என்கை. கஜேந் திராழ்வான் கமலபூஷ்பார்ச்சனையாகிற கைங்கரியத்தைப் பண்ணப் பாரித்தும் அவனுடைய முயற்சி பயன்படவில்லையே ; எம்பெருமானையன்றோ பிரதிபந்தக நிவ்ருத்தியைச்செய்து கைங்கரியத்தை நிறைவேற்றுவித்துக்கொண்டான். ஆகையாலே உபாயமும் அவனே பென்கிறது.

[பிரியாது இத்யாதி.] திருவேங்கடமலையைத் தனக்கு வாஸஸ்தாநமாக வுடையனாயிருக்கச் செய்தேயும் அதனைவிட்டு என்னெஞ்சிலே நிரந்தரவாஸம் செய்திருப்பவனென்றவாறு. தேன் மாறாத சோலைசூழ்ந்த திருக்கோவனூரில் உலகளந்த திருக்கோலத்துடனே ஸைவைஸாதிப்பவனுமான பெருமானைத் திரு வரங்கத்திலே கண்டேனென்றாராயிற்று.

‘ வினாநா ’ என்ற வடசொல் சிந்தனையெனத் திரிந்தது. ‘ மொவாவு. வுரீ ’ என்ற வடசொல் ‘ கோவல் ’ எனச் சிதைந்தது. அந்தணன்—அழகிய தன்மை பொருந்தியவன் ; பரமதயானு என்றபடி. (எ)

துவரித்தவுடையவர்க்கும் ஞாய்மையில்லாச் சமணர்க்கும் *

அவர்கட்கங்குளில்லா வருளானை * தன்னடைந்த

எமர்கட்குமடியேற்கும் எம்மாற்குமெம்மனைக்கும் *

அமரர்க்கும்பிரானுரைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே.

(அ)

துவரித்த உடையவர்க்கும்	{	காவித்துணி கட்டித் திரியும் பெளத்தர்களும்
துய்மை இல்லா சமணர்க்கும் அவர்கட்கு	{	பரிசுத்தியற்றவர்களான ஜைனர்களுமான அந்த அவைதிகர்கள் விஷயத்தில்
அருள் இல்லா அருள் செய்யாதவனும்		
அருளானை	{	(வைதிகர் திறத்தில்) அருள் செய்பவனும்,

தன் அடைந்த எமர்கட்கும் அடியேற்கும் எம்மாற்கும் எம்அனைக்கும் அம்ரர்க்கும் பிரானுரை	{	தன்னையே ஆசிரயித்த என்னைச்சேர்ந்தவர்களுக்கும் அடியேனுக்கும் எனது தகப்பனுக்கும் எனது தாய்க்கும் வித்ய ஸூரிகளுக்கும் ஸ்வாமியா யிருப்பவனுமான பெருமானை.
கண்டது தென்னரங்கத்தே—		

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானை ‘ அந்தணன்—பரமதயானு ’ என்றார் ; வைதிகர்களிடத்தில் தயை உள்ளவனையன்றி வேதபாஹ்யர்களான புற மதத்தவர்களிடத்தில் தயையுள்ளவனல்லன் என்கிறார் இப்பாட்டில். ‘ துவரித்த வுடையவர் ’ என்று காஷ்யாதாரிகளான பெளத்தர்களைச் சொல்லுகிறது. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸந்நயாளிகளுக்கும் காஷ்ய வஸ்தரதாரணம் உண்டேயாகிலும் அவர்களை இங்கு விவக்ஷிப்பதில்லை ; கேவலம் காவித்துணி யுடுத்த மாத்திரத்தினால் வேஷதாரிகளென்று வசைச்சொல் பெற்றவர்களான பெளத்தர்களுக்கே

‘துவரித்தவுடையவர்’ என்று லக்ஷண நாமதேயம் போலும். அப்படிப்பட்ட வர்கள் திறத்திலும் தூய்மைபற்றவர்களான ஐஜநர் திறத்திலும் அருளுற்றவன்-அதாவது, அவர்களை நிகரஹித்து நரகத்திலே வீழ்த்துவான் என்றவாறு.

1. “கேசவன் தமர் கீழ்மேலெமரேழெழுபிறப்பும் மாசுகிரிதுபெற்று நம் முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா” என்கிறபடியே தம் பக்கலிலும் தம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் பக்கலிலும் எம்பெருமானருள் ஏறிப்பாய்கின்றமையைப் பின்னடிகளில் அருளிச்செய்கிறார். ஆகவிப்படி பாஹ்யரை நிகரஹித்து அந்தரங்கரை அதுகரஹிக்கும் பெருமானைத் தென்னாங்கத்தில் கண்டேனென்றாயிற்று.

பொய்வண்ணம் மனத்தகற்றிப் புலனீங்கும் செலவைத்து *

மெய்வண்ணம் நினைந்தவர்க்கு மெய்நின்ற வித்தகளை *

மைவண்ணம் கருமுகில்போல் திகழ்வண்ண மரதகத்தின் *

அவ்வண்ணவண்ணனை யான்கண்டது தென்னாங்கத்தே.

(க)

பொய் வண்ணம் { ப்ரக்ருதி ப்ரக்ருதங் களை
மனத்து மனத்தில் நின்றும்
அகற்றி ஒழித்துவிட்டு
புலன் ஐத்தும் பஞ்சேந்திரியங்களையும்
செலவைத்து அப்பாற்படுத்தி
மெய்வண்ணம் உண்மையாக
நினைந்தவர்க்கு தன்னைச் சிந்திப்பவர்களுக்கு
மெய் நின்ற { தன் ஸ்வரூபத்தை உள்படியே காட்டிக் கொடுக்கின்ற

வித்தகளை ஆச்சர்யபூதனும்,
மை வண்ணம் { அஞ்சனத்தின் கிறம் போன்ற கிறத்தையும்
கரு முகில் { காளமேகம் போல் போல் திகழ் விளங்குகின்ற கிறத்தை வண்ணம் { யுடைய மரதகப் பச்சையின் அப்படிப்பட்ட அவ்வண்ணம் { கிறத்தையும்
வண்ணனை { தனக்கு கிறமாக வுடையனு மான பெருமானை
யான் கண்டது தென் அரங்கத்தே—.

* * * —பொய்வண்ணம் மனத்தகற்றி—காண்கின்ற பிரபஞ்சமெல்லாம் மாயைத்தோற்றம்—பொய்—என்கிறார்கள் அத்வைதிகள்; அங்ஙனல்ல; ‘நிலை நிலைலாதவை’ என்னும் பொருளிலும் ‘பொய்’ என்கிற சொல்லைப்பிரயோகிப்பதுண்டு; ஆகவே நிலைநிலைலாத [-அஸ்திரங்களான] ப்ரக்ருத பதார்த்தங்களே இங்கும் பொய்வண்ணமெனப்படுகின்றன; அவற்றை நெஞ்சிற் கொள்ளாமல், பஞ்சேந்திரியங்களையும் விஷயக்ராமங்களில் செல்லாதபடி தடுத்துத் தன்னையே உண்மையாகச் சிந்திப்பவர்கள் யாரோ, அவர்கட்குத் தன் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை உள்ளபடி காட்டித் தந்தருள்பவன் எம்பெருமான் என்கிறது முன்னடிகளில். அன்னவர்களுக்குக் காட்டிக்கொடுக்கும் திவ்யமங்கள விக்கரஹத்தைப் பரமபோக்யமாக வாயாரப் பேசுகிறார் பின்னடிகளில். அஞ்சனம் போலவும் காளமேகம்போலவும் மரதகம்போலவும் ஆகாஷகமான திருநிறம்பெற்ற பெருமானைத் திருவரங்கத்திலே கண்டேனென்றாயிற்று. (க)

ஆம்ருவி நிரைமேய்த்த அணியரங்கத்தம்மாளை *
காமருசீர்க் கலிகன்றி ஒலிசெய்தமலிபுகழ்சேர் *
நாமருவு தமிழ்மாலை நாலிரண்டோ டிரண்டினையும் *
தாமருவி வல்லார்மேல் சாரா தீவினை தானே.

(க0)

ஆ நிரை	பசுக்கட்டங்களை	மலிபுகழ்சேர்	{	நிரம்பிய கீர்த்தியை புடையதும்
மருவி	மேய்த்த	நாமருவு	{	நாவுக்குப் பொருந்தி யிருப்பதுமான
அணி	அரங்கத்து	தமிழ் மாலை	{	இத்தமிழ்ப் பாசுரங்கள் பத்தையும்
அம்மாளை	{	நாலிரண்	{	
	திருவரங்கத்தி லெழுந்	டோடு இரண்	{	
	தருளியிருப்பவனான	டினையும்		
	பெருமானைக் குறித்து,			
காமரு சீர்	{	தாம் மருவி	{	தாமே விரும்பிக் கற்கு
கலிகன்றி	விரும்பத்தக்க சீர்மையை	வல்லார் மேல்	{	மவர்களிடத்து
ஒலிசெய்த	புடைய திருமங்கை			
	யாழ்வார் அருளிச்			
	செய்ததும்			
		தீ வினை சாரா		பாவங்கள் அணுகமாட்டா.

* * *—உஜ்ஜீவனத்துக்குத் தம்பக்கல் ஒரு கைம்முதலுமில்லாத பசுக் களையும் அவற்றோடே பொருந்தி ரக்ஷித்தருளின கண்ணிரானே பசுமேய்த்த விடாய்தீரத் திருவரங்கத்தில் உபயகாவேரி மதயத்தில் அரவணையில் இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்றனும்; அப்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வா ரருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஒதவல்லவர்கட்கு ஒருவகைத்தீங்கும் வாரா தென்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாயிற்று.

நாலிரண்டோடு=இரண்டினால் பெருக்கப்பட்ட நான்கு—எட்டு. (க0)

அடிவரவு :-கைம்மானம் பேரான ஏனென வளர்த்தவனை நீர் தம் சிந்தனை துவரித்த பொய் ஆம்ருவி பண்டை.

ஆருந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம்பத்து—ஏழாந்திருமொழி,

ப ண் டை ந ன் ம றை.

[இதுவும் திருவரங்கம் பெரியகோயில்
மங்களாசாஸநத் திருப்பதிகம்]

பண்டை நான்மறையும் வேள்வியும் கேள்விப்

பதங்களும் பதங்களின் பொருளும் *

பிண்டமாய்விரிந்த பிறங்கோளியனலும்

பெருகிய புனலோடு நிலனும் *

கோண்டல் மாருதமும் குரைகடலேழும்

ஏழுமாமலைகளும் விசும்பும் *

அண்டமுந் தானாய்நின்ற வெம்பெருமான்

அரங்கமா நகரமாந்தானே.

(க)

பண்டை கால் } அநாதியாகவுள்ள நான்கு
மறையும் } வேதங்களும்

வேள்வியும் யாகங்களும்

கேள்வி } கேட்டறியவேண்டிய
பதங்களும் } வியாகரணமும்

பதங்களின் } அந்தந்த பதங்களினு
பொருளும் } லறியப்படுகிற
ஜீவஸமஷ்டியும்,

பிண்டம் ஆய் } (காரியப்பொருள்களுக்
விரிந்த } கெல்லாம் காரணமாய்க்
கொண்டு பிண்ட
ரூபமாயிருந்து பிறகு
விரிவுபெற்றவை
களான

பிறங்கு ஒளி } மிக்க காந்தியையுடைய
அனலும் } அக்கியென்ன

பெருகிய } தீரவருபமான ஜலமென்ன
புனலோடு }

நிலனும் பூமியென்ன

கோண்டல் மேகமென்ன

மாருதமும் வாயுவென்ன

குரை கடல் } ஆரவாரிக்கின்ற ஸப்த
ஏழும் } ஸாகரங்களென்ன

ஏழு மா } ஏழுகுலப் பவதங்களென்ன
மலைகளும் }

விசும்பும் ஆகாசமென்ன

(ஆகிய இவற்றோடு கூடின)

அண்டமும் பிரமாண்டமும்

தான் ஆய் } 'தான்' என்கிற சொல்லுக்
நின்ற எம் } குள்ளே அடங்கும்படி
பெருமான் } தனக்குப் பாகாரமா
யிருக்கப் பெற்ற
எம்பெருமான்

அரங்கம் மா } திருவரங்கம் பெரிய

நகர் } கோயிலில் எழுந்தருளி
அமர்ந்தான் } யுள்ளான்.

***—பண்டைநான்மறையும் தானாய் நின்ற வெம்பெருமான், வேள்வியும் தானாய்நின்ற வெம்பெருமான், கேள்விப்பதங்களும் தானாய்நின்ற வெம்பெருமான்.....என்றிருங்கனே யோஜிப்பது. எம்பெருமானே பண்டை நான்மறை

யாக நிற்கையாவது என்னெனில்; நான்கு வேதங்களையும் தானே வெளியிட்டவன் என்கையும், நான்கு வேதங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுபவன் தானே என்கையுமாம்.

வேள்வியும் தானும் நிற்கையாவது—அந்த வேதங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள யாகங்களுள்ளாவற்றாலும் தானே ஆராதிக்கப்படுபவனாயிருக்கை. வேதங்களில் பலபல தேவதைகள் யஜ்ஞங்களுக்கு விஷயமாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அந்தந்த தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியான ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஆங்காங்கு விவக்ஷிதன் என்ற பரமைகாந்தி ஸித்தாந்தம் உணரத்தக்கது.

கேள்விப்பதங்களும் தானும்நிற்கையாவது—வியாகரண சாஸ்தரத்திற்குப் ப்ரவர்த்தகன் தானேயாயிருக்கை. “பதஸூபத்தாலும் அக்ஷரஸூபத்தாலும் ச்ரவணம் பண்ணி யறியவேண்டுமென்படி யிருக்கிற வ்யாகரண சாஸ்தரமும்.....” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.

பிண்டமாய் விரிந்த=உலகில், குடம் பானை மடக்கு முதலிய காரியப் பொருள்களுக்கு மூலகாரணம் மண்ணுண்டையாகும்; அதற்குப் பிண்டமென்று வடமொழிப்பெயர்; ஆகவே பிண்டமென்கிற சொல் காரணாவஸ்தைக்கு வாசகமாக நிற்கும். முதலில் அவ்யக்தமென்கிற பெயரோடே காரணாவஸ்தமாயிருந்து, பிறகு மஹத்தாதி ரூபத்தாலே காரியப்பொருளாக விரியுந்தன்மையைச் சொன்னவாறு—“பிண்டமாய் விரிந்த” என்று. அவை எவையென்னில், “பிறங்கோளியனலும்” என்று தொடங்கிச் சொல்லப்பட்டவை. இவையெல்லாம் தனக்கு சரீரமாகும்படி தான் சரீரியாயிருக்கின்ற எம்பெருமான் நம்போல்வாருடைய கண்களும் குளிரும்படி விவக்ஷணமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைப் பரிக்கா ஹித்துத் திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே சாய்ந்தருளா நின்றான் என்றராயிற்று.

நால்மறை=ருக்கு, யஜுஸ், ஸாமம் அதர்வணம் என்பன; தைத்திரியம், பௌடபம், தலவகாரம் சாமம் எனவியையென்றலுமுண்டு. (சில சாதியார்க்கும் பெண்பாலர்க்கும் ஒதுவிக்கவும் ஓதவும் கேட்கவு மாகாதென்று) மறுக்கப்படுதல் பற்றியும், எளிதிலுணரலாகாதபடி மறைந்த பொருளை யுடைமைபற்றியும் மறை யென்று வேதத்திற்குப்பெயர். (க)

இந்திரன் பிரமணீசனென்றிவர்கள்

எண்ணில் பல்குணங்களே யியற்ற *

தந்தையுந் தாயும் மக்களும் மிக்க

சுற்றமும் சுற்றி நின்றகலாப்

பந்தமும் * பந்தமறுப்பதோர் மருந்தும்

பான்மையும், பல்லுயிர்க்கெல்லாம் *

அந்தமும் வாழ்வுமாய வேம்பெருமான்

அரங்கமா நகரமர்ந்தானே.

இந்திரன் } இந்திரன் பிரமன் ருத்ரன்
 பிரமன் ஈசன் } எனப்படுகிற
 என்ற } இத்தேவர்கள்
 இவர்கள் }
 எண் இல் கணக்கில்லாத
 பல் பல திருக்குணங்களையும்
 குணங்களே } சொல்லித்துதிக்க
 இயற்ற } (ப் பெற்றவனாய்),
 பல் உயிர்க்கு } ஜீவராசிகளுக்கெல்லாம்
 எல்லாம் }
 தந்தையும் தகப்பனும்
 தாயும் மாதாவும்
 மக்களும் பிள்ளைகளும்
 மிக்க சுற்றமும் } அளவிற்றத ஜ்ஞாநிகளும்

சுற்றி நின்று } சூழ்ந்து கொண்டிருந்து
 அகலா } விட்டுப்பிரிய மாட்டாத
 பந்தமும் } பந்துவார்க்கமும்
 பந்தம் } ஸம்ஸாரபந்தத்தை
 அறுப்பது ஓர் } அறுக்கவல்ல ஒரு
 மருந்தும் } மருந்தும்
 பான்மையும் } (ஸம்ஸாரபந்தமற்றபின்
 } வினையக்கூடிய) நிர்மல
 } ஸ்வபாவமும்
 அந்தமும் விநாசமும்
 வாழ்வும் வாழ்ச்சியும்
 ஆய தானையாயிருப்பவனை
 எம் }
 பெருமான் } ஸ்வாமியானவன்
 அரங்கம் மா நகர் அமர்த்தான்—.

* * *—“இந்திரன் பிரமனீசனென் றிவர்கள் எண்ணில் பல் குணங்களே யியற்ற அரங்கமா நகர் அமர்த்தான்” என்று அந்வயிப்பது. இந்திரனென்றும் நான்முகனென்றும் பரமசிவனென்றும் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற தேவர்கள் அஹங்காரமொழிந்தவர்களாய்ப் பல திருக்குணங்களையும் சொல்லித் துதித்துக்கொண்டு ஆசிரயிக்கத் திருவரங்கத்திலே சயனித்தருளும் பெருமான் எப்படிப்பட்டவனென்னில்; பிராணிகளுக்கெல்லாம் ஹிதமே நடத்தக்கடவனான பிதாவும், ப்ரியத்தையே நடத்தக்கடவனான தாயும், நரகத்தைக்கடத்தும் புத்திரர்களும், அளவிற்றதிருந்துள்ள ஜ்ஞாநிவார்க்கமும், பக்கம்விட்டு நீங்காத பந்துவார்க்கமுமாக எல்லா வுறவுமுறையாயிருப்பவன்; மாறிமாறிப் பல்பிறப்பும் பிறப்பதாகிற இந்த ஸம்ஸாரபந்தத்தை அறுக்கவல்ல மருந்தாயிருப்பவன்; இந்த ஸம்ஸாரபந்தம் அற்றால் இருக்கக்கூடிய நிஷ்கள ஸ்வபாவமாயிருப்பவன்; ஸ்ருஷ்டிஸ்தி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் கடவனாயிருப்பவன்.

ஈசன் என்கிற ருத்ராணை முதலில் குறிப்பிட்டாமல் இந்திரனைக் குறிப்பிட்ட தற்குக் கருத்து—இந்திரனுக்குப் போலவே மற்றையோர்க்கும் பரத்துவம் இல்லை என்பதாம். எம்பெருமானை வணங்கி வழிபடுந்தன்மையில் இந்திரனோடு பிரானோடு ஈசனோடு வாசியில்லை யென்றவாறு.

பந்தம்—‘வஸூ’ என்ற வடசொல் விகாரம். பான்மை—வந்தேறியல் லாத ஸ்வபாவம். (உ)

மன்னுமானிலனும் மலைகளுங் கடலும்

வானமுந் தானவருலகும் *

துன்னுமாயிருளாய்த் துலங்கோளி சுருங்கித்

தோல்லை நான்மறைகளும் மறைய *

பின்னும் வான்வர்க்கும் முனிவர்க்கும் நல்கி

பிறங்கிருள் நிறங்கேட * ஒருநாள்

வன்னமாயன்றங் கருமறை பயந்தான்

அரங்கமா நகரமார்தானே.

(ந்.)

மன்னு மா	ஸ்தாவரமான பெரிய	தொல்லை நால்	பழைய நால்வேதங்களும்
நிலனும்	பூமியும்	மறைகளும்	மறைந்து போக,
		மறைப	
மலைகளும்	மலைகளும்	பின்னும்	மீண்டும்
கடலும்	ஸமுத்ரங்களும்	வானவர்க்கும்	தேவர்களுக்கும்
வானமும்	ஆகாசமும்	முனிவர்க்கும்	ரிஷிகளுக்கும்
		நல்கி	அருள்கூர்ந்து
தானவர்	அசுரர்களினிருப்பிடமும்	பிறங்கு	நிபிடமான இருள்
உலகும்	(ஆகிய இவையெல்லாம்)	இருள் நிறம்	நீங்கும்படியாக
தன்னு மா	நெருங்கிய பேரிருள் மூடப்	கேட	
இருள் ஆம்	பெற்றனவாய்		
தலங்கு ஒளி	விளங்கும் பிரகாசம் மழுங்கி	அன்று ஒருநாள் அங்கு—;	
சுருங்கி		அரு.மறை	அரிய வேதங்களை உபகரித்
		பயந்தான்	தருளினவன்

அரங்கம் மா நகர் அமார்தான்—.

***—ஹம்ஸரூபியாய் அவதரித்து வேதங்களை உபகரித்த பெருமான் அரங்கமா நகரமார்தானென்கிறார். அன்னமா யவதரிப்பானேன்? என்னில்; முன்னொருகாலத்தில் மதுகைடபரென்ற அசுரர்கள் பிரமதேவனிடத்திலிருந்து வேதங்களை அபஹரித்துக்கொண்டு கடலில் முழுகி மறைந்துவிட, ஞானவொளியைத்தரும் பெருவுளக்கான வேதங்கள் ஒழிந்தமைபற்றி உலகமெங்கும் பேரிருள்மூடி நலியாநிற்க, பிரமன் முதலியோரனைவரும் கண்கெட்டவர்போல யாதொன்றும் செய்யவறியாமல்திகைத்து வருந்துவதுகண்டு திருவுள்ள மிரங்கித் திருமால் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரர்களைத்தேடிக் கண்டுபிடித்துக் கொன்று வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து ஹம்ஸரூபியாய்ப் பிரமனுக்கு உபதேசித்தருளினன் என்ற வரலாறு அறிக. இவ்வரலாறு சிறிது வேறுபடக் கூறுதலுமுண்டு.

பிரமன் வேதங்களைப் பறிகொடுத்து நின்ற காலத்திலே உலகமெல்லாம் இருள்மூடிக்கிடந்தமையை முன்னிரண்டடிகளாலருளிச் செய்தார். (ந்.)

மாயிருங் குன்மொன்று மத்தாக

மாசுணமதனோமௌவி *

பாயிரும்பெளவம் பகடு விண்டலறப்

புரதிறை விசும்பிடைப்பட்ர *

சேயிருவிசம்பும் திங்களுக்கு கடரும்

தேவரும் தாமுடன் திசைப்ப *

ஆயிரந்தோளாலலைகடல் கடைந்தான்

அரங்கமா நகரமார்தானே.

(சு)

மா இரு } அகன்றும் உயர்ந்துமிருக்
 குன்றம் } கிற (மந்தாமென்னும்)
 ஒன்று } ஒருமலையை
 மத்து ஆக மத்தாகக் கொண்டு
 அதனெடும் அம்மலையிலே
 மாசணம் { வாஸுகியென்னும்)
 { நாகத்தை
 அளவி சுற்றி,
 பா இரு } பார்த்தும் நீண்டுமிருக்கிற
 பெளவம் } ஸமுத்ரம்
 பகடு விண்டு யானைபிளிறுமாபோலே
 அலற } பிளிறவும்
 படு திரை உண்டான அலைகள்
 விசம்பிடை } ஆகாசத்திலே சென்றுகிட்டி
 படா } வியாபிக்கவும்

சே இரு } மிக்க உயரத்திலுள்ள ஸ்வர்க்
 விசம்பும் } காதி லோகங்களும்
 திங்களும் சந்திரனும்
 சுடரும் { (மற்றுமுள்ள) தேஜஸ்
 பதார்த்தங்களும்
 தேவர் தாரும் தேவதைகளும்
 உடன் ஏககாலத்திலே
 திசைப்ப ஆச்சரியப்படவும்
 அலை கடல் அலையெறிகின்ற கடலை
 ஆயிரம் } பல திருக்கைகளினால்
 தோளால் }
 கடைந்தான் கடைந்தருளினவன்
 அரங்கம் மா நகர் அமரந்தான்—.

* * *—அமரர்கட்கு அமுதமளிக்கக் கடல்கடைந்தருளின பெருமான் அரங்கமா நகரமந்தானென்கிறார். முன்னொருகாலத்தில் ஒரு வித்யாதரமகள் விஷ்ணுலோகத்துச்சென்று திருமகளைப்புகழ்ந்து பாடி அவளால் ஒரு பூமலைப் பரஸாதிக்கப்பெற்று மகிழ்ச்சியோடு அம்மலையைத் தன் கைவினையில் தரித்துக் கொண்டு பிரமலோகவழியாய் மீண்டுவந்தாள். அப்போது தூர்வாஸ மஹாமுனி எதிர்ப்பட்டு அவளை வணங்கித்துதிக்கவே அவள் அம்மலையை அம்முனி வனுக்கு அளித்திட்டாள். அதன் பெருமையை புணர்ந்து அதனைச் சிரமேற் கொண்ட அம்முனிவன் ஆனந்தத்தோடு தேவலோகத்திற்கு வந்து அப்பொழுது அங்கு வெகு உல்லாஸமாக ஐராவத யானையின்மேற் பவனி வந்துகொண்டிருந்த இந்திரனைக்கண்டு அவனுக்கு அம்மலையைக் கைநீட்டிக்கொடுத்தான்; அவன் அதனை மாவட்டியினால் வாங்கி அந்த யானையின் பிடரியின்மேல் வைத்தவளாவில் அம்மதயானை அதனைத் துதிக்கையாற் பிடித்திழுத்துக் கீழெறிந்து காலால் மிதித்துத் துவைத்தது. அதுகண்டு முரிவரன் கடுங்கோபங்கொண்டு இந்திரனை நோக்கி 'இவ்வாறு செல்வச்செருக்குக்கொண்ட உன்னுடைய ஐச்வரியங்க ளெல்லாம் கடலில் ஒளிந்துவிடக்கடவன்' என்று சபிக்க, உடனே தேவர்களின் செல்வம்பாவும் ஒழிந்தன; ஒழியவே அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றனர். பின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு திருமலைச் சரணமடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளையிட்டபடி அசுரர்களையுந் துணைக்கொண்டு மந்தாமலையை மத்தாகநாட்டி வாஸுகியென்னும் மஹாநாகத்தைக் கடையகிறுகப் பூட்டிப் பாதகடலைக் கடையலாயினர். அப்பொழுது வாஸுகியின் வாலைப் பிடித்துக்கொண்ட தேவர்களும் தலையைப் பிடித்துக்கொண்ட அசுரர்களுமாகிய இருதிறத்தாரும் அதனை வலியப்பிடித்து இழுத்துக் கடையவல்ல வலிமையில்லாதவராய் நிற்க, அது நோக்கி அத்திருமால் தான் ஒரு திருமேனியைத் தரித்துத் தேவர்கள் பக்கத்திலேயும் வேறொரு திருமேனியைத் தரித்து அசுரர்கள் பக்கத்தி

தக்கது. நம்மைப்போலே அதுகூலித்து, ப்ரஹ்மாதனைப்போலே 'இது நமக்காகச் செய்த செயல்' என்றிருப்பார் உஜ்ஜீனித்துப்போவார்கள்; சத்ருபகஷ்மான அஸூரவர்க்கம் இவ்வரலாற்றை நெஞ்சால் நினைத்தமாத் திரத்திலே இடிவிழந் தாற்போலே உக்கிப்போவார்கள் என்றவாறு.

இரணியனுக்குப் பொன்னன் என்று பெயருண்டு; அவனுடம்பு பொன் னிறமாயிருக்கும்; அதில் நின்று ரத்தவெள்ளம் பாய்வதானது பொன்மலை பின்பு அருவிபெருகுவதொக்கு மென்கிறார்.

நரவிம்ஹமூர்த்தி வெண்ணிறங்கொண்டதாதலால் அதற்கு வெள்ளிமலையை உவமைகூறினர். (க)

ஆயிரங்குன்றம் சென்றுதோக்கணைய

அடல்புரை யெழில் திகழ் தீரடோள் *

ஆயிரந்துணிய வடல் மழுப்பற்றி

மற்றவ னகல்லிகம் பணைய *

ஆயிரம்பெயராலமரர் சென்றிறைஞ்சு

அறிதுயி லலைகடல் நடுவே *

ஆயிரஞ்சுடர்வாயரவனைத்துயின்றான்

அரங்கமா நகரமாந்தானே.

(க)

ஆயிரம்	ஆயிரம்மலைகள் நெருங்கச்	அகல் விசம்பு	விசாலமான வீர
குன்றம்	சேர்ந்தாற்போலே	அணைய	ஸ்வர்க்கத்தையடையச்
சென்று	யிருக்கப்பெற்றவையும்	அமரர்	செய்து (அதன்பின்)
தோக்கணைய		சென்று	தேவர்கள்
			கிட்டி
அடல் புரை	{ யுத்தத்திற்குத்	ஆயிரம்	{ ஸஹஸ்ரநாமங்களைச்
	தகுதியானவையும்	பெயரால்	சொல்லித் ததிக்
எழில் திகழ்	அழகு பொலிந்தவையும்	இறைஞ்சு	
திரன் தோள்	{ திரண்டவையுமான (கார்த்த	அலை கடல்	{ அலையெறிகின்ற
ஆயிரம்	{ வீரயார்ஜுநனுடைய)	நடுவே	{ ஸுமத்ரமத்தித்
	தோள்களாயிரமும்		
துணிய	அறும்படியாக	சுடர்	ஒளிபொருந்திய
அடல் மழு	{ திக்ஷணமான மழுப்படை	ஆயிரம் வாய்	ஸஹஸ்ரமுகங்களை யுடைய
பற்றி	பாய் கையிற் கொண்டு	அரவு அணை	{ திருவனந்தாமுவாகுறி
			{ திருப்பள்ளியிலே
மற்றவன்	{ அகத்தகார்த்த	அறிது துயில்	{ யோகநித்திரை புண்ணும
	வீரியார்ஜுனை	துயின்றான்	பெருமான்
			அரங்கம் மா நகர் அமர்ந்தான்—.

***—உலகத்திலே எவரும் அழிப்பவரில்லாமையால் கொழுத்துத் திரிந்து கொடுமையியற்றி வந்து கஷத்திய வம்சங்கள் பலவற்றை நரகுஞ்செய்யும்பொருட்டு நரராயணமூர்த்தி ஐமதக்கி முனிவரது மனைவிபுரான ரேணுகையினிடம், இராம

னாயத் திருவவதரித்துப் பரசு என்னுங் கோடாஸீப்பசுடைய ஆயுதமாகக் கொண்டு அதனால் பரசுராமனின் வழங்கப்பெற்ற பெயுடைய அரங்கமாநகரமார்தான் என்கிறார்.

கார்த்தவீர்யார்ஜுநனைப் பற்றிப் பேசுகிறார் முதலடியில். இவ்வார்ஜுநன் ஒருகாலத்தில் ஸேனையுடனே வனத்தில்தென்று வேட்டையாடிப் பரசுராமனது தந்தையான ஜமதக்நி முனிவரது ஆச்சரமத்தை யடைந்து அவரனுமதியால் அங்கு விருந்துண்டு மகிழ்ந்து மீளுகையில், அவரிடமிருந்த காமதேவ அவர்க்குப் பல வளங்களையும் எளிதில் சுயந்தஸித்தமை கண்டு அதனிடம் ஆசை கொண்டு அப்பசுவை அவரனுமதியில்லாமல்! வலியக் கவர்ந்துபோக, அதனை யறிந்த அப்பார்க்கவராமர் பெருங்கோபங்கொண்டு சென்று கார்த்த வீரியனுடன் போர்செய்து அவனது ஆயிரந்தோள்களையும் தலைபையும் தமது கோடாஸீப்படையால் வெட்டி வீழ்த்தி வெற்றிகொண்டனரென்ற வரலாறு முன்னடிகட்கு அறியத்தக்கது.

முதலடியில் கார்த்தவீரியனது வலிமையை மிகவும் பாராட்டிக் கூறியிருத்தல் நன்கு பொருந்தும் ; பெருவீரனென்று பேர்பெற்ற இராவணனையும் பங்கப் படுத்தின பெருந்தோள் வலியுடையானன்றோ இவன். இராவணன் திக்ளிஜயஞ் செய்து வருகிறபொழுது கார்த்தவீர்யார்ஜுநனது மாஹிஷ்மதி நகரத்திற்குச் சென்று போர்செய்ய முயலுகையில் அங்குள்ளார் ‘எங்களுரசன் தனக்கு உரிய மாதர்களுடனே போய் நரமதா நதியில் ஜலக்ரீடை செய்கின்றான்’ என்றுசொன்னதனால், உடனே இராவணன் அங்கிருந்து நரமதாநதியைச் சேர்ந்து அதில் நீராடிக் கரையில் மணலாற் சிவலிங்கத்தையமைத்துப் பிரதிஷ்டை செய்து பூஜிக்கும்போது, அந்த நதியில் மேற்கே இறங்கியுள்ள கார்த்தவீரியன் தனது நீர்விளையாட்டுக்கு அந்நீர்ப்பெருக்குப் போதாதென்ற கருத்தால் அந்நீரைத் தனது ஆயிரங்கைகளுள் ஐந்துாற்றினால் தடுத்து அந்நீரை மிகுவித்து மற்றை ஐந்துாறு கைகளைக்கொண்டு பல்வகை விளையாட்டுக்கள் நிகழ்த்துகின்றதனால் எதிர் வெள்ளமாகப் பொங்கிவருகின்ற நீர்ப்பெருக்குத் தனது [இராவணனது] சிவலிங்கத்தை நிலைகுலைச் செய்ததுபற்றிக் கடுங்கோபங்கொண்டு ராக்ஷஸ ஸேனையுடனே சென்று அவ்வார்ஜுநனை எதிர்த்துப் போர்செய்ய, அவன் தனது ஆயிரங்கைகளுள் இருபதினால் இராவணனது இருபது கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு மற்றைய கைகளால் அவனைப் பலவாறு வருத்தித் தனது ஆற்றலால் எளிதிற் கட்டித் தனது பட்டணத்திற் கொண்டுபோய்ச் சிறையில் வைத்திட்டனென்ற வரலாற்றினால் இவனது பராக்ரமம் ப்ரஸித்தம்.

அகல் விசம்பு அணைய=பெருமான்கையினால் பேரில் உயிர் துறந்தவன் வீரஸ்வர்க்கம் சேரக்கடவனென்க.

தேவர்களையுமுட்பட நலிந்துகொண்டு கொழுத்துக்கிடந்த இவன் மாண்டு போகவே, பின்பு தேவர்கள் மனமகிழ்ந்து திருப்பாட்டேஸிற் சென்று பெரு

மாணீழ் துதிக்கக் கேட்க வேணுமோ? அது சொல்லுகிறது பின்னடிகளில். திரு வாய்மொழியில் “ ஐந்துபைந்தலையாடாவணைமேலிப் பாற்கடல் யோகநித்திரை, சிந்தைசெய்த வெந்தாய் ” என்கிறார் நம்மாழ்வார்; இவர் “ ஆயிரஞ்சுடர் வாயாவணைத் தாயின்றுல் ” என்கிறார்; இவ்வெண்ணில் ஒரு நிர்ப்பந்தமில்லை; திருவனந்தாழ்வானுக்கு மகிழ்ச்சியின் மிகுதியினால் வாப்பகள் பல்லாயிரமாகவும் பனைக்குப்பென்ப. (சு)

சுரிசுழல் கனிவாய்த் திருவினைப்பிரித்த
கோமையிற் கடுவியைசுரக்கன் *
எரிவிழித்திலங்கு மணிமுடி பொடிசெய்து
இலங்கை பாழ்படுப்பதற்கெண்ணி *
வரிசிலைவளைய வசேரந் துரந்து
மறிகடல் நெறிபட * மலையால்
அரிசுலம்பணிகொண்டலைகட லடைத்தான்
அரங்கமா நகரமார்தானே.

(எ)

சுரி சுழல் } சிறந்த கூந்தலையும்
கனி வாய் } கொவ்வைக்கனிபோன்ற
 } அதரத்தையும்
 } உடையளான
திருவினை } பிராட்டியை
பிரித்த } வேறுபடுத்தின
கொடுமையில் } கொடுமையில் பெரிய
கடு வியை } வேகத்தையுடையனான
அரக்கன் } இராவணனுடைய
எரி விழித்து } அக்ரிபோன்று விளங்கின
இலங்கு மணி } மணிகளழுத்தின
முடி } கிரீடங்களை
பொடி } பொடிபடுத்தி
செய்து }
இலங்கை } லங்காபுரியை

பாழ்படுப்ப } பாழாக்கிவிடவேணுமென்று
தற்கு எண்ணி } ஸங்கல்பித்து
(கடலைக் கடக்கவேண்டிக் கடலரசனைநோக்கி)
வரி சிலை } அழகியவிலைவளைத்து
வளைய }
அடு சரம் } கொலையம்புகளைப்
துரந்து } பிரயோகித்து,
 } (அவ்வளவிலே)
மறி கடல் } அலைமுகின்ற கடல்
நெறிபட } வழிபட்டு அமைந்திட
அரி குலம் } வாகரஸமூஹங்கள்
யணி } கைங்கரியம் செய்யப்
கொண்டு } பெற்று
அலை கடல் } அலைகடலை
மலையால் } மலைகளினால்
அடைத்தான் } அணைகட்டின பெருமான்
அரங்கம் மா நகர் அமர்தான்—.

* * *—இராவணன் முடிய இலங்கை பாழ்பட வானரமுதலிகளைத் துணை கொண்டு கடலில் அணைகட்டின பெருமான் அரங்கமாநகரமார்தான் என்கிறார்.

சுரிசுழல்கனிவாய்த் திரு=பிராட்டியின் அழகைக்கண்டால் ‘ இவ்வஸ்து புருஷோத்தமன் அதுபவிக்கத்தகும ’ என்றிருக்க வேண்டியிருக்க, பாவி தனக் கென்றபிமானித்துக் கெட்டானே! என்கிற வருத்தம் தோன்றும்.

திருவினைப் பிரித்த=பிராட்டி தன்னைப்பற்றிச் சொல்லிக் கொள்ளும்போது “ சுநந்ரா ராவவெணாவம் ஊஸுரெண பூஊ யயா—அநந்யா ராகவேணு

ஹம் பாஸ்கசேண ப்ரபா யதா” [ஸூர்யனும் ஹரிபுரீபோலே நானூர் இராம
னும் ஏகதத்துவம்] என்றான்; பிராட்டியைப் பற்றி இராமபிரான் சொல்லும்
போதும் “சுநந்நூஹி லபா வீதா—அநந்நூஹி மபா லீதா” [பிராட்டி என்
னில் வேறுபடாதவள்] என்றான்; ஆக இருவர் சுருந்தாலும் ஏகதத்துவ
மாகிய இத்திவ்ய தம்பதிகளைப் பத்துமாதம் பிசித்து வைத்தானே பாஷி!.
இவனிலும் மிக்க கொடியானுண்டோஷல்கில். இப்படிப்பட்ட கொடியவன்
தலைசாயவும் இலங்கை சமிகோடாகவும் கடலை வழிப்பயித்திச் சென்ற பெருமான்
அந்த ச்ரமமெல்லாம் தீரத் திருவரங்கத்தரவணியில் திருக்கண் வளர்கின்ற
னென்றாயிற்று.

வரிசிலைவளைய அசேரந்தூரந்து=கடல் கடக்கவேண்டிய பெருமான் அக்கட
லரசனாகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்து அங்கே தர்ப்பசயனத்தில் படுத்து ஏழு
நாள்வரையில் ப்ராயோபவேசமாகக் கிடக்கவும் ஸமுத்ரராஜன் அப்பெருமானது
மஹிமையை அறியாமல் உபேகைஷயாயிருக்க ஸ்ரீராமன் அதுகண்டு கோபங்
கொண்டு அனைவரும் நடந்து செல்லும்படி கடலை வற்றச் செய்வேனென்று ஆக்
நேயாஸ்த்ரத்தைத் தொடுத்தனனே, அதனைச் சொல்லுகிறது. ஆகவே ‘சரந்
தூரந்து’ என்றது பாணப்ரயோகஞ் செய்ய முயன்று என்றபடி.

அரிசுலம்—‘ஹரிசுலம்’ என்ற வடசொல்தொடர்னிகாரம். ஹரி—
குரங்கு. (எ)

ஊழியாயோமத்துச்சியாய் ஒருகா

வடையதே ரொருவனாய் * உலகில்

சூழிமால் யானைத்துயர்கேத்து

இலங்கைமலங்க வன்றசேரந்தூரந்து *

பாழியால்மிக்க பார்த்தனுக்கருளிப்

பகலவனொளிகேட * பகலே

ஆழியாலன்றங் காழியைமறைத்தான்

அரங்கமா நகரமாரந்தானே.

(அ)

ஊழி ஆய்	{ காலம்முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் நிர்வாஹகரைய்	தூயர்	துன்பத்தை
ஓமத்து உச்சி ஆய்	{ யஜ்ஞங்களுக்குத்தலைவனாய்	கெடுத்து	போக்கினவனாய்,
ஒருகால்	{ ஒற்றைச்சக்கரத்தோர்	அன்று	முன்பொருகால்
உடையதேர்	{ வலவனான ஸூர்யனுக்கு	இலங்கை	லங்காபுரியானது
ஒருவன் ஆய்	{ அந்தராத்மாவாய்	மலங்க	பங்கமடையுமாறு
உலகில்	{ இவ்வுலகத்திலே,	அடு சரம்	கொலையம்புகளை
சூழி மால்	{ முகபடத்தைபுடைத்தாய்ப்	தூரந்து	பிரயோகித்தவனாய்,
யானை	{ பெரிதான ஸ்ரீகஜேந்திரத்தினுடைய	அன்று அங்கு—;	

பாழியால்	} வலிமைமிகுந்த அர்ஜுந ஸூக்கு அருள்சூர்த்து	பகலே	பகற்போதிலேயே
மிகக்		ஆழியால்	சக்கராயுதத்தினால்
பார்த்தனுக்கு அருளி		ஆழியை	ஸூர்யனை
பகலவன் ஒளி கெட	ஸூர்யன் ஒளிமழுங்கும்படி	மறைத்தான்	மறைத்தவனான பெருமான்
		அரங்கம் மா நகர் அமர்ந்தான்—.	

* * *—எவ்வளவுதான் ஆச்சரியத்தைக் காத்தருள்வதிலேயே நோக்குடைய பெருமான் ஆரங்கமாநகரமார்த்தா நென்கிறார். மஹாபாரத யுத்தத்திற் பதின்மூன்றாம்நிலை அர்ஜுந புத்ரனான அபிமன்யுவைத் துரியோதனனது உடல்பிழந்தவன் களாவனான ஸைந்தவன் கொன்றுவிட்ட, அங்ஙனம் தன்மகனைக் கொன்ற அந்த ஜயத்தனை மஹாதான் ஸூர்யாஸ்தமனத்திற்குள் தான் கொல்லாவிடின் திக்குதித்து உயிரிழந்ததாக அர்ஜுநன் சபதஞ்செய்ய, அதனையறிந்த பகைவர்கள் பதினாறாநாட் பகல் முழுவதும் ஜயத்தனை வெளிப்படுத்தாமல் ஸேனையின் நடுவே நிலவறையில் மறைந்து வைத்திருக்க, அர்ஜுநனது சபதம் பொய்த்துவிடுமென்று சிந்தித்த கண்ணபிரான் ஸூர்யனை அஸ்தமிப்பதற்குச் சில நாழிகைக்கு முன்னமே தன் சக்கராயுதத்தால் மறைத்துவிட்ட, அப்பொழுது எங்கும் இருள்வாழ்ந்ததனால் அர்ஜுநன் அகநிப்பரவேசஞ் செய்யத் தொடங்க, அதனைக்கணிப்போடு காணுதற்குத் துரியோதனனுதயருடனே ஜயத்தன் வந்து எதிர்த்திக், அச்சமடங்கித் கண்ணன் திருவாழியை வாங்கிவிடவே, பகலாயிருந்ததனால் உடனே அர்ஜுநன் ஜயத்தனைத் தலைதுணித்தனனென்ற கதை பின்னடிகட்கு அறியத்தக்கது.

ஓமத்து உச்சியாய்=ஓமம்—ஹோமம் ; யாகமென்றபடி. உச்சி என்றது—பிரதானம் என்றபடி. “சஹஸ்ரி வஸவ-பயஜநாம் ஹோகா—அஹம்ஹி ஸர்வயஜ்ஞநாம் போக்தா” என்றும் “ஹோகாரம் பயஜ தவஸாம்—போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வயஜ்ஞ ஸமாராத்பன் என்றவாறு.

ஒரு காலுடையதேரோருவனாய்=ஹைந்தைச்சக்கரம் பூண்ட தேரையேறி நடத்துமவன் ஸூர்யன் ; அவனுக்கு அந்தர்பாயி. “யெய்ஹஸூராவலிக்ரணௌ லயுவதீ-” என்பதுமுண்டு.

சூழி மால்யானை=சூழியாவது முகபடாம். பிங்கல நிகண்டில் 1287 காண்க. யானையின் முகப் பிபர்வை. காட்டில் திரிந்து கொண்டிருந்த கஜேந்திராழ்வானுக்கு முகபடாம் இராசாசியினால் உரிமைபற்றிய கிசேஷணமிடுதல் தமிழ்வழக்காம். (அ)

பேயினாழ்முலையுண் பிள்ளையாயோருகால்

பெருநிலம் விழுங்கி * அதுமிழந்த

வாயனாய் மாலாயாலிலைவளர்ந்து

மணிமுடி வானவர் தமக்குச்

சேயனாய் * அடியேற்கணியனாய்வந்து

என்சிந்தையுள் வெந்துய ரறுக்கும் *

ஆயனாய்ந் குன்றமொன் றெடுத்தான்

அரங்கமா நகரமர்த்தானே.

பேயின்	{ பூதனையென்னும் பேய்ச்சியினுடைய	மணி முடி வானவர்	{ மணிமுடியணிந்த தேவதைகளுக்கு
ஆர்	(விஷம்) நிறைந்த	தமக்கு	
முலை	முலையை	சேயன் ஆய்	எட்டாதவனாய்
உண்ண	உணவாகக் கொண்ட	அடியேற்கு	அடியேனுக்கு
பின்னை ஆய்	பேதையாய்	அணியன் ஆய்	{ இட்டவந்து வந்து }
ஒருகால்	{ (பிரளயம் நேர்ந்த) ஒரு காலத்திலு	என்	{ என்னைதுள் }
பெரு நிலம்	விசாலமான பூமியை	சிந்தையுள்	{ எனது நெஞ்சிலுள்ள
விழுங்கி	{ உட்கொண்டு (பிறகு ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலு)	வெம் துயர்	வெவ்விய துக்கங்களை
அது	அந்தப்பூமியை	அறுக்கும்	போக்குமவனாய்
உமிழ்ந்த	வெளிப்புறப்படவிட்ட	அன்ற	முன்பொருகால்
வாயன் ஆய்	{ திருப்பவளத்தையுடைய னாய்,	ஆயன் ஆய்	{ கோபால் க்ருஷ்ணனாகத் திருவவதரித்து
மால் ஆய்	ஸர்வேச்வரனாய்,	குன்றம்	{ கோவர்த்தனமலையைக் ஒன்று குடையாக வெடுத்தவ
ஆல் இலை	{ ஆலந்தளிநில கண்டளர்ந் வளர்ந்து }	எடுத்தான்	{ னான பெருமான்
	தருளினவனாய்	அரங்கம் மா நகர் அமர்ந்தான்—.	

* * *—பேய்வடிவை மறைத்துத் தாய் வடிவகொண்டு நஞ்சுதீற்றிய முலைப் பால் கொடுத்துக் கொல்லவந்த பூதனையை முலைபுண்கிற பாவனையிலே முடித் தவனும், பிரளயகாலத்திலே உலகங்களை உண்டு பிறகு ஸ்ருஷ்டித்வாரா அவற் றை வெளிப்படுத்துமவனும், பிரளயகாலத்திலே உலகையெல்லாம் திருவயிற் றிலே வைத்துச் சிறு குழுவியாய் ஆலந்தளிநில கண்டாயில்பவனும், ‘நாம் பெரி யோம்’ என்று மார்பு நெறித்திருக்கும் பிரமன் சிவன் முதலிய தேவர்களுக்கு எட்டாதவனாய் அடிபவர்களான நமக்குக் கையாளா யிருப்பவனும், இப்படிப் பட்ட தனது நிலைமையைத் திருவாய்ப்பாடியில் க்ருஷ்ணவதாரத்தில் கோவர்த் தநோத்தரண முகத்தால் வெளியிட்டவனுமான பெருமான் அரங்கமாநகரமர்ந் தான் என்றாராயிற்று.

சேயன்—‘சேய்மை’ என்னும் பண்படியாய் பிறந்த பெயர். (க)

பொன்னு மாமணியும் முத்தமுஞ்சுமந்து
போருதிரை மாநதி புடைசூழ்ந்து *
அன்னமாலேவுமலைபுனல் சூழ்ந்த
அரங்கமா நகரமர்ந்தானே *
மன்னுமாமாட மங்கையர்தலைவன்
மானவேற் கலியன்வா யோலிகள் *
பன்னியபனுவல் பாடோர் நாளும்
பழவினை பற்றறுப்பாரே.

(கௌ)

பொன்னும்	பொன்களையும்	அமரந்தானை	{ பொருந்தியுள்ள பெரு மானைக்குறித்து,
மா மணியும்	சிறந்த ரத்னங்களையும்	மன்னு மா	{ சாச்வதமான பெரிய
முத்தமும்	முத்துக்களையும்	மாடம்	{ மாடங்களை யுடைய திரு
சுமந்து	திரட்டிக்கொண்டு	மங்கையர்	{ மங்கையிலுள்ளார்க்குத்
திரை பொரு	{ அலையெறிந்துகொண்டு வருகின்ற	தலைவன்	{ தலைவரும்
மா நதி	{ பெரியநதியாகிய திருக் காவேரியினால்	மானம் வேல்	{ சிறந்த வேலாயுதத்தை யுடையவருமான
புடை சூழ்ந்து	இருபக்கமும் சூழப்பெற்றும்	கலியன்	ஆழ்வார்
மாடு	பக்கங்களிலே	வாய் ஒலிகள்	{ விஸ்தரித்தருளிச்
அன்னம்	அன்னப்பறவைகள்	பன்னிய	{ செய்த
உலவும்	உலாவப்பெற்ற	பனுவல்	இப்பாசுரங்களை
அலை புனல்	{ அலையொண்ட தடாகங்களி னால் சூழப்பெற்று	பாடுவார்	பாடுமவர்கள்
சூழ்ந்த	{ மிருக்கின்ற	நாளும்	எந்நாளும்
அரங்கம் மா	{ திருவரங்கம் பெரிய	பழ வினை	{ கல்மஷஸம்பந்த
நகர்	{ கோயிலில்	பற்று	{ மற்றிருப்பார்கள்.
		அறுப்பார்	

* * *—நவமணிகளையும் கொழித்துக்கொண்டு அலையெறிந்து வருகின்ற திருக்காவேரியினால் சூழப்பட்டதும் அன்னப்பறவைகள் களித்து விளையாடப் பெற்ற சந்தர்ப்பங்களை முதலிய தீர்த்தங்களால் சூழப்பட்டதுமான திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் திருக்கண் வளரந்தருளாநின்ற பெருமானைக் குறித்துத் திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்த இப்பாசுரங்களைப் பாடுமவர்கள் முன்னைத் திவினைகளை முற்றும் வேரறுத்திடுவார்கள்—எம்பெருமானுக்கு நித்யகைங்கரியம் பண்ணப் பெறுவார்களென்றவாறு.

பொன்னும் மாமணியும் முத்தமும்—பொன்னும் முத்தும் நவமணிகளிற் சேர்த்தவையே ; அப்படியிருக்க இடையே தனித்துச் சொன்னது—அவ்விண்ணுந்தவிர மற்ற ரத்னங்களுக்கு வாசகமாக. இங்ஙனம் கொள்ளுதலை வடநூலார் மொவையீவடிநாய மென்பர். பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (2—1—2) “மலைபுறதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர்கூலைய நூற்றவரும் பட்டழிய” என்றவிடத்து ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் வியாக்கியானத்திலும் இது காண்க. (க0)

அடிவரவு:—பண்டை இந்திரன் மன்னு மாயிரும் எங்கனே ஆயிரம் சுரி ஊழி பேயினார் பொன்னும் ஏழை.

ஏழாந்திருமொழி உரை முற்றிற்ற.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளை சரணம்.

ஐந்தாமபத்து—எட்டாந்திருமொழி.

ஏழையேதலன் :

அவதாரிகை:—எம்பெருமான் அன்பர்களை ஆதரித்த வரலாறுகளில் ஒவ்வொன்றைப் பாசுரந்தோறும் எடுத்துக்கூறி இத்திருமொழியால் திருவரங்கநாதன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுகின்றார் ஆழ்வார். குஹப்பெருமான், சிறியதிருவடி, கஜேந்திராழ்வான், ஸுமுகன், கோவிந்தஸ்வாமி, மார்க்கண்டேயன், ஸாந்திபிந்முனிவன், வைதிகன், தொண்டைமான் சக்தாவர்த்தி—ஆகிய இவர்கள் உன்றன் திருவருளுக்கு இலக்கானதுபோல அடியேனும் ஆகவேணுமென்று திருவருளை வேண்டுகிறாராபிற்று.

ஏழையேதலன் கீழ்மகனென்றோ

திரங்கி மற்றவற்கின்னருள்சுரந்து *

மாழைமான் மடநோக்கி யுன்தோழி

உம்பி யெம்பியென்றொழிந்திலை * உகந்து

தோழன் நீயெனக்கிங்கொழியென்ற

சொற்கள் வந்து அடியேன்மனத்திருந்திட *

ஆழிவண்ண நின்னடியினை யடைந்தேன்

அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே.

(க)

ஆழி வண்ண கடல்வண்ணனே !

அணிபொழில் { அழகிய சோலைகள்
திரு { சூழ்ந்த திருவரங்கத்தில்
அரங்கத்து { எழுந்தருளியிருக்கும்
அம்மானே { பெருமானே !,

ஏழை ஏதலன் { ‘(இவன்) அறிவில்லாதவன்,
கீழ் மகன் { கொலைத்தொழில் புரி
என்னோது { கின்றவன், நீசஜாதியிற்
பிறந்தவன்’ என்று
(குஹனுடைய
தாழ்வுகளைக்)
கருதாமல்

இரங்கி { (அவன்மீது) கிருபைபண்ணி
[அவனை உயிர்த்தோழ
னாக அங்கீகரித்து]

மற்று அதற்குமேலே

அவற்கு { அந்தக் குஹப்பெருமான்
விஷயத்தில்

இன் அருள் { இனிமையான கருளை
சுரந்து { மேன்மேலு முண்டாகப்
பெற்றவனாய்

(அக்குஹனை நோக்கி)

மாழை மான் { ‘பேதைமைக்குணமுள்ள
மட நோக்கி { மானின் பார்வைபோன்ற
கபடமற்ற கண்
பார்வையை உடையளான
என்மனைவியாகிய இந்த
வீதை

உன் தோழி உனக்குத் தோழியாவள் ;

எம்பி	என் தம்பியான லக்ஷ்மணன்	சொற்கள்	வார்த்தைகள்
உம்பி	உன் தம்பியாவன் ;	வந்து	{ கர்ணபரம்பரையாய் என் கேள்விக்கு வந்து
என்று	என்று சொல்லி	அடியேன்	{ அடியேனுடைய நெஞ்சிலே மனத்து இருந்திட } பொருந்தியிருக்க,
ஒழிந்திலை	{ இவ்வளவோடு நீ விட்டிடா தவனாய்		
உகந்து	மகிழ்ச்சி கொண்டு		
நீ எனக்கு தோழன் }	{ 'நீ எனக்கு நண்பன்		(நான் அவற்றில் ஈடுபட்டு)
இங்கு ஒழி	இங்கே நின்றிடுவாயாக'	நின் அடி	{ உனது திருவடிகளிரண்டை இணை அடைந்தேன் } யும் சரணமாகப் பற்றினேன்.
என்ற	{ என்றும் (நீ ஸ்ரீராமாவதாரத் திற்) சொல்லியருளிய		

* * *—ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் குறுப்பெருமாள் திறத்தில் நீ செய்தருளின திருவருள் என்னெஞ்சை விட்டு அகலாது என்னை உருக்குகின்றது; அப்படிப் பட்ட திருவருள் அடியேன் மேலும் செய்தருளத்தக்கது காண் என்கிறார் இம் முதற்பாட்டில்.

கங்கையில் ஓடும்விடுபவனும் ஆயிரம் ஓடங்கட்குத் தலைவனும், கங்கைக் கரையிலுள்ள ச்ருங்கிபேர புரத்திற்கு அதிபதியுமாகிய ஒருவேடர் தலைவனது நாமம் குஹன் என்பது ; இராமபிரான் வீதாலக்ஷ்மணர்களுடிகூட வநவாஸ மெழுந்தருளுங்காலத்து அபோத்திமாநகரை நீங்கிக் கங்கைத்துறை சேர்கையில், மேற்குறித்த குஹன் ஸ்ரீராமனைக் காணும்பொருட்டுக் காணிக்கைகளுடன் அருகில்வந்து சேர்ந்து வணங்கிநிற்க, ஸ்ரீராமன் அவனை நண்பனாக ஏற்று 'இங்கு இரு' என்று சொல்லி, மிக்க அன்புடன் அவன் கொணர்ந்த காணிக்கைகளையும் உகந்து 'இன்று நீ உனது ஊர்க்குச்சென்று நாளே உதயத்தில் கங்கை கடப்பதற்கு ஓடங்கொண்டுவா' என்று நியமிக்க, அன்பிற் சிறந்தவனான குஹன் ஸ்ரீராமபிரானை விட்டுப்பிரியமாட்டாதவனாய் 'இங்கேயேயிருந்து இயன்ற அடிமைசெய்வேன்' என்ன, இராமன் அதற்கு இணங்கி அதுமதிசெய்ய, குஹன் தன் ஸேனைகளுடன் இராமனைச் சூழ்ந்து வில்லுங்கையுமாகப் பாதுகாவல்செய்து நின்றனன் ; மறுநாளுதயத்தில் இராமன் குஹனை ஓடம் கொண்டுவரச் சொன்ன போது, குஹன் பணிந்து 'நாங்கள் பல பணிவிடைகள் செய்ய நீங்கள் இவ் விடத்திலேயே வசித்தருள வேண்டும்' என்றுவேண்ட, அதற்கு இராமன் உடன்படாது 'புண்யநதிகளின் ஸ்நானமும் மஹர்ஷிகளின் ஸேவையும் செய்து கொண்டு சிலகாலம் கழிந்தபின்பு மீண்டு உன்னிடம் வருவேன்' என்று சொல்லி பிறகு, குஹன் கொணர்ந்த ஓடத்திலேறிக் கங்கைகடந்து அப்பாற் செல்லத் தொடங்குகையில் குஹன் மிக்க பரிவுடன் வணங்கி 'அடியேனும் பணிவிடைகள் செய்துகொண்டு உடன்வந்து உதவுவேன்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, ஸ்ரீராமன் அதற்கு இணங்காமல் 'என் மனைவியான இந்த வீதை உன் தோழி ; என் தம்பியான இந்த லக்ஷ்மணன் உன் தம்பியே' என்றும், 'நீ எனது உயிர்த்

தோழன்' என்றும், 'இதுவரை நாங்கள் உடன் பிறந்தோர் நால்வராயிருந்தோம்; இப்பொழுது உன்னுடன் ஐந்துபேராயினோம்' என்றும் ஸ்ரீமதுமைநயந்தோன்றக்கூறி, 'உன் சுற்றத்தார் என் சுற்றத்தார்; அவர்கள் உன்னைப் பிரிந்து வருந்தலாகாததால் நீ இங்கேயேயிருந்து அவர்களை மகிழ்ச்சிக்கடவாய்; அன்றியும், அநியத்தியாபுரி கொடமைக்காக அங்குப் பாதனை வைத்தோம்; வழியடி கொடபடி இங்கே நீ நில், நான்மீண்டு வடக்குநோக்கி வரும் பொழுது உன்னிடம் வருவேன்' என்றுஞ்சொல்லிக் குறையை வலியில் நிறுத்திப் பிராட்டியும் இளையபெருமானார் தானுமாகச் சித்திரகூடபர்வதத்தை நோக்கிச் சென்றனென்பது ஸ்ரீராமாயண வரலாறு.

சுஷ்ரீய ஜாதியில் ஸூர்யகுலத்தில் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் திருவவதரித் தவனும் சக்ரவர்த்தியின் திருக்குமாரனும் ஸகலைச்வர்ப ஸம்பந்நனும் பஹுபுத்திமானும் பகைவரிடத்தும் அன்பு கொள்பவனுமான இராமபிரான் குறையை நோக்குங்கால், இவன் இழிவான வேடச்சாதியினென்றும் அதனால் பகுத்தறிவில்லாத அவிவேகியென்றும் அச்சாதிக்கு இயல்பான கொடுமையினால் எல்லா வுயிர்களோடும் பகைமை கொள்பவனென்றும் இகழ்ச்சி கொள்ளவேண்டியது பர்ப்பதமாயிருந்தும் அங்ஙனம் இசழ்ச்சி கொள்ளாது தனது பெருமைக் குணங்களைபும் பாராமல் அவனுடன் கலந்து பரிபாறின கருணையை இங்ஙனம் பாராட்டி யெடுத்துக்கூறி, ஆழ்வார், 'அவ்வாறே அடியேனிடமுள்ள இழிகுணங்களை யும் பொருள்செய்பாது என்னையும் ஆட்கொண்டருள்வன் எம்பெருமான்' என்னும் நம்பிக்கைகொண்டு தாம் அவன் திருவடி களிற் சரண்புகுந்தமையை வெளியிட்டார்.

ஏழை, ஏதலன், கீழ்மகன் என்றவை மேன்மேலும் ஒன்றினும் ஒன்றுமிக்க இழிவாம். "ஏழையேதலன் கீழ்மகனென்னது" என்ற சொற்போக்கினால், கைவிகைக்கு இவ்விழிகுணங்களில் ஒரொன்றே அமைவதாயிருக்க, அவை பலவும் உளவென்று கண்டும் குறையிடம் உபேகைக்கொள்ளாதிருந்தனன் அருட் கடலான பெருமான் என அவனது நீர்பையிலேற்றத்தை விளங்க வைத்தனர். குலத்திலும் செயலிலும் குணத்திலும் குறையொன்றையும் பாராதே தன்பக்கல் அவன்கொண்ட அன்பே காரணமாக அவனிடம் இரங்கியருளினனென்க.

"ஏழையேதலன் கீழ்மகனென்னது திரங்கி" என்பதற்கு "நீசனேன் நிறையொன்றுமில்லை" என்றும்போல, 'யான் ஏழை, யான் ஏதலன், யான்கீழ்மகன்' என்று தனது இழிவைப் புலப்படுத்தும் மொழிகளைக் குறைய கூறுத முன்னமே அவன் பக்கல் இரக்கங்கொண்டு—என்று பொருள் கொள்வது முண்டு.

ஏழை—அறிவில்லாதவன். இச்சொல்லுக்கு இப்பொருள் எங்ஙனே கிடைக்குமென்னில், "துண்ணுணர்வின்மை வறுமை அடுதடைமை, பண்ணப் பணைத்த பெருஞ்செல்வம்" என்பவாதலால் 'ஏழை' என்ற சொல் அறிவுக்கேடனென்னும் பொருளதாகும். திருமகள் கணவனும் ஸகலலோகநாதனும் சக்ரவர்த்தி திருமகனுமான ஸ்ரீராமபிரானை நோக்குமிடத்து ச்ருங்கிபேர புராதபதி

யான வேடர் தலைவனை தரித்தரென்று சொல்லத் தட்டில்லையாதலால் 'ஏழை' என்ற சொல்லுக்கு—பொருளில்லாத தரித்தரன் என்ற அர்த்தமும் இங்கு ஏற்றதே யாம்.

ஏதலன்—ஏது அலன்; யாதொரு ஸம்பந்தமு முடையனல்லாதவன்; இது-அபலானுக்கும் பகைவனுக்கும் வழங்கும். வேடன் பலவுயிர்களையும் கொலை செய்வதையே சாதித் தொழிலாக வுடையதுதலால் பலர்க்கும் ஏதலனாவன்.

அவற்கு இன்னருள் சுரந்து—தன் சுன்று அணுகுகையிற் பசு இனிய பாலைச் சுரக்குமாறுபோலத் தனது அடியவன் அணுகியவளவில் இனிய கருணையைச் சுரந்தனன் இறைவனென்க.

அருள்சுரந்து பேசின பேச்சின் டிரிச் கூறுவது இரண்டாமடி.

மாழைமான் மடநோக்கி உன்தோழி உம்பி எம்பி—கள்ளம் கபடமின்றிக் கவலையையும் அச்சத்தையுங் கொள்ளும் மகளிர் கண்ணைக்கிற்கு—வெருண்ட மானின் மருண்ட பார்வையை உவமை கூறுதல் மரபு. இங்கு இது கூறியதனால், குஹனைக்கண்ட வளவில் பிராட்டி மருண்ட நோக்குடையளாயினனென்பது தோன்றும். முன்னே குஹனைப் பார்ப்பதும் உடனே இராமனைப் பார்ப்பது மாக மான்பார்வைபோலக் கொண்ட சபலமான பார்வைகளால் குஹனை அன்பாக அங்கீகரிக்கக் குறிப்பிட்டனள் பிராட்டி என்பதும் இங்குத்தோன்றும். அடியார்களைக் சடாஷித்தருள்வதிற் பெருமானைக் காட்டிலும் புருஷகாரமான பிராட்டிக்கு உள்ள முற்பாடு இதில் தோன்றுமென்னலாம். “பேதைமையென்பது மாதர்க்கு அணிகலம்” ஆதலால் பெண்ணரசியான பிராட்டியின் நோக்கம் ‘மடநோக்கு’ எனப்பட்டது. மடமை—எல்லாம் அறிந்தும் ஒன்றும் அறியாது போலிருக்குந் தன்மை; இது பெண்மைக் குணங்களிலொன்று. மடநோக்கு—மடப்பம் தோன்றும்படியான நோக்கு என்க. மாழை—அறிவின்மை, அழகுமாம். “மடநோக்கி உன்தோழி” என்றது முதலிய சொற்களால், இராம பிரான் குஹனைத் தனக்குச் சமானமாகக் கொண்டனென்பது விளங்கிற்று.

உம்பி, எம்பி என்றவற்றில் முறையே நீர் யாம் என்ற பகுதிகள் உம் எம் என்று விகாரப்பட்டன. [நன்னூல் உருபு—8.] பி—முறைப்பெயர் விசுதி. ஒழிந்தலை—முன்னிலையொருமை பிறந்தகால முற்றெச்சம்: ஒழிந்தாயில்லையாய் என்கை. ‘இருந்திட’ என்ற செயவெனைச்சம் காரணப் பொருளது; என் மனத்தில் இருத்தலால் என்கை.

ஆக இப்பாட்டால்—கானவரில் தலைவனை குஹப்பெருமானுக்கு வானவரில் தலைவனை இராமபிரான் திருவருள் புரிந்தமையை முன்னிட்டித் திருவரங்க நாதன் திருவடிகளிற் சரணம் புகுந்தாராயிற்று. (க)

வாதமாமகன் மற்கடம் விலங்கு

மற்றோர்சாதியென் றெழிந்தலை * உகந்து,

காதலாதரம் கடலினும் பெருகச்

செய்தகவினுக்கில்லை கைழ்மாறென்று *

கோதில் வாய்மையினையோழுடனே

உண்பன் நானேன்ற வொண்பொருள் * எனக்கும்

ஆதல்வேண்டுமென்றடியினை யடைந்தேன்

அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே.

(2)

அணி பொழில் திரு அரங்கத்து அம்மானே!—;

வாதம் மா } வாயுதேவனதுபெரிய
டகன் } குமாரனான அனுமான்

மற்று ஓர் } வேறஜாதியிற் பிறந்தவ
சாதி விலங்கு } னென்றும், அதிலும்
மற்கடம் } பருத்தறிவில்லாத மிருக
என்று } மென்றும், அதிலும்
ஒழிந்திலை } பலவகைப் பொல்லாங்கு
} களையுடைய குரங்கென்
} றும் (அவனது இழி
} குணங்களைப் பாராட்டி)
} விட்டிடாதவனாய்

உகத்து அவனிடம் அன்புவைத்து

காதல் ஆதரம் } அன்பும் ஆசையும் கடலைக்
கடலினும் } காட்டிலும் அதிகமாக
பெருக } வளர

செய் (நமக்கு இவன்) செய்த

தகவினுக்கு உபகாரங்களுக்கு

கைம்மாறு } இல்லை } பிரதிபுகாரம் இல்லை'

என்று என்று திருவுள்ளம்பற்றி

கோது இல் } வாய்மை
வாய்மை } யினையோடும்
யினையோடும் } உடனே
உடனே } உண்பன்
உண்பன் } நான் }

என்ற { என்று (அவ்வனுமானைக்
குறித்துக்) கூறியருளின

ஒண் பொருள் சிறந்த விஷயம்

எனக்கும் } எளியான அடியேன்
ஆதல் } விஷயத்திலும் உண்டாக
வேண்டும் } வேண்டுமென்றெண்ணி
என்று }

அடி இனை அடைந்தேன்—.

* * *—சகரவர்த்தி திருமகன் சிறியதிருவடிபை ஆதரித்தவரலாற்றை முன்னிட்டுக்கொண்டு சரணம் புகுகிறாநீதில். சீழ்ப்பாட்டில்—மதுவ்யஜாதியிலே குலத்தாலும் குணத்தாலும் குறையசின்ற குஹனிடத்துப் பெருமான் பேரன்பு காட்டினதைக் கூறிய ஆழ்வார், அப்படி ஸமாநஜாதியுமன்றி விஷமஜாதியாபுள்ள விலங்கையுமுட்பட அதன் இழிவு பாராதே ஆட்டுகொண்டு அதன் பக்கல் விசேஷ காடாகக் கொண்டு செய்த பொருளை இப்பாட்டில் எடுத்துக்கூறி ஈடுபடுகிறார். நீ அனுமனிடத்து வரம்புகடந்து அருள்செய்ததுபோல அடியேனிடத்தும் என் இழிவு பாராதே பேரருள் புரியவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்றனர்.

ராவணஸம்ஹாரமான பின்பு விபீஷணன் முதலிய அரக்கர்களோடும் ஹதுமான் ஸுகிரீவன் முதலிய வானரர்களோடும் ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடனும் புஷ்பக் விமானத்திலேறி ஸ்ரீராமபிரான் ஆகாயமார்க்கமாக அயோத்தி நோக்கி மீண்டெழுந்தருளும்போது கங்காநதியும் யமுநாநதியும் சேருமடமான பிரயாகையில் வலிக்கின்ற பாத்வாஜமுனிவரது விருப்பத்தின்படி அவராச்சமத்திலிறங்கி ஸேனைகளுடன் அங்கு விருந்துண்ணச் சம்மதித்து நின்றவளவிலே பாத்வாஜ முனிவர் தமது தவப்பெருமையால், அத்திரளிலுள்ளா ரெல்லார்க்கும் வேண்டிய வளவு உண்கலங்களையும் உணவுகளையும் தெய்விகமாக வருவித்து வெகு ஸம்பரமமாக விருந்து செய்தனர். அங்ஙனம் இராமனும் அவனைச்சார்ந்தவரனைவரும் தம்

தமக்கென்று பரிமாறிய வாமையிலையில் உண்ணுகின்ற பொழுது, ஏற்கனவே தவணை கடந்துவிடுகின்றதென்று பரதன் வருந்தித் தீக்குதித்து உயிர்துறந்து விடுவதோ வென்பதைச் சிந்தித்து, தாம் நீண்டிவந்த செய்தியைப் பரதனிடஞ் சொல்லி அவன் கருத்தை உணர்ந்துகொண்டு லிறைந்துவருமாறு அனுப்பப்பட்ட பரதனிடஞ் சென்றிருந்த அனுமான் செய்தி கூறி மீண்டனனாக, அச்சமயத்தில் அனுமானுக்காக முனிவன் தனியே ஓரீலையை மறுபடியும் வருவிக்க வேண்டாந் படி. ஸ்ரீராமன் அனுமானைத் தனது எதிரில் இருந்து தனது இலையிலேயே ஒருபகுதியில் உண்ணும்படி நியமித்து அங்கனமே அவனுடன் சிலபழங்களை ஸஹோபாஜனஞ் செய்தனன் என்ற வரலாறு இங்கு அறிப்தத் தக்கது.

முன்பெல்லாம் வாமையிலையில் தாமரையிலேயிற் போலவே இடை நரம்பு இல்லாமலிருந்த தென்றும், இப்பொழுது இராமன் அனுமானைத் தமது எதிரில் உட்காரவைத்துத் தனது இலையின் ஒரு பாதியிலேயே அவன் உண்ணுமாறு அவ் விலை நடுவில் தனது கையால் ஒருவரைபறை கீறினனாக, அது முதற் சங்கற்பத் தால் அவ்விடையில் இடைநரம்பு ஏற்பட்டதென்றும் கூறுவதுண்டு. பரதனிடஞ் சென்ற அனுமான் நீண்டு பரத்வாஜாச்சரமத்திற்கு வந்ததாக ஆதிகாவ்யமாதிரிய ஸ்ரீவால்மீகி ராமாயணத்தில் இல்லையென்பதிலும் புராணத்தாங்களிலுண்டு. இங் கனம் பாறுபடுகின்ற இடங்களில் “இதிஹாஸந்தர புராணத்தாங்களிலேயாதல் கல்பார்தரத்திலேயாதல் உண்டென்று கொள்ளவேணும்; மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்ற ஆழ்வார் இப்படி அருளிச் செய்கையாலே” என்று பெரியோர் ஸமாதானங் கூறுதல் உணரத்தக்கது. மயர்கோர் இதிஹாஸமாதிரிய மஹாபாரதத்திலும் பாத்மம் வைஷ்ணவம் கூர்மம் முதலிய புராணங்களிலும் அத்யாத்மராமாயணம் முதலிய நூல்களிலும் ஸ்ரீராமசரித்தரம் சிற்சிலவிடத்து வேறுபடக் கூறியிருந்தல் காண லாம். பரத்வாஜாச்சரத்திலிருந்து இராமனார் பரதனிடம் அனுப்பப்பட்ட அனு மான் அங்குச் செய்தி சொல்லிவிட்டு நீண்டு பரத்வாஜாச்சரமத்திற்கு வந்தபின்பு இராமன் அம்முனிவனளித்த விருந்தை ஏற்றவனென்று பாத்மபுராணம் கூறு கின்றது. ஓட்டடக்கத்த ருத்தரகாண்டத்து அசுவமேதயாகப் படலத்தில் இராமா யண வரலாற்றைச் சருக்கிற் கூறுமிடத்து “வரதனு மனுமன் தன்னை வரன்முறை யேவிலாநும், பரதனை யெகிபுகாமற் பண்ணினான் மீண்ட பின்னர், எரி மணி விமானத்தேறி யாவநுநிலையகோவும், அரிமலர்க் குழலினுள் மிராமனுமேயாத்தி சேர்ந்தார்” என்றதுங் காண்க.

இராமபிரான் அனுமானுடன் ஸஹோபாஜனஞ் செய்தி செய்தி வாஸிஷ்ட ராமாயணத்திலுள்ள தென்பர்; (அந்தால் ஜ்ஞாநவாஸிஷ்டத்தினும் வேறானது; சிலோகந்தோறும் காயத்தியின் அக்ஷாங்களை முறையே முத்தலெழுத்தாகக் கொண்டு தொடங்குவது.)

ஆராய்வுற்றதயத்தில் “மீலேகாணும் பத்தனால” இத்தயாதியான பெரிய ஸுத்தரத்தில்—“ தூறு மொழிந்து நடந்து வந்தவர்களுடைய ஸம்யக் ஸகுண

ஸஹபோஜநமும்” என்ற விடத்து விபாக்கியானத்தில் ‘உபகாராய ஸுத்ரீ
வொ ராஜிகாங்கு விலீஷணஃ மிஷாரணாய ஹநுஜாநு ததூலுஸ ஸஹ
ஹோஜநஸு=உபகாராய ஸுகரீவோ ராஜ்யகாங்கு விபீஷணஃ, நிஷ்காரணய ஹநு
மார் தத்துலயம் ஸஹபோஜநம்’ என்று திருவுள்ளம்பற்றிக் கோதில் வாய்மை
யினொயொடு முடனே யுண்பனானென்ற பெருமானோடு பண்ணின ஸஹபோஜந
மும்” என்று மணவாள மாமுனிகளருளிச் செய்த ஸ்ரீஸூக்தியில் உதாஹரிக்கப்
பட்டுள்ள வசநம் வாலிஷ்டராமாயணத்திலோ பாத்தீமோத்தரத்திலோ உள்ள
தென்று பெரியோர் கூறுவர். அந்த வசனத்தின் கருத்தாவது—ஸுகரீவன்
விபீஷணன் முதலானவர்கள் ஒவ்வொரு பிரதிபரயோஜனத்தை விரும்பிச் செய்
தார்கள்; அங்ஙனன்றியே அனுமான் ஒருவனே அந்நயப்பரயோஜனத்தை உதவின
தைலால் அவனோடு உடனுண்பதே நமக்கு ஏற்றது என்பதாம். ஆசார்ய ஹ்ரு
த்யத்தி லருளிச்செய்யும் ரீதியைநோக்குமிடத்து ஸ்ரீராமன் அனுமனோடு ஸஹ
போஜநம் செய்தருளினதாகவே நன்கு விளங்கும்.

இப்பாசரத்தின் விபாக்கியானத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை, “கோதில்
வாய்மையினொயொடு முடனே யுண்பனானன் என்ற ஒன்பொருள்” என்பதற்கு—
ஒருகலத்தினுண்பார்ப்போல் உன்னுடனே ஒருநிகராகச் சுகதுக்கங்களை யத்யைக்
கக்கடனென் யானென்று ஒற்றுமை நயந்தோன்றக்கூறி அவ்வனுமனைத் தழுவிச்
கொண்ட சிறத்தவிஷயமென்று விபாக்கியானஞ் செய்தருளினார். இந்த யோஜனை
வால்மீகி ராமாயணத்திற்கு இணங்கியதாகும்.

கேஸரியென்னும் வானாவிரை மனைவிபாகிய அஞ்சநாதேவியின் வயிற்றில்
வாபுதேவனருளால் தோன்றியவனானால் அனுமான் வாத்தாமகன் எனப்பட்
டான். மற்றொருசமயத்தில் பிமலேசன் வாபுவினருளால் குந்தியினிடந்தோன்றி
யமையற்றி அவன் வாபுவின இளையகுமாரனானால் அவனைவிளக்க ‘மாமகன்’
என்றார் என்னலாம். மாமகன்=சிறந்த மகன் என்றனுமாம்.

மற்கடம்—வடசொல்; பிறர் கைப்பொருளை வலியக் கவர்தல் முதலிய
ஆதன் தன்மைகளையும், உணவு உறவு முதலியன கொள்வதில் யாதொரு நியதி
யுங் கொள்ளாது ஞானசிலங்களினின்று விலகி வேண்டியபடி யெல்லாம்
ஒழுக்குநீர்தாதுவிற்பிறந்த தென்பதையும் பாராட்டாமல் அநுதரஹஞ்செய்தபடி
என்னே! என்கிறார்.

காதலாதரம் கடலினும் பெருகச் செய்தகவினுக்குக் கைம்மாறு இல்லை
யென்று=பெருமானும் பிராட்டியும் பிரிவுத்துயரால் மனவேதனைப்படுகின்ற
மையத்தில் அனுமான் தன்கு பல உதவிகள் செய்து இடையூறுகளை யெல்லாம்
ஒழித்து அவ்விருவரையும் சேர்த்துவைத்தமை ப்ரஸித்தம். அனுமனுக்குத்
தன்பக்கல் உண்டாகி வளர்கின்ற அன்புமிருதியை இராமபிரான் பாராட்டிக் கூறுவ
தாக்குமும், (அன்றி) அனுமனிடத்து இராமபிரானுக்கு உண்டாகி வளர்ந்த ப்ரீதி
விசேஷத்தை ஆழ்வார் பாராட்டிக் கூறுவதாகவுங் கொள்ள இடமுண்டு. ‘எனக்
கும் பிராட்டிக்கும் பிரிவாற்றுகமையால் காதலும் ஆதரமும் கடலைக்காட்டிலும்

பெருகுந் திலையில இவன் செய்த உபகாரத்திற்கு' என்று பெருமான் திரு வள்ளமாக்கியுரைத்தலும் தரும். தகவு—தகுதியான உதவி. “சேய்தகவினுக் கில்லைகைம்மாறு” என்று சேஷவிஷயமாக சேஷபூதன் சொல்லவேண்டும் வார்த்தையைத் தலைவனான இராமபிரான் அடியவனான அனுமன்விஷயமாகக் கூறினது, அப்பெருமானது நீர்மைமிகுதியைக் காட்டும்.

கோதில்வாய்மையினையொடும் = வாய்மைக்குக் கோதில்லாமையாவது - கடுமை யின்றிச் செவிக்கிரிய செஞ்சொல்லா யிருத்தலும் தீமைவிளைக்காமல் நன்மை விளைத்தலும் தனக்கென்று ஒருபயன் கருதாமையுமாம். தன்னிடத்தும் பிராட்டியினிடத்தும் ஸுகீர்வன் முதலானோரிடத்தும் அனுமன்பேசிய பேச்சுக் களை யெல்லாம் பாராட்டி, ‘கோதில்வாய்மையினையொடும்’ என்றார். வாய்மையி னாய் = முன்னிலையொருமைக் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர்; ஆய்—விருதி; இன்—சாரியை. ஒடும் என்ற உம்மை இசைநிறை.

ஒன்பொருள் எனக்குமாதல் வேண்டுமென்று அடியிணையடைந்தேன் = திரு வடி பெற்ற பேரிய பேற்றை எளிபனையானும் பெற விரும்புவது வெறும் ஆசை யின் காரியமேயாயினும் சரணுகதியினால் ஸாத்யமாகாதது எதுவுமில்லை யென்று தாம் கருதியமை தோன்றும். (உ)

கடிகோள் பூம்பொழில் காமருபொய்கை

வைகுதாமரை வாங்கிய வேழம் *

முடியும்வண்ணமோர் முழுவலி முதலை

பற்ற மற்றது நின்சரணநினைப் *

கோடிய வாய்விளங்கி னுயிர்மலங்கக்

கோண்ட சீற்றமொன் றுண்ணோதறிந்து * உன்

அடியனேனும் வந்தடியிணையடைந்தேன்

அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே !.

(ங)

அணி பொழில் திரு அரங்கத்து அம்மானே :-

கடி கொள் { நறுமணங்கொண்ட மலர்கள்
பூ பொழில் { நிறைந்த சோலைகளார்
குழப்பட்ட

காமரு { அழகிய பொய்கையிலே
பொய்கை }

வைகு பொருந்திய

தாமரை தாமரை மலரை

வாங்கிய (அர்ச்சனைக்காகப்) பறித்த

வேழம் யானையானது

முடியும் { மிகுந்த ஆபத்தை
வண்ணம் { மடையும்படி

ஒர் முழு வலி { மிக்க வலிமையையுடைய
முதலை { தொரு முதலையானது
பற்ற { பிடித்துக்கொள்ள

அது { அதனால் வருந்திய அந்த
யானையானது

நின் சரண { (தன் வலிமையால் வீடுவித்
நினைப்ப { துக்கொள்ள முடியாமல்)
உனது திருவடிகளைத்
தியானிக்க,

(அப்பொழுது நீ)

கொடிய வாய் கொடுத்தன்மையுள்ள வாயை	உண்டு உளது உண்டாயுள்ளதை
விலங்கின் யுடைய முதலையின்	அறிந்து தெரிந்து கொண்டு
உயிர் மலங்க பிராணன் சிதைபும்படி	உன் அடியனேனும் வந்து அடிஇணை
கொண்ட வருவித்துக்கொண்ட	அடைந்தேன்—.
சீற்றம் ஒன்று ஒரு கோபம்	

* * *—கஜேந்திராழ்வானுக்கு அருள்செய்தமையை முன்னிட்டுக் கொண்டு சரணம் புகுகிறாதிதில். மஹாவிஷ்ணு பக்தனான கஜேந்திரன் அர்ச்சனைக்காகப் பூப்பறிக்க ஒரு பெரிய பொய்க்கையிற் சென்றிழந்ததும் அங்கு முதலையின் வாயில் அகப்பட்டு வருந்தியதும், பிறகு ‘ஆதிமூலமே!’ என்று கூவியழைக்க, உடனே திருமால் கருடாருடனாய் அங்கு எழுந்தருளித் தனது சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்து முதலையைத் துணித்து யானையை அதன்வாயினின்று விடுவித்து இறுதியில் அதற்கு முக்தியளித்ததும் உலகப்பிரசித்தம். இவ்வரலாற்றை எடுத்துக் கூறியது, உயர்திணையோடு அஃறிணையோடு வாசிபற அடிமைப்பட்ட உயிர்களை அன்போடு துயர்தீர்த்துப் பாதுகாத்தருள்கின்ற எம்பெருமானது கருணை மிகுதியைக் காட்டும். அங்ஙனம் தனது அடிமைபான பிராணியினிடத்துத்தான் வைத்த அருளினால், அதற்குத் துன்பஞ்செய்த ஜந்துவின் விஷயமாகப் பெருமான் தனது குளிர்த திருவுள்ளத்திலே கொடிய கோபத்தைக் கொண்டருளிய மஹாகுணத்திலீடுபட்டு இங்ஙனங் கூறினர். அவ்வாறே எனக்கு எதிர் செய்கின்ற ஐம்பொறிகளையும் அடக்கி என்னைக் காத்தருளவேண்டு மென்றவாரும்.

‘கொண்டசீற்றம்’ என்றதனால் எம்பெருமானுக்குக் கோபம் இயற்கைக் குணமல்லாமல் செயற்கையாகக் காரியகாலங்களில் வேண்டுமென்று வருவித்து ஏறிட்டுக் கொண்ட தென்பது தோன்றும். கடல்கடக்க உபாயஞ் சொல்லவேணுமென்று சரணாகதிபண்ணின விடத்தும் விமுகளுயிருந்த கடலரசன் விஷயத்தில் பெருமான் கோபங்கொண்டதைச் சொல்லுமிடத்து “கொடியபிரஹ்மாயதீவ-க்ரோதமாஹாரயத்தீவரம்” [கடுங்கோபத்தை வரவழைத்துக்கொண்டார்] என்று வான்மிகி பணித்தது இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும்.

தனது அடியாரின் எதிரிகள் விஷயமாகப் பெருமான் கொள்ளுங் கோபத்தையே ஆழ்வார் தாம் வாழ்வதற்குச் சாதனமாக ஆபத்தனம் போலக் கருதியமைதோன்ற “கொண்ட சீற்ற மொன்றுள்ளேளதறிந்து” என்றார். கஜேந்திராழ்வானைக் காத்தருளும் பொருட்டு மயிவீன்கரைதேடி ஓடிவந்தது போல வரவேண்டாமல், நானிருக்கிற இந்த நிலவுலகத்திலே கோயில் கொண்டுள்ளாயென்பார் ‘அணி பொழில் திருவரங்கத்தம்மானே!’ என விளித்தார்.

கஜேந்திராழ்வான் தானிருக்கின்ற வனத்திலே நெடுநாள் மழைபொழி யாமையால் தாமரைக் குளங்களுள்ளாம் வறண்டமைப்பறி எங்குந் தாமரைமலர் கிடைக்கப் பெறாமல் சிலநாளாக அர்ச்சனைதவிர்த்து அதனாலாகிய வருத்தத்தினால் உணவு கொள்ளாமற் பட்டினிகிடந்து ஏங்கி மலர் தேடுகின்றபோது தெய்

விசுவாச ஒரு நறுமணத்தை மோப்பஞ்செய்து அதனையே பிடித்துக் கொண்டு அதுவந்தவழியால் விரைந்து செல்லுகையில் ஒருமலையின்மீது திவ்யமான ஒரு சோலையையும் அதன் நடுவே ரமணியமான ஒரு தடாகத்தையும் கண்டு அதில் நிறைந்திருக்கின்ற தாமரை மலர்களைப் பார்த்தனால் மிகமகிழ்ந்து அவற்றினிடத்திற் கொண்ட ஆதராதிசயத்தால் அம்மடுவில் முதலை யிருப்பதைப் பாராமலே விரைந்திங்கி மலர்கொய்வதாயிற்றென்பது விளங்க “கடிக்கோள் பூம் பொழிற் காமரு பொய்கை வைகுதாமரை வாங்கிய வேழம்” என்றார். அங்ஙனம் மலர் கொய்யும்போது முதலைவாய்ப்பட்ட யானை வெகுதூரமளவும் ‘இச்சிவகாரியத் திற்காக எம்பெருமானை அழைப்பானேன்?’ என்றெண்ணித் தன்வலிமை கொண்டே முதலையை வென்று மீளுதற்கு முயன்று பார்த்து அதுமுடியாத பின்னர் எம்பெருமானைக் கூறியழைத்துப் பிறகு தளர்ச்சியாற் குரலெழாமல் த்பானமாத்திரத்தோடு நின்ற ஸமயத்திலே யென்பது “அது நின்சரண் நீனைப்” என்றதன் தாத்திரியம். முதலை பகைமையினால் உணவுக்காக யானையின் கால்களையிது; அது தனது \$ சாபிவ்ருத்தியின் பொருட்டு முன்பு தேவல முனிவர் சொன்னபடி பாகவதோத்தமனான கஜேந்திராழ்வானது திருவடியைப் பற்றிக் கொண்டதாகு மென்க.

கோடியவாய்விவங்கு = யானையின் காலையே யன்றி அதற்கு இறைவனை எம்பெருமானது மனத்தையும் புன்படுத்திய கோடியவாயையுடையதொரு திரியக் ஜாதி என்றபடி.

பாட்டடியில், கடி—உரிச்சொல். காமரு = ‘காமந்தரு’ என்பது ‘காமரு’ என மருவியது. காமம்— விருப்பம்; விருப்பத்தைத் தருகின்ற என்றது—எல்லா ராலும் விரும்பப்படுந் தன்மைவாய்ந்த என்றவாறு. எனவே, அழகிய என்ற தாயிற்று. ‘காமமரு’ என்பது ‘காமரு’ என விகாரப்பட்ட தென்பாருமுனர். இலக்கணையால், எல்லாராலும் விரும்பப்படுந் தன்மையாகிய அழகு பொருந்திய என்கை. பொய்கை—மானிடராகாத நீர்நிலை. “நெடும்புனலுள் வெல்லும் முதலை” என்றபடி தனது இடமாகிய நீரில் முதலைக்கு உள்ள பூர்ணபலம்விளங்க ‘முழுவலி முதலை’ எனப்பட்டது. ஆனதுபற்றியே, அது மிக்கவலிமையுள்ள பெரிய யானையையும் தப்பவொண்ணாதபடி வாயினுற் பற்றியிழுக்கலாயிற்று. சரண்—சரணமென்ற வட சொல்லின் விகாரம். “முதலையும் மூர்க்கனும் கொண் டது விடா” என்றபடி வாயினுற் பிடித்தபிடி விடாத கோடிய இயல்பினதாதலால் ‘கோடியவாய் விவங்கு’ எனப்பட்டது.

“விவங்கின்னுயிர் மலங்க” என்று விரித்தல் விகாரமான பாடம் ஓசை நயத்திற்குச் சேரும். (ங)

\$ முன்பு நீர்நிலையில் வின்று தவஞ்செய்துகொண் டிருந்த தேவலனென்னும் முனிவனது காலைப் பற்றியிழுத்து அதனற் கோபங்கொண்ட அவனது சாபத்தால் பெரிய முதலை யாய்க் கிடப்பவன் ஹரிஹரி என்னும் கந்தர்வன் என்ற வரலாறு நினைக்கத்தக்கது.

நஞ்சசோர்வதோர் வெஞ்சினவரவம்

வெருவிவந்து நின்சரணேனச்சரணு *

நெஞ்சில்கொண்டு நின்னஞ்சிறைப் பறவைக்கு

அடைக்கலம் கொடுத்தருள்செய்ததறிந்து *

வெஞ்சொலாளர்கள் நமன் தமர்கடியர்.

கொடியசெய்வனவுள் * அதற்கடியேன்

அஞ்சிவந்து நின்னடியிணை யடைந்தேன்

அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே !

(ச)

அணி பொழில் திருஅரங்கத்து அம்மானே—;

நஞ்சசோர்வது விஷத்தை உமிழ்வதும்

வெம் சினம் { கொடிய கோபத்தை
யுடையதுமான

ஓர் அரவம் { (சமூகனென்னும்) ஒரு
பாம்பானது

வெருவி { (தன்னைக்கொல்ல விரும்பு
கின்றகருடனுக்கு) அஞ்சி

வந்து உன்னிடத்தில் வந்து

நின் சரணான { 'உனக்கு அடைக்கலம்
பொருளாகின்றேன்
யான்' என்றுசொல்லி
உன்னைச்சரணமடைய,

சரண் ஆய் நீ அதற்கு ரகசங்குகி

நெஞ்சில் { (அவனுக்கு நேர்ந்த துன்ப
நிலையையும் அவன்சொல்
லையும்) உன் திருவுள்ளத்
திற்கொண்டு

நின் அம் { உனது அடியவனுன அழ
சிறை கிய இறகுகளையுடைய
பறவைக்கு கருடனிடத்தில் (அப்
பாம்பை) அடைக்கலம்
கொடுத்து பொருளாக நீ ஒப்பித்துப்
அருள் பாலுதரத்தருளிய
செய்தது திறத்தை

அடியேன் { அடியேன் தெரிந்து
அறிந்து கொண்டு,

வெம் சொலாளர்கள் { கொடிய சொற்களைச்
சொல்பவர்களான

மமன் தமர் யமனாதர்கள்

கடியர் { பயங்கரமான தோற்ற
முடையவர்களாய்

செய்வன { (மாணகாலத்திலும் மறுமை
யிலும்) செய்பவையான

கொடிய கொடுந்தொழில்கள்

உள பலவுளவன்றோ ;

அதற்கு அஞ்சி வந்து நின் அடி இணை
அடைந்தேன்—.

***—ஸுமுகனென்னும் நாககுமாரனை எம்பெருமான் பாதுகாத்தருளியதை முன்னிட்டிக்கொண்டு சரணம் புகுகிறாரிதில். ஸுமுகனுக்குக் கருடனாவந்த அச்சத்தைத் தவிர்த்தருளியதுபோல, அடியேனுக்கு யமபாதை நிமித்தமாக நேர்ந்த அச்சத்தைத் தவிர்த்தருளவேணுமென்கிறார். சரணமடைபவர் தம்மது தாழ்வுகளை முன்னிட்டிக்கொண்டு சரணம் புகுதல் இயல்பு; அவ்வாறே தமது தீவினய்ப் பயனுய்வரும் யமதண்டனையைச் சொல்லிக்கொண்டு அடைக்கலமடைகின்றனர்.

தேவேந்திரனுக்கு நண்பனும் மந்திரியும் ஸாரதியுமான மாதவியானவன் அழகிலும் குணத்திலும் மிகச்சிறந்த தன் புத்திரியான குணகேசியென்னுங்கன்னிகைக்குத் தக்க வரனைத் தேடுவனாய்ப் புறப்பட்டு வழியில் நாரதமுனி வரைச் சந்தித்துத் துணையாகக்கொண்டு பலவுலகங்களிற் சென்றுபார்த்துத் தக்க வரனைக் காணாமல் பாதாளாலோகத்தில் வாஸுகியினுள்ளப்படுகின்ற போகவதி

யென்னுஞ் சிறந்த நகரத்தையடைந்து அங்கேயிருக்கின்ற அனேக நாகருமாரர் களைப் பார்க்கின்ற பொழுது ஸுமுகனென்னும் நாகருமானே நோக்கி அவனது ஞபலாவண்பங்களி லீடுபட்டு அவனுக்குத் தன்மகளைக் கொடுக்கக்கருதி அவனது பாட்டனாரைக்கண்டு பேசு; 'அவர் மகிழ்ச்சியோடு துயரமுங் கொண்டவராய் 'இவனது தந்தையைக் கருடன் பணித்து இந்த ஸுமுகனையும் ஒருமாதத்திற்குள் பணிப்பேனென்று சொல்லியிருக்கின்றாநதலால் இவனுக்கு மணஞ்செய்தல் ஏற்ற தன்று' என்று தெரிவித்தார். அது கேட்ட மாதலி 'என்னால் மருமகனாக வரிக் கப்பட்ட உனது பெளத்திரன் எங்கருடன் வந்து தேவேந்திரனைக் காண்பன யின் இவனுக்கு ஆயுளைத் தந்து கருடனைத்தடுக்க முயல்வேன்' என்று சொல்லி ஸுமுகனை யழைத்துக்கொண்டு இந்திரனிடஞ் சென்று சேர, அங்கு இந்திர னுடனே உபேந்திர மூர்த்தியான திருமாலும் வீற்றிருக்கையில், நிகழ்ந்த செய்திகளைபெல்லாம் நாரதமுனிவர் சொல்லக் கேட்ட திருமால் இந்திரனை நோக்கி 'இவனுக்கு அமிர்தத்தைக் கொடுக்கலாம்; அதனால் இவர்கள் இஷ்ட லித்தியடைந்தவராவர்' என்று சொல்லியருள, இந்திரன் கருடனது பராக்ர மத்தை ஆலோசித்துத் திருமலை நோக்கி 'தேவரீரே இவனுக்கு அமுதத்தை யும் ஆயுளையுந் தந்தருள்க' என்றதற்கு, திருமால் 'ஸகலலோகாதிபதியான நீ கொடுப்பதே போதும்; அதனை மாற்றுபவராயார்?' என்று கூற, பிறகு இந்திரன் ஸுமுகனுக்கு அமிர்தமுண்பியாமல் நீண்ட ஆயுளை வரமளிக்க, உடனே மாதலி ஸுமுகனுக்குத் தன்மகளை மணம்புரிவித்தான். இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்ற கருடன் கோபங்கொண்டு இந்திரனோடு மாறுபட்டுத் தனது இரையை அவன் தடுத்துவிட்டதற்காகப் பலபல நிஷ்டேசவார்த்தைகள் கூறுகையில், ஸுமுகன் தான் நீண்ட ஆயுளை வரம்பெற்றிருந்தாலும் கருடனுடைய கறுவுதலைக்கண்டஞ் சிப் பாம்புவுடையவாய்த் திருமாலினருகிற் சேர்ந்து அப்பெருமானது கட்டிலின் காலைக்கட்டிக்கொண்டு சரண்புக, பின்பு கருடன் திருமலை நோக்கி 'ஸகல தேவர்களினுள்ளும் மஹாபலசாலியானவுன்னைச் சிறிதும் சிரமமின்றி இறகு முனையாற் சுமக்கின்ற என்னினும் வலிமையுடையார் யார்? இதனைச்சுற்று ஆலோ சித்துப்பார்' என்று செருக்கிப்பேச, அக்கடுஞ்சொற்கேட்ட திருமால் கருடனை நோக்கி 'மிகவும் துர்ப்பலனான நீ தன்னைத்தானே மஹாபலசாலியாக எண்ணி எமது முன்னிலையில் தற்புகழ்ச்சி செய்துகொண்டது போதும்; மூவுலகமும் எனது உடம்பை வஹிக்கமுடியாதே; யானே எனது சக்தியால் என்னை வஹித் துக்கொண்டு உன்னையும் வஹிக்கின்றேன்; எனது இந்த வலக்கையொன்றை மாத்திரமாவது நீ தாங்கவல்லையாயின் உனது செருக்குமொழி பயன்பட்ட தாகும்' என்று சொல்லிக் கருடனது தோளில் தனது வலக்கையை வைத்த மாத்திரத்தில் அவன் அதன் அதிபாரத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் வருந்தி வலிமை யொழிந்து மூர்ச்சித்து விழுந்து, பின்னர் அரிதில் தெளிந்து திருமலை வணங்கிப் பலவாறு பணிமொழிகூறி 'என்பிழையைப் பொறுத்தருளவேண்டு' மென்று பிரார்த்திக்க, திருமால் திருவுள்ளமிரங்கி அவனுக்கு ஸமாதானங்கூறித் தனது

திருவடியின் பெருவிரலால் ஸுமுகனைப்பெடுத்துக் கருடன் தோளிலிட்டு ‘இவனை நீ உனது அடைக்கலமாகக்கொண்டு பாதுகாக்கக்கடவை’ என்று குறிப்பிக்க, அது முதல் கருடன் ஸுமுகனோடு நண்டுகொண்டு அவனைத் தோளில் தரிக்க, அவனும் அச்சமின்றி ‘கருடா! ஸுகமா!’ என்று கேஷமம். விசாரிப்பவனுயின் என்ற வரலாறு இங்கு அறியத்தக்கது. முதல்திருவந்தாதியில் “அடுத்த கடும்பகைளுக்கு” என்ற பாட்டிலும், நான்முகன் திருவந்தாதியில் “பதிப் பகைளுந்காற்றாது” என்ற பாசுரத்திலும் இந்த இதிறாஸம் அருளிச்செய்யப் பட்டமையும் காண்க.

“நஞ்சுசோர்வது” “வேஞ்சினம்” என்ற அடைமொழிகள் பாம்பின் இயற்கைக் கொடுமையை விளக்குவன. இதனால், சரணாகதிசெய்ய அதிகாரிக ளாகாதாரிலலை யென்பது தோன்றும்.

நேஞ்சில்கோண்டு= ‘இவனுக்கு நாமல்லது வேறுகதியில்லை’ என்பதைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு என்னவுமாம். இது எம்பெருமானது குளிர்ந்த திரு வுள்ளத்தைக்காட்டும்.

‘எனது அடியாரின் எதிரிகளை ஒருகாலும் சுஷமிக்கமாட்டேன்’ என்றும் ‘என்னைச் சரணம்புக்கவரை எவ்விதத்திலும் கைவிடேன்’ என்றும் எம்பெருமான் கொண்டுள்ள ஸங்கல்பமிரண்டும் மாறுபடாமல் நிறைவேறுமாறு, அப்பெருமான் தன்னைச்சரணமடைந்த ஸுமுகனைத் தான் நேரில் ரக்ஷியாமல் அவனுக்குப் பகையான கருடன் கையிலேயே காட்டிக்கொடுத்து அவனைக்கொண்டே பாது காத்தருளிய அருமைத்திறத்தைப் பாராட்டி “நின் அஞ்சிறைப்பறவைக்கு அடைக்கலம் கொடுத்த அருள்செய்தது” என்றார். முன்பு தமக்குள் பகைமை யிருந்தாலும் எம்பெருமானைச் சரணமடைந்தார் பின்பு அப்பகைமை தவிர்த்து நண்பராவதென்ற உண்மை இங்குப்புலனும்.

வேஞ்சோலாளர்கள்=யமபடர் தாம் செய்யும் தண்டனைகளைக்காட்டிலும் சொல்லும் கடுஞ்சொற்கள் மிக்கொடியவையா யிருக்குமென்க. தமது தீவினைகள் பலவென்பது தோன்ற “கொடிய செய்வனவுள்” என்று பன்மையாகக்கூறினார்; பாபங்களின் பன்மைக்குத்தக்கபடி தண்டனைகளுக்கும் பன்மையுண்டே. கொடிய செய்வன=கொடியவையாகச் செய்பவை. அவை பலவற்றைபுந் தொகுத்துச் சாதியொருமையால் “அதற்கு” என்றனர்: அவர்கள் செய்யும் கொடுந்தொழில் களுக்கு என்றபடி.

அடியேன் அஞ்சிவந்து என்ற சொற்சேர்க்கையினால்—உனக்கு அடிமைப் பட்டபின்பும் யான் யமனுக்கு அஞ்சலாமோ? என்பது குறிப்பிடப்பட்டதாகும்.

அடைக்கலம்—பாதுகாக்கப்படும் பொருள்; ரக்ஷயவஸ்து. (ச)

மாகமானிலமுதும் வந்திறைஞ்சும்

மலரடிக்கண்ட மாமறையாளன் *

தோகைமாமயி லன்னவரின்பம்

துற்றிலாமையிலத்த! இங்கொழிந்து *

போகம் நீயெய்திப்பின்னும் நம்மிடைக்கே

போதுவாயென்ற பொன்னருள் * எனக்கும்

ஆகவேண்டுமென்றடியினை யடைந்தேன்

அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே.

(ரு)

அணி பொழில் திருஅரங்கத்து அம்மானே!—

நீ

மா கம் { பாமாகாசமெனப் படுகிற
பாம்பதத்தி
லுள்ளாரும்

தோகை மா
யியில் அன்
னவர் இன்பம் } பெண்டிர்களாலுண்டாகும்
அற்றிலாமை } விஷய போக ஸுகங்களை
யில் } அதுபவியாமையால்

மா நிலம் { விசாலமான இப்பூமண்ட
லத்திலுள்ளாரும்

முழுதும் { மற்றுமுள்ள சராசரங்க
ளடங்கலும்

இங்கு
ஒழிந்து { (சிலகாலம்) இவ்விபூதியிலே
யிருந்து

வந்தி
இறைஞ்சும் } வந்து வணங்கப்பெற்ற

போகம் எய்தி { விஷயபோகங்களை
யதுபவித்து

மலர் அடி { (உனது) திருவடித்
தாமரைகளை

பின்னும் அதன்பிறகு

கண்ட ஸாக்ஷாத்கரித்த

நம் இடைக்கே { நம்மிடம் வந்து
போதுவாய் } சேரக்கடவாய்

மா
மறையானன் { (கோவிர்தஸ்வாமி யென்
னும்) மஹாவைதிக ப்ராம்
மணஞ்ஞெருவனைக்குறித்து

என்ற என்றருளிச்செய்த

அத்த 'அப்பா!'

பொன் அருள் சிறந்த கிருபையானது
எனக்கும் ஆகவேண்டும் என்று
அடி இணை அடைந்தேன்—

* * *—கோவிர்தஸ்வாமியினுடைய கருத்தறிந்து காரியஞ்செய்ததுபோல அடியேனுக்கும் கருத்தறிந்து காரியஞ்செய்யவேணுமென்று அவனுடைய விருந்தார்த்தத்தை முன்னிட்டிக்கொண்டு சரணம்புகுகிறார்.

கோவிர்தஸ்வாமி யென்பாருரு பிராமணன் இதிஹாஸ புராணங்களைப் பலகாலங்கேட்டு அதனாலே கண்ணபிரானுடைய பால்ய சேஷடித்தங்களையும் ராஸகரீடை [குரவைகோத்தல்] முதலிய திருவிளையாடல்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்த கண்டு களிக்கக் கருத்துக்கொண்டவராய், 'இதை எம்பெருமான் பக்கல் நாம் பிரார்த்தித்தால் அப்பெருமான் அருள்செய்யக்குறையிலை?' என்றெண்ணி * ஊன்வாடவுண்ணாது உயிர்காவலிட்டு உடலிற் பிரியாப்புலனைந்தும் நொந்து தான்வாடவாடத் தவஞ்செய்கையில், எம்பெருமான் இவனது நினைவின்படியே க்ருஷ்ணாவதார க்ருத்யங்களையெல்லாம் அவ்வண்ணமே ஸாக்ஷாத்கரிப்பித்து 'இன்னமும் உனக்கு வேண்டுமெதன்?' என்று கேட்டருளினன்; அதற்கு இவன் 'தேவாரீரோடு கூடவே அத்தாணிச்சேவகனயிருந்து நித்யாதுபவம் பண்ணிக்களிக்க விரும்பியிருக்கின்றேன்' என்றான்; 'இவனருள் வாயாலே இங்ஙனே கூறினனாயினும் * உள்நூவாருள்ளிற் மெல்லாழுடனிருந்தறியு மெம் பெருமான் அவனுடைய நாபியிலுள்ள உண்மைக்கருத்தை' உள்ளப்படியே கண்டறியவல்லவனாதலால் 'இவனுக்கு நம்மோடு நித்யாதுபவம் பண்ணுகைதான்

உண்மையான விருப்பமோ?’ என்று ஆராய்ந்து பார்த்தான்; பார்த்ததில், ‘இவனுக்கு சப்தாதிவிஷயபோகங்களில் இன்னமும் நசை விட்டபாடில்ல’ என்றறிந்து, ‘அந்தண! நீ இன்னம் சிறிதுகாலம் இந்நிலத்திலேயேயிருந்து விஷயபோகங்களை ஆசைநீர்ச்செய்து தலைக்கட்டி, பின்பு நம்மோடே வரக்கடவாய்’ என்ற்ருளிச்செய்து அந்தர்த்தான மடைந்ததாக ஒரு இதிஹாஸமுண்டு; அஃது இப்பாட்டில் அருளிச்செய்யப்படுகிறது. இவ்வரலாறு எந்தப் புராணத்திலுள்ளதென்று ஆனமட்டும் ஆராய்ந்து பார்த்தும் ஆகரம் கண்டறிந்திலேன்; வேறு ஆழ்வார்களுமிதனை அருளிச்செய்திலர். ஸ்தலமாஹாத்தியங்கள் கூறும் புராணங்களில் திருவேங்கடமலை மாஹாத்தியங்கூறுமிடத்து இவ்வரலாறு விரித்துரைக்கப்பட்டுளதாக ஒரு நண்பர் கூறக்கேட்டேன்.

கண்ணபிரானும் நம்பி மூத்தபிரானும் அக்ருரால் அழைத்துச் செல்லப்பட்டு மதுராபுரிக்கெழுந்தருளினவளவிலே மாலாகாரர் திருமாளிகையிலே புக்கு அவரால் ஆராதிக்கப்பெற்றபோது, கண்ணபிரான் அவரை அதுக்ரஹித்துப் பேசும் புடையிலே “ஊக்ஷாவ விவூயாநு ஹொமாநு க்ஷரிக்ஷே சிதவூஉதஃ! சிஜாநூஸூரணம் பூவூ ஷிஷுஃவொக்ஷிவூஸூலி = புக்த்வா ச விபுலாந் போகாந் த்வமந்தே மத்ப்ரஸாததஃ, மமாநுஸ்மரணம் ப்ராப்ய திவ்யம் லோக மவாப்ஸ்யஸி” [இவ்விடத்தில் அநுபவிக்கவேண்டிய போகங்களையெல்லாம் பெருக்க நீ அநுபவித்து, தேஹ முடிவுகாலத்தில் என்னருளால் என்னைச்சிந்தித்து திவ்யலோகமடைவாய்] என்றருளியது இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது.

“இங்கொழிந்து போகம் நீ யெய்திப்பின்னும் நம்மிடைக்கே போதுவாயென்ற பொன்னருள் எனக்குமாகவேண்மே” என்றவிதனால், கோவிர்த ஸ்வாமிக்குப்போலே தமக்கும் விஷயபோகங்களில் போதுபோக்காகும்படி அருள் செய்யவேணுமென்று ஆழ்வார் பிரார்த்திப்பதாகப் பொருள்கொள்ளவேண்டா; ‘வாணிலா முறுவல் சிறுதுதற் பெருந்தோள் மாதரார் வனமுலைப்பயனே பேணினேன், அதனைப் பிழையெனக்கருதிப் பேதையேன் பிறவி நோயறுப் பாணேனிலேனிருந்தேன் எண்ணினேனெண்ணி இளையவர் கலவியின் திறத்தை நாணினேன்’ என்றும், “சாந்தேந்து மென்முலைபார் தடந்தோள் புணரின்ப வெள்ளத்தாழ்ந்தேன் அருநரகத் தழுந்தும் பயன்படைத்தேன், போந்தேன் புண்ணியனே! உன்னையெய்தி என் திவினைகள் தீர்த்தேன்” என்றும் விஷயார் தரங்களைக் காறியுமிழ்ந்து பேசுமிவ்வாழ்வார்க்கு அந்த நினைவு கனவிலுந்தோன்றப் ப்ரஸக்தியில்லை. ஆகையாலே, நித்யகைங்கரிய விரோதியான இந்த தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தந்தருளவேணுமென்பதே இப்போது இவர்க்குப்பிரார்த்தனையாகும். இப்படியாகில், அந்தரங்கத்தில் விஷயபோகங்களில் நச்சுபுள்ளவனாயிருந்த கோவிர்தஸ்வாமியை உதாஹரணமா யெடுத்துக்காட்டியது ஏதுக்கெனினில்; அவனுடைய உட்கருத்தைக் கண்டறிந்து அவனுக்கு அருள் செய்ததுபோல அடியேனுக்கும் உட்கருத்தையறிந்து அருளவேணுமென்னும்தத்தனையே இங்கு விவக்ஷிதம். (இப்பெரிய திருமொழியின் ஈற்றுத்திருப்பதி

கமான். “மாற்றமுள்” என்னுந் திருமொழியில் இவ்வாழ்வாரது உத்தேச்யம் நன்கு விளங்கக் காண்க.)

மாகம் மாநிலம் முழுதும்வந்திறைஞ்சும் மலரடி—கண்ணபிரானுடைய திருவடிகளைச் சொன்னபடி. உபய விபூதியிலுள்ளாரும் வந்து வணங்கப்பெற்ற பெருமை க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே விஞ்சியிருக்கும். திருவாழி திருச்சங்கென்னும் திவ்யாயுத ஸூரிகளும் கர்ப்பவாஸம்பண்ணி உடன்பிறந்த பிறவியிறே. திருவனந்தாழ்வான், பெரியதிருவடி முதலான ஸூரிகளும் உடனிருந்து பரிந்து காத்த வரலாறுகள் அறியத்தக்கன. இடையரோடு இடைச்சியரோடு கன்றுகளோடு பசுக்களோடு பீஷ்மர் முதலிய மஹான்களோடு வாசியற அனைவரும் ஆசிரயித்து உயந்தமைபற்றி ‘மாநிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும்’ எனப்பட்டது. “மாகம் முழுதும் மாநிலம் முழுதும்” என்றும் அந்வயிக்கலாம். ஒருநாள் நடுநிசியிலே கண்ணபிரான் பாஸுமதுசெய்து சாயந்தருளப் புகுகிறவளவிலே இந் திரன் ஓடிவந்து புகுந்து ‘நாகாஸுரன் என்னை நெருக்காகின்றான், பொறுக்க கில்லேன், பிரானே! போந்தருள்’ என்று கண்ணீர்சொரிந்து நிமிச, ‘கையைத் தா’ என்று சொல்லிக் கைப்பிடி. பெற்றெழுந்து ஸத்யபாமைப் பிராட்டியோடுங் கூடப் பெரியதிருவடி தோளிலேயேறி எழுந்தருளி நாகாஸுரவதம் பண்ணி மீண்டான்—என்றிப்படிப்பட்ட வரலாறுகள் க்ருஷ்ணாவதாரத்திற் பல்லாயிர முண்டு.

ஆகவிப்படி உபய விபூதியிலுள்ளாராலும்; வணங்கப்பட்ட திருவடிகளை மஹாபாக்ய விசேஷத்தினால் கண்ணெதிரே காணப்பெற்ற சிறப்புவாய்ந்த பிராமணனை நோக்கிக் கண்ணபிரான் ‘உனக்கு என்னவிருப்பம்?’ என்றுகேட்க, ‘உன்னோடுகூடவே வரவிரும்புகிறேன்’ என்ன, ‘அது இப்போதன்று; பின்னை ஆகலாம்’ என்று பெருமான் பணிக்க, ‘ஏன்?’ என்று அவன்கேட்க, ‘நீ தபஸ்ஸு பண்ணுகிறபோது விஷயந்தர போகங்களிலே உனக்கு ஆசையிருக்கச் செய்தேயும் அவற்றைப் புஜியாமல் இந்திரியங்களைச் செறுத்து வருந்தினாய்; இப்போது அந்தப் போகங்களையெல்லாம் நீ புஜிக்கக்கடவாய்’ என்றானும் கண்ணபிரான்.

இங்கே ஒரு சங்கை உதிப்பதுண்டு; எம்பெருமானேவென்னில் தன்னடி சேரவிரும்புவார் ஆரேனுமுண்டோ? என்று ஆள்பார்த்துத் திரிகிறவன்; மோகஷத்தில் ருசியில்லாதவர்களுக்கும் எவ்வகையினாலேனும் ருசியைப் பிறப்பித்து நித்ய கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைத் தந்தருள்பவனென்று ப்ரஸித்தனாயிருப்பவன். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான், ‘உன்னோடுகூடவே வரவிரும்புகிறே’னென்று சொல்லும் ஒரு மஹாநபாவனைப் பெற்றால் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு ‘அப்பா! வாராய்; உன்னையே தேடித் திரிகின்றேன்; கடுக வா, போவோம்’ என்று ஆதரித்து அழைத்துக்கொண்டு போகவுரியவனே யன்றி, கெட்டவழியைக் காட்டி ஒழிந்துபோ என்னத் தக்கவனல்லன்; அப்படியிருந்தும், கூட வருவேனென்ற கோவிர்தஸ்வாமியைப் பெருமான் உபேக்ஷித்து வார்த்தை

சொன்னது ஏன்? என்று சங்கிக்கலாம். இதற்கு நாம் என் சொல்லவல்லோம்; எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்திரியம் விசீத்திரமானது; ஸம்ஸாரத்தில் பற்று சிறிதுமில்லாதவர்களை ஸம்ஸாரத்தில் வீழ்த்தவும், மோகஷருசி யில்லாதவர்களை மோகஷத்திற்குக் கொண்டு சேர்க்கவும், தனக்குள்ள ஸ்வாதந்திரியத்தைச் சில வ்யக்திகள் திறத்தில் அவன் காட்டுவதுண்டு. இங்கே வியாக்கியான வாக்கியங் காண்மின்:—“சசுவரன் நினைத்தால் விஷய ப்ரவணரையும் இவ்வாஸரையறுத் துக் கொண்டுபோக சக்தனென்னுமிடமும், எத்தனையேனும் பகவத் ப்ரவணரை யும் தேஹ ஸம்பந்தத்தின் வழியே கொண்டுபோய் விராசத்தைப் பணிப்பிக்கு மென்னுமிடமும் வெளியிட்டது. ஸாதுக்களுக்கடைய உபமாநபூமியாயிருக்கிற ஸ்ரீப்ரஹ்மாதாழ்வானுமிதே எதிரம்பு கோத்தான்.”

தோகைமாமயிலன்னவரீன்பம் = மாதார்க்கு மயிலை உவமை கூறுவதுண்டு; மயில் தோகைபோன்ற கூந்தல்வளம் வாய்ந்தவர் என்கை. போகம்—ஹோமம் என்ற வடசொல் விகாரம். (ரு)

மன்னுநான்மறை மாமுனிபெற்ற

மைந்தனை மதியாத வெங்குற்றந்

தன்னையஞ்சி * நின்சரணேனச் சரணய்த்

தகவில்காலனை யுகமுனிந்தோழியா *

பின்னையென்றும் நின்திருவடி பிரியாவண்ணம்

எண்ணியபேரருள் * எனக்கும்

அன்னதாகுமென் றடியினை யடைந்தேன்

அணிபோழில் திருவரங்கத்தம்மானே!

(சு)

அணி பொழில் திரு அரங்கத்து அம்மானே!—;

மன்னு நிலபெற்ற

நால் மறை மா முனி பெற்ற மைந்தனை { நான்குவேதங்களையும் ஒதியுணர்ந்த சிறந்த மருகண்டுமுனிவன் பெற்றருமாறாகிய மார்க்கண்டேயனை,

மதியாத வெம் கூற்றம் தன்னை அஞ்சி நின் சரணனை { ஒருவரையும் லக்ஷியஞ் செய்யாத கொடிய யமனுக்குப்பயந்து ‘உனது அடைக்கலப் பொருளாவேன் யான்’ என்று சொல்லி அவன் உன்னைச் சரணமடைந்த போது

சரண் ஆய் (அவனுக்கு நீ) ரகசங்குகி

தகவு இல் காலனை உக முனிந்து } இரக்கமில்லாத யமனை வலியொழியும்படி கோபித்து

ஒழியா அவ்வளவோடு விட்டிடாமல்

பின்னை அதற்குமேலே

என்றும் நின் திருஅடி பிரியர் வண்ணம் எண்ணிய } எந்நாளும் (அம்முனி குமாரனை) உன்திருவடி களை விட்டுப் பிரியாம லிருக்கும்படி திருவுள்ளம் பற்றிய

பேர் அருள் { (உனது) சிறந்த திருவருளானது

எனக்கும் அன்னது ஆகும் } என்விஷயத்திலும் அப்படி உண்டாகவேணும்

என்று என்றுமினைத்து

அடி இனை அடைந்தேன்—,

* * *—மார்க்கண்டேயனுக்கு எம்பெருமான் திருவருள் புரிந்ததை முன்னிட்டுக்கொண்டு, சரணம்புகுகிறாதினில். மார்க்கண்டேயனுக்கு யமபயத்தை யொழித்து எப்பொழுதும் உன் திருவடிகளைப் பிரியாதபடியான பேற்றைத்தந்தருளியதுபோல, அடியேனுக்கும் பிறவித் துன்பங்கட்குப்பப்பபிதலையொழித்து எந்நாளும் உன் திருவடிகளைப் பிரியாதபடியான பேற்றைத் தந்தருளவேணுமென்று பிரார்த்திக்கிறார்.

ம்ருகண்டு வென்னும் முனிவர் பிள்ளையிலலாக் குறையால் பிரமனைக்குறித்துத் தவஞ்செய்தபோது, பிரமன் ப்ரத்யக்ஷமாகி ‘முனிவரே! அறிவில்லாமை யும் அங்கஹீந்தவமும் பெரும்பிணியும் தீய குணங்களுமுடையனாய் நூறு பிராயம் உயிர்வாழ்பவனான புத்திரனை விரும்புகின்றீரோ? அன்றி, கூர்மையான புத்தியும் அழகுபொலிந்த வடிவமும் ஆரோக்யமும் நற்குணமுமுடையனாய்ப் பதினாறு பிராயமே வாழ்பவனான குமாரனை விரும்புகின்றீரோ? சொல்லும்’ என்ன; முனிவர் ‘ஆயுள் சிறிதேனும் அறிவும் அழகுங் குணமும் சிறந்து பிணியிலனாகும் ஸத்புத்ரனையே வேண்டுகின்றேன்’ என்று தம் கருத்தைக்கூற நான்முகக்கடவுள் அவ்வாறே ஐ அதுக்ரஹித்தனர். அங்கனம் ஊழ்வினையாற் பதினாறு பிராயம் பெற்றுப் பிறந்த புத்திரனான மார்க்கண்டேயன் தனது அல்பாபுல்லைக்குறித்து வருந்திய தாய்தந்தையரைத் தேற்றித் தான் விதியைக் கடந்து வருவதாகச்சொல்லி, தீர்க்காயுஸ்ஸு பெறுதற்பொருட்டுத் தினந் தோறும் சிவபூஜை செய்துவருகையில், ஒருநாள் யமன் தூதரையனுப்ப, அவர்கள் மார்க்கண்டேயனது தவக்கனலால் அவனை அணுகமாட்டாது அவன் செய்யும் சிவபூஜைச் சிறப்பைக்கண்டஞ்சி வெருண்டோடி யமனிடஞ் செய்தி சொல்ல, யமனும் கோபித்துத் தனது மந்திரியான காலனை ஏவ, அவன் வந்து நயபயங்களாலழைக்கவும் மார்க்கண்டேயன் வரமாட்டேனென்று சொல்லிவிட, பிறகு யமன் மிக்கொதித்துத் தானே நேரில்வந்து மார்க்கண்டேயனைக் கால பூசத்தாற் கட்டியிழுக்கத் தொடங்குகையில் அம்முனிகுமாரன் சிவலிங்கத்தைத் தழுவிக்கொள்ள, யமன் சிவலிங்கமுழுட்பட வலித்திழுக்கும்போது சிவபிரான் ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சிந்தைசெய்து அவனது திருவருள்பெற்று அங்கு நின்று வெளிப்பட்டு யமனைக் காலாலுதைத்துத்தள்ளி முனிமகனுக்கு என்றும் பதினாறு பிராயமாகவே அனேக கல்பகாலமளவும் இனிது வாழும்படி தீர்க்காயுஸ்ஸைக் கொடுத்தருளினன் என்பது ப்ரஸித்தம்.

ஐ புராணபேதத்தால் இக்கதை சிறிது பேதப்படுவது முண்டு. பிரமனுடைய அதுக்ர ஹத்தினால் ம்ருகண்டுமுனிவர்க்குப் பிள்ளைபிறந்ததாகவும், அப்பிள்ளை ஒருநாள் வீதியில் வீனையாடிக்கொண்டிருக்கு மிருப்பைத் தாய்தந்தையர் ஆந்தராகக் கண்டுகொண்டிருக்குங்கால் ‘இப்பிள்ளைக்கு ஆயுள்குறுகிற்று’ என்று ஆகாசவானியொன்று செவிப்பட, அதனால் அத்தாய் தந்தையர் மிக் வருத்தங்கொண்டதாகவும், அதுகண்ட மார்க்கண்டேயன் ‘இதற்கு நீங்கள் வருந்தவேண்டா; இவ்வாழ்பதை நானே பேர்க்கிக்கொள்ளுகிறேன்’ என்று அவர்களைத்தேற்றித் தான் சிவபூசை செய்யத்தொடங்கின நென்பதாகவும் சில புராணங்கள் கூறும்.

இங்ஙனம் சிவபிரான் மார்க்கண்டேயனுக்கு அருள்செய்தது திருமாலினருளால் தான்பெற்ற சக்தியினாலேயே பென்பதும், அச்சிவபிரானுக்கு அந்த ராத்மாவாய் நின்று தொழில்செய்தவன் ஸர்வேச்வரனான ஸ்ரீமந்நாராயணனே என்பதுமாகிய உண்மைபற்றி அவ்வரலாற்றை ப்ரயோஜகர்த்தானின் காரியம் போலத் திருமாலின்மேலேற்றிக் கூறியதாகச் சிலர் கொள்வர். சில புராணங்களில் மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது பரமசிவனே மார்க்கண்டேயனுக்கு அபயமளித்ததாகக் காணப்படினும், மஹாபாரதத்தில் ஆரண்ய பர்வத்தில் நூற்றுத் தொண்ணூற்றிரண்டா மத்யயத்தில் மார்க்கண்டேயன் தானே தரும புத்திரரை நோக்கிச் சொல்லுமளவில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய வார்த்தைகளை அதுவதிக்குமிடத்து “வித்யுஹதோலிவிபுஷை-! ஜாஹெவஸாணம்மத்ய” என்றுள்ள ச்லோகத்தினால் இவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சரணம்புகுந்தவனென்பது நன்கு விளங்கும். ஸ்ரீபாகவதத்திலும் பன்னிரண்டாம் ஸ்கந்தத்தில் எட்டாமத்தியாயத்தில்—“ஸாராயந ஹுஷீகேஸாஜிமெஜேத்யம் ஸுஷ-ஜய்ய” [ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஆராதித்து, வெல்லவொண்ணாத யமனை வென்றெழுதித்தான்] என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிற்று.

மார்க்கண்டேயன் இங்ஙனம் நெடுநாள் வாழ்ந்துவருகையில், மஹாப்ரளயத்தைத் தான் காணவேணுமென்று ஆசைகொண்டு எம்பெருமானைப்போற்றிப் பிரார்த்தித்து அங்ஙனம் காணும்போது, மஹாப்ரளயத்தில் திருமாலொருவனையன்றி மற்றைத் தேவரெவரையும் பிழைத்திருக்கக் காணாதவனாய் அப்பெருமானது திருவயிற்றினுள்ளே அனைவரையுங்கண்டு, முடிவில்தான் நற்கதிபெறுதற் பொருட்டுத் திருமாலையே சரணமடைய, அப்பெருமான் அவனைத் தனது திருவடிகளிற் சேர்த்துக்கொண்டருளினனென்பது மூன்றாமடியிற் குறித்தது.

1. “புக்கடிமையினால் தன்னைக்கண்ட மார்க்கண்டேயனவனை, நக்கபிரானுமன்றுய்யக்கொண்டது நாராயணனருளே” 2. “நிறுத்திதும் முள்ளத்துக் கொள்ளுந் தெய்வங்களுமமை உய்யக்கொள், மறுத்துமவனோடே கண்டார் மார்க்கண்டேயனுங்கரியே” 3. “கண்டுதெளிந்துங்கற்றார் கண்ணற்காளன்றி யாவரோ, வண்டுண்மலர்த்தொங்கல் மார்க்கண்டேயனுக்கு வாழுநாள், இண்டைச் சடைமுடி யீசனுடன் கொண்டு உசாச்செல்லக், கொண்டங்குத் தன்னெடுங் கொண்டுடன் சென்றதுணர்ந்துமே” என்ற திருவாய்மொழிப் பாசரங்களும்,

“நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகள் உங்களை ரக்ஷிப்பதும் அவன் பக்கலிலே கொண்டு சென்று காட்டிக்கொடுத்தாயிற்று; ஆனபின்பு அவனையே ஆச்ரயிக்கப்பெறில் அழகிது”

என்ற வியாக்கியான வாக்கியமும் நோக்கத்தக்கன.

“நான்மறை மன்னுமாமுனி” என்று மொழிமாற்றி, வேதங்களை ஓதி புணர்தலிலே நிலைபெற்றவென்று பொருள் கொள்ளவுமாம். உயர்குடியிற் பிறந்தவனுக்கு அருள்செய்த நீ தாழ்ந்த குலத்தவனான எனக்கும் அருள்செய்ய வேண்டுமென்று காட்ட ‘எனக்கும்’ என்கிறார்.

1. திருவாய்மொழி 4-10-8, 2. திருவாய்மொழி 5-2-7, 3. திருவாய்மொழி 7-5-6.

குலம் அறிவு ஒழுக்கம் கல்வி செல்வம் அதிகாரம் அழகு வலிமை இளமை முதலியவற்றில் எதனையும் பொருள்செய்யாது தனது அதிகாரத்தை எங்கும் ஒரு நிகராகத் தடையின்றிச் செலுத்துபவன் யமன் என்பது ‘மன்னு நான் மறை மாமுனிபெற்ற மைந்தனை மதியாத வெங்கூற்றம்’ என்ற தொடரால் தோன்றும். கீழ் “ஏழை யேதலன்கீழ்மகன்” என்றும் “வாதமாமகன் மற் கடம் விலங்கு மற்றோர்சாதி” என்றும் “நஞ்சு சோர்வதோர் வெஞ்சினவரவம்” என்றும் இழிவுகூறியவர் இங்கு “மன்னுநான்மறை மாமுனிபெற்றமைந்தன்” என்று உயர்வுகூறியதனால், இழிவு உயர்வு இரண்டும் சரணாகதிக்குப் பயன்படு வனவல்ல வென்பது குறிப்பிக்கப்பட்டதாகும். மைந்து—இளமை, வலிமை அழகு; அதனையுடையவன் மைந்தன். ‘மாமுனிபெற்ற மைந்தனை நின் திருவடி பிரியாவண்ணமெண்ணிய’ என்று அர்வயிக்கும். (சு)

ஓதுவாய்மையுமுவனியப் பிறப்பும்

உனக்கு முன் தந்த வந்தணனோருவன் *

காதலேன்மகன் புகலிடங் காணேன்

கண்ணீர்தருவா யெனக்கென்று *

கோதில்வாய்மையினுணைவேண்டிய

குறைமுடித்தவன்சிறுவனைக் கொடுத்தாய் *

ஆதலால்வந்துன்னடியினை யடைந்தேன்

அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே !

(எ)

அணி பொழில் திருஅரங்கத்த அம்மானே !-;

ஓது ஓதியுணர்ந்தற்கு உரிய
வாய்மையும் { ஸத்யவசநமான
வேதத்தைடம்
உவனியம் { (அதனை ஓதுதற்கு அதிகார
முண்டாம்படி) உபநய
பிறப்பும் { னஞ் செய்தலால் வரும்
(இரண்டாவது)
பிறப்பையும்
முன் முன்பு
உனக்கு தந்த உனக்கு அளித்தவனும்
கோது இல் { (சாபாநகரஹ சக்தியினால்)
வாய்மையி { பழுதுபடுதலில்லாத
ன { மெய்யம்மொழிகளை
யுடையவனுமான
அந்தணன் { (ஸாந்தீபிரியென்னும்) ஒரு
ஒருவன் { பிராமணன்
காதல் என் { (எனது) அன்புக்கு
மகன் புகல் { இடமான புத்திரன்
இடம் { சென்ற இடத்தை
காணேன் { அறியேன் ;

கண்டு நீ
எனக்கு
தருவாய்
என்று
உனை
வேண்டிய
குறை
முடித்து
அவன்
சிறுவனை
கொடுத்தாய்
ஆதலால்
வந்து உன் அடி இனை யடைந்தேன்—
நீ (அவனிருக்கின்ற
இடத்தை) நாடி
யுணர்ந்து அந்த மகனை
எனக்குக் கொடுக்க
வேணும்’ என்று
உன்னைப் பிரார்த்தித்த
அவனது வேண்டுகோளை
நீ தலைக்கட்டி
அவன் மகனை (அவனுக்குக்)
கொணர்ந்து கொடுத்தருளினாய் ;
(இங்ஙனம் செயற்கரிய
செயல் செய்து அன்பர்
குறையைத்தீர்த்து அவர்
வேண்டியதை வேண்டிய
படி தந்தருள்பவன் நீ)
ஆகையால்

* * *—ஸாந்திபிதிக்கு எம்பெருமான் திருவருள்செய்ததை முன்னிட்டுக் கொண்டு சரணம்புகுகிரூர்தில். ஸாந்திபிதியின் வேண்டுகோளைப் பூர்த்தி செய்ததுபோல அடியேன் வேண்டுகோளையும் நிறைவேற்ற வேண்டுமென வேண்டுகின்றாராயிற்று.

பூரீக்ருஷ்ணன் சம்ஸனைக்கொண்டு உக்ரஸேனனுக்கு முடிசூட்டியபின்பு, அவந்திருகரத்திலிருந்த ஸாந்திபிதியென்னும் ப்ராஹ்மணோத்தமர் பக்கல் சென்று ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் அத்தயநம்பண்ணிப் பிறகு குருதக்ஷணை ஸமர்ப்பிக்கப் பார்க்கிறவளவிலே, அவ்வாசிரியர் கண்ணனுடைய சக்திவிசேஷத்தை யறிந்தவ ராகையால் ‘பண்ணிரண்டு வருஷத்திற்கு முன்பு மேல்கடலில் ப்ராஸாதீர்த்த கட்டத்திலே நீராடும்போது முழுசுயிறந்துபோன என்முத்திரனைக் கொண்டு வந்து தரவேண்டும்’ என்று அபேக்ஷிக்க கண்ணபிரான் ‘அப்படியே செய்கிறேன்’ என்று சொல்லிக் கடற்கரை சேர்ந்து, சங்கினுருவங்கொண்டு ஸமுத்ர ஜலத்தில் வளிக்கின்ற பஞ்சஜநென்கிற அசுரனே அவ்வந்தணச்சிறுவனைக் கொண்டுபோயினனென்பதை அங்கு வருணன் சொல்லக்கேட்டுக் கடலில் ப்ரவேசித்து அவ்வஸுரனைக்கொண்டு அவனுடலாகிய பாஞ்சஜந்யத்தையெடுத்து வாயில்வைத்து முழக்கிக்கொண்டே யமபட்டணத்திற்கு எழுந்தருளி, அங்கு யாதனையிற்கிடந்த அக்குமாரனைப் பூர்வதேஹத்தில் சுறிதும் பேதமில்லாதபடி கொணர்ந்து கொடுத்தருளினனென்பது இப்பாட்டிற் குறித்த கதை. “மாதவத் தோன் புத்திரன் போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானே, ஒதுவித்ததக்கணையா உரு வருவே கொடுத்தான்” என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

இடைப்பிள்ளையான கண்ணபிரான் ஸாந்திபிதியிடத்தில் வேதமோதின னென்பதும் உபநயநஸம்ஸ்காரம் பெற்றனனென்பதும் எங்கனே சேருமென்று சிலர் சங்கிப்பர்; * ஒருத்திமகனாய்ப்பிறந்து ஒரிரவிலொருத்திமகனு் யொளித்து வளர்ந்தவனான கண்ணன் க்ஷத்ரிய ஜாதியிற் பிறந்தவன். பிராமணர் க்ஷத்ரியர் வைசியர் என்னும் மூன்று ஜாதியாரும் தேஹோத்பத்தியாகிய இயற்கைப் பிறப்புடனே செயற்சைப்பிறப்பாக உபநயநமென்கிற ஸம்ஸ்காரத்தாலாகும் ஜ்ஞாநஜந்மத்தையுங்கொண்டு இருபிறப்பாளராய் ‘த்விஜர்’ எனப்படுவரென்க.

உவனியம்—உபநயநமென்ற வட்சொல்லின் சிதைவு. பூணூல்தரிக்குஞ் சடங்கு. மாணுக்களை ஆசாரியன் தன்னிடத்தே வைத்துக்கொள்ளுதல் என்று பதப்பொருள்.

“அந்தணனொருவன்” என்ற விடத்துப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக் கியானத்திலே—“முற்பட த்வயத்தைக்கேட்டு இதிலூஸ புராணங்களையு மதிகரித்து, பரபக்ஷப்ரதிசேஷத்துக்குடலாக ந்யாயமீமாண்ஸைகளும் திகரித்து, போதுபோக்கும் அருளிச்செயலிலே யாம்படி னீ பிள்ளையைப்போலே அதிகரிப் பிக்க வல்லவனையிறே ‘ஒருவன்’ என்பது” என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ள வாக்கியம் நெஞ்சிலே தேனுறி யெப்பொழுதும் தித்திக்கும்.

காதல் என்மகன் = எனது அன்பே ஒருருவங்கொண்ட தென்னும்படியான புத்திரன் என்றுரைக்கவுமாம். என்மகன் புகலிடம் காணேன் = என்புத்திரன் கடலிலே புக்கான் ; அவன் நரசுத்தலிருக்கின்றானே ? காப்பத்தலிருக்கின்றானே ? எங்கேபோயிருக்கின்றானென்று அறிகின்றிலேன் என்றவாறு.

கடலில் மூழ்கிய சூமாரனை மீட்டுக்கொடுத்தருளியதுபோல, ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் மூழ்கிய என்னை மீட்டுப் பாதுகாத்தருள வேண்டுமென்பது இப்பாட்டுக்குக் கருத்தாகக் கொள்ளத்தகும். (எ)

வேதவாய்மொழி யந்தணனோருவன்

எந்தை ! நின்சரணென்னுடைமனைவி *

காதல்மக்களைப் பயத்தலும் காணான்

கடியதோர் தெய்வம் கொண்டோளிக்கு மென்றழைப்ப *

ஏதலார்முன்னே யின்னருளவற்குச்செய்து

உன்மக்கள்மற்றிவ ரென்றுகொடுத்தாய் *

ஆதலால்வந்துன்னடியினை யடைந்தேன்

அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே !

(அ)

அணி பொழில் திருஅரங்கத்து அம்மானே ! ;

வேதம் வாய் { வேதங்களையே வாய்ப்பேச்
மொழி { சாகவுடையவனான

அந்தணன் { ஒரு வைதிகப்ராமமணன்
ஒருவன் { (உன்னை அடித்து)

எந்தை { எமது தலைவனே !

நின் சரண் { உனக்கு அடைக்கலப்
பொருளாகிறேன்
யான் ;

என்னுடை மனைவி { எனது மனைவியானவள்

காதல் மக்களை { தான் ஆசையுடன் பெறு
கின்ற பிள்ளைகளை

பயத்தலும் { பெற்றவனவிலே காணப்
காணான் { பெறுகின்றாளில்லை ;

கடியது ஓர் { கொடுத்தன் மையுடையதான
தெய்வம் { ஒரு தெய்வமானது

கொண்டு { (அப்பிள்ளைகளைக்) கொண்டு
ஒளிர்கும் { போய் ஒளித்து
விடுகின்றது

என்று { என்று (தன் குறையைச்)
சொல்லி

அழைப்ப { அதற்குப் பரிஹாரம்
செய்வதற்கு உன்னை
யழைக்க,

ஏதலார் முன்னே { (அவனைப் பரிஹரித்துக்
கொண்டிருந்த)
பகைவர்களு
முன்னிலையிலே

அவற்கு அந்த வைதிகனுக்கு

இன் அருள் செய்து { இனிமையான கருணையைச்
செய்து

இவர் உன் மக்கள் என்று கொடுத்தாய் { 'நான் அழைத்துக் கொண்டு
வந்த இவர்கள் உன்
பிள்ளைகள்' என்று
சொல்லிக் கொண்டிருந்து
கொடுத்தருளினாய் ;

ஆதலால் { (இப்படி செயற்கரியன
செய்து சாணாகதரக்ஷணம்
செய்தருள்பவன் நீ)
ஆகையால்

வந்து உன் அடி இனை அடைந்தேன்—.

* * *—வைதிகனோருவனுக்கு எம்பெருமானருள்செய்ததை முன்னிட்டுக் கொண்டு சரணம் புகுகிறாநிலில். வைதிகனது வேண்டுகோளை அருளினற்போல என் வேண்டுகோளையும் அருள்வாய் என வேண்டுகின்றார்.

ஒரு பிராமணனுக்கு முறையே பிறந்த மூன்றுபிள்ளைகள் பிறந்த அப் பொழுதே பெற்றவனொழுத்பட முகத்தில் விழிக்கப்பெறுதபடி இன்னவிடத்திலே போயிற்றென்று தெரியாமல் காணவொண்ணாது போய்விடுகையாலே நான்காம் பிள்ளையை ஸ்திரீ ப்ரஸவிக்கப் போகிறவனவிலே அந்த அந்தணன் கண்ணபிரா னிடம் வந்து ‘ இந்த ஒருபிள்ளையையாயினும் தேவரீர் பாதுகாத்துத் தந்தருள வேண்டும் ’ என்று பிரார்த்திக்க, கிருஷ்ணன் ‘ அப்படியே செய்கிறேன் ’ என்று அநுமதிசெய்தபின்பு, ஒருயாகத்திலே தீக்ஷிதனுமுள்ள கண்ணபிரான் எழுந் தருளக் கூடாதென்பதுபற்றி அர்ஜுநன் ‘ நான் போய்ரக்ஷிக்கிறேன் ’ என்று ப்ரதஜ்ஞைருபண்ணி, ப்ராஹ்மணனையும் கூட்டிக்கொண்டுபோய், ப்ரஸவிக்கிற க்ரு ஹத்தைச் சுற்றும் காற்றுழுத்படப் பிரவேசிக்கவொண்ணாதபடி சரக்கூடங்கட் டிக் காத்துக்கொண்டு நிற்கையில் பிறந்த பிள்ளையும் வழக்கப்படியே பிறந்தவள விற் காணவொண்ணாது போய்விடவே, ப்ராஹ்மணன் வந்து அர்ஜுநனை மறித்து ‘ ஷத்ரீயாதமா ! உன்னலேயன்றோ என் பிள்ளை பேர்ப்படியாயிற்று ; க்ருஷ்ணன் எழுந்தருளிக் காப்பதை நியன்றோதடுத்தாய் ! ’ என்று நிந்தித்துக் கிருஷ்ணன் பக்கலிலே இழுத்துக்கொண்டுவர, கண்ணபிரான் கண்டு புன்சிரிப்புக்கொண்டு ‘ அவனை விடு ; உனக்குப் பிள்ளையை நான் கொண்டுவந்து தருகிறேன் ’ என்றரு ளிச் செய்து, ப்ராஹ்மணனையும் அர்ஜுநனையும் தன்னுடன்கொண்டு தேரிலேறி, அர்ஜுநனைத் தேர்செலுத்தச் சொல்லி, அத்தேர்க்கும் இவர்கட்கும் திவ்யசக்தி யைத் தனது ஸங்கல்பத்தால் கற்பித்து, இவ்வண்டத்துக்கு வெளியே நெடுந்துர மளவுங் கொண்டுபோய், அங்கு ஓரிடத்தில் தேருடனே இவர்களை நிறுத்தி, தேஜோருபமான பரமபதத்திலே தன்நிலமாகையாலே தானேபோய்ப் புக்கு, அங்கு நாசகிமாந் தங்கள் ஸ்வாதந்திரியங் காட்டுகைக்காகவும் கண்ணபிரானது திவ்ய ஸௌந்தர்யத்தைக் கண்டு களிக்கக்காகவும் அழைப்பித்து வைத்த அந் தப் பிள்ளைகள் நால்வரையும் அங்குநின்றும் பூர்வருபத்தில் ஒன்றுங்குலையாமற் கொண்டு வந்து கொடுத்தருளின னென்றவரலாறு இப்பாசரத்திற் குறித்தது. “ தப்பின பிள்ளைகளைத் தன் மிகுசோதிபுகத் தனியொரு தேர்கடவித்தாயொடு கூட்டிய, என்னப்பன் ” என்றும் “ பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும் இறைப்பொழுதிற் கொணர்ந்து கொடுத்தொருப்படுத்த வுறைப் பன் ” என்றும் பெரியாழ்வாரும், “ இடின்றியே யொருநாளொரு போழ்தி லெல்லாவுலகுங்கழியப், படர்புகழ்ப் பார்த்தனும் வைதிகனுமுடனேறத் தின் டேர் கடவிச், சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதியில் வைதிகன்பிள்ளை களை, உடலொடுங் கொண்டு கொடுத்தவன் ” என்று நம்மாழ்வாரும் அருளிச் செய்த பாசரங்கள் இங்குக் குறிக்கொள்ளத் தக்கன.

வேதவாய்மொழியந்தணன் = “ பொய்ம்மை மொழி புகன்றறியேன் புகல மன மெண்ணுகினும், மெய்ம்மையலதுரையாநா வேதநவிலப்பிற்சியால் ” என் றுற்போலக் கொள்ளலாம். வேதமோதினவனாகையாலே வாய்மை [ஸத்யம்] பொருந்திய மொழிகளை யுடையான் என்கை. வேதம்போலப் பயன்நிறைந்த வார்த்தைகளையுடையான் என்றமாம்.

எந்தை—இயல்பாகிய அண்மைவிளி; எனது பரம்பிதாவே! என்றபடி. புத்திரனைப் பிதா காப்பதுபோல என்னை நீ காக்கக்கடவை என்ற குறிப்பு. காதல் மக்களை—மறுமையில் தாய்தந்தையர்க்கு ‘புத்’ என்ற நாகத்தை இல்லாதபடி செய்தலும், இம்மையிலும் “மக்கள் மெய்தீண்டலுடற்கின்பம் மற்று அவர் சொற்கேட்ட வின்பஞ்செவிக்கு” என்றபடி. பல்வகையின்பந்தருதலும் பற்றி விருப்பப்படுகின்ற புதல்வர் என்கை. மக்கள்—பன்மைப்பெயர். பயத்தனும்—இறந்தகாலவினையெச்சம்.

கடியதோர் தெய்வங்கோண்டோளிக்கும்—இப்படியிருப்பதொரு தேவதையை இதுக்கு முன்பு நான் கண்டறியேன். யமனும் உடலை இங்கேவிட்டு உயிரையன்றோ கவர்ந்துகொண்டு போவது; பெற்று முகத்திலே விழிப்பதற்கு முன்னே உடலோடே கொண்டுபோய் ஒளியாநின்ற தெய்வம் இன்னதென்று தெரிய வில்லையே! என்றான். “கடியதோர் தெய்வம்” என்றானே “கடியதெய்வம்” என்றும் பாடமும் வழங்கிவருகின்றது; இது நன்கு பொருந்தும்; முன் பின்னடிகளோடு அளவொத்ததாம்.

ஏதலார்முன்னே—ஏதலார் என்று சத்துருக்களுக்குப் பேர்: எப்படிப்பட்ட அருமையான காரியமும் எம்பெருமானருளால் கைகூடுமென்கிற கருத்தின்றியே அஹங்கார மமகாரமுடையராய்த் தம் முயற்சியாலேயே யாவும் ஆகுமென்னும் எண்ணமுடையாரை இங்கு சத்துருக்களென்கிறது. “பிறந்தகுழந்தைகள் செத்து எத்தனையோ வருஷங்களாயினவாம்; அவை இன்னவிடத்திலே போயினவென்று தெரியாதாம்; இப்படியிருக்க கிருஷ்ணனைக் கொண்டு மீட்டுக்கொள்ளப் புகுகிறோம்” என்று ஏசுகின்றவர்கள் கண்முன்னே என்றவாறு. (அ)

துளங்கு நீண்முடியரசர் தங்குரிசில்

தொண்டை மன்னவன் திண்டிறலோருவற்கு *

உளங்கோளன்பினோ டின்னருள்கரந்து

அங்கோடு நாழிகையேழுடனிருப்ப *

வளங்கோள்மந்திரம் மற்றவற்கருளிச்

செய்தவாறு அடியேனறிந்து * உலக

மளந்தபொன்னடியே யடைந்துய்ந்தேன்

அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே!

(க)

அணி பொழில் திருஅரங்கத்து அம்மானே!—

துளங்கு விளங்குகின்ற

நீண் முடி { நீண்ட கிரீடத்தை
புடைய

அரசர் தம் { அரசர்க்கு அரசனாகிய
குரிசில்

திண் திறல் மிக்க வலிமையையுடைய

தொண்டை

மன்னவன்

ஒருவற்கு

{ தொண்டை காட்டரசு
நெருவனிடத்தில்

உளம் கொள்

அன்பினோடு

இன் அருள்

சார்த்து

{ (நீ உன்) திருவுள்ளத்திற்
கொண்ட அன்புடனே
இனிமையான
கருணையை மிகுதி
யாகச்செய்து,

அங்கு ஓடு நாழிகை எழுடன் இருப்ப	அரசாளுதலாகிய இம்மைச் செல்வத்திலே வீணே கழிகின்ற அவனது நாழிகையானது (அங் வனம் கழியாது) எழு தத்துவப்பொருள்க ளுடனே கூடியிருக்கும்படி	அவற்கு அருளிச் செய்த	{ அத் தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திக்கு உபதேசித்தருளிய
வளம் கொள் மந்திரம்	{ சிறப்புக்கொண்ட பெரிய திருமந்திரத்தையும்	ஆறு	வகையை
மற்று	மற்றும் அதன்பொருளையும்	அடியேன் அறிந்து	{ அடியேன் தெரிந்து கொண்டு
		உலகம் அளந்த பொன் அடியே அடைந்து உய்த்தேன்—.	

* * *—தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திக்கு எம்பெருமான் திருவருள் செய் ததை முன்னிட்டிக்கொண்டு சரணம் புகுகிறாநிலில். உன்னையல்லது அறியாத மஹாபக்தனை தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திக்கு நீ மந்திரோபதேசஞ் செய்து மெய்யுணர்வை யுண்டாக்கியருளியதுபோல எனக்கும் மெய்யுணர்வையுண்டாக்கி யருளவேணும் என்று பிரார்த்திக்கிறபடி. இவர் முன்னே எம்பெருமான் பக்கல் திருமந்திரோபதேசம் பெற்று மெய்யுணர்வுடையராயினும் பணிவினால் தமது தத்துவஞானத்தைப் பாராட்டாது இங்ஙனம் வேண்டுகின்றார்.

சோழநாட்டரசனுடைய குமாரனும் தொண்டைநாட்டரசனுமான தொண் டைமான் சக்ரவர்த்தி திருவேங்கடமலையில் எம்பெருமானையடுத்து மிக்கபக்தி யுடனே சிந்தித்து வந்தித்து வாழ்த்தி வழிபாடுசெய்ய, திருவுள்ளமுகந்த அத் திருவேங்கடமுடையான் மெய்த் தொண்டனான அவ்வரசனை நண்பனுக்க் கொண்டு அவன் வரும்பொழுதெல்லாம் தனது அர்ச்சாவதார வரம்பைக்கடந்து அவனுடன் பேசுவனயின னென்றும், அவ்வரசனுக்கு அஷ்டாக்ஷர மஹா மந்த்ரத்தையும் அதன் அருமையான பொருள்களையும் மற்றும் பல ஹிதங்களை யும் உபதேசித்தருளினதுமன்றி, அவனுக்குப் பகை வெல்லுதற் பொருட்டுத் தனது சங்குசக்கரங்களையுங் கொடுத்தருளினனென்றும், அவ்வரசன் அந்தப் பெருமானுக்குக் கோபுரம் மண்டபம் திருமதில் முதலிய பல திருப்பணிகளைச் செய்து மஹாவிபவத்துடன் நித்ய நைமித்திக உத்ஸவங்களையெல்லாம் நடத்தி வைத்ததுமன்றி நாள்தோறும் ஸ்வர்ணமயமான ஆயிரத்தெட்டுத் தாமரைகளைக் கொண்டு ஸ்ரீநிவாஸனுக்கு ஸஹஸ்ரநாமார்ச்சனை செய்துவந்து இறுதியில் அப் பரமனருளால் பரகதியடையந்தன னென்றும் அறிக.

துளங்குமுடி—தனது நாட்டில் எந்தப்பிராணிகளுக்கும் பரஸ்பர விரோத முண்டாகாதபடி அரசாட்சி செலுத்திய சிறப்பினால் ஒளிபெற்ற கிரீடம். நீள் முடி—தொன்று தொட்டுப் பரம்பரையாக வந்த கிரீடம். அரசர்தம்சூரிசில்— ராஜாதிராஜன்; சக்ரவர்த்தி. அரசர்தம்சூரிசில் தொண்டைமன்னவன்— தொண்டை நாட்டில் முடிசூட்டப் பெற்றவனுய்த் திக்விஜயஞ்செய்து நிலவுலக முழுவதையும் தனது அதிகாரத்தின் கீழ்ஆக்கி ஆள்பவன். அங்ஙனம் அரசரனை

வரையும் வெல்லுதற்குக் காரணமான அவனது மஹாபலத்தைக் கொண்டாடி, 'திண்திறலோருவன்' என்றார். குரிசில்—ஆண்பாற் சிறப்புப் பெயர்.

தொண்டைமான் என்பது அக்குலத்து அரசரில் ஒருவனது பெயராயிருந்து பிறகு அந்நாட்டரசர்க்கெல்லாம் வழங்குகின்ற தென்றும் தொண்டைமானது நாடு தொண்டைநாடு என வழங்கலாயிற்றென்றுங் கூறுவர். தொண்டைமானென்ற பெயரின் காரணம்:—தொண்டைநாட்டின் ராஜதானியான காஞ்சிபுரத்திலிருந்த தொண்டைமானிளந்திரையனைக் குறித்துப் பாடப்பட்ட பெரும்பாணாற்றுப் படையில், “அந்நீர்த் திரைதருமரபின்...பல்வேல் திரையன்” என்ற விடத்து நச்சினார்க்கினியருரையில்—“நாகப்பட்டினத்துச் சோழன் பிலத்துவாரத்தால் நாகலோகத்தே சென்று நாககன்னியைப் புணர்ந்தகாலத்து அவன் ‘யான்பெற்ற புதல்வனை என் செய்வேன்?’ என்ற பொழுது, ‘தொண்டையை [தொண்டை—ஓர் கொடி.] அடையாளமாகக் கட்டிக் கடலிலேவிட, அவன் வந்து கரையேறின அவற்குயான் அரசவுரிமையை எய்துவித்து நாடாட்சி கொடுப்பன்’ என்று அவன்கூற, அவளும் புதல்வனை அங்ஙனம்வரவிட, திரைதருதலின் திரையனென்று பெயர்பெற்ற கதை கூறினார்” என்றும், “தொண்டையோர் மருக” என்றவிடத்து உரையில் ‘தொண்டையைச் சூழ்நோருடைய சூழியிலுள் ளவனே!’ என்றும் உரைத்தவாற்றால் விளங்கும். இனி, பூமியாகிய பெண்ணுக்குத் தொண்டை (கழுத்து) ஸ்தானமாயிருப்பதால் தொண்டை நாடு என்றும், “தொண்டை நன்னாடு சான்றோருடைத்து” என்றபடி எம்பெருமானது தொண்டர்கள் பலர் வளிக்கின்ற நாடு தொண்டை நாடு என்றும் காரணங்கூறுதலு முண்டு. மேற்குப் பவளமலை வேங்கடம் நேர்வடக்காம், ஆர்க்குமுவரி யணி சிழக்குப்—பார்க்குருயர் தெற்குப் பினுகி திகழிருபதின்காதம், நற்றொண்டை நாடு எனவே நாட்டி” என்றதனால் தொண்டை நாட்டின் எல்லையை உணர்க.

திண்திறல்—ஒருபொருட் பன்மொழி. உளங்கோளன்பினோடு இன்னநூள் சுரந்து=உளம்—உள்ளம்; அகத்துறுப்பு; அந்தக் காரணம். நச்சினார்க்கினியர் “அன்பு என்பது அருட்குமுதலாகி மனத்தில் நிகழும் நேயம்; அஃது உடையார்க்குப் பிறர்கண் துன்பங்கண்ட வழிக் கண்ணீர்விழுமாகலின் அவ்வருளானே அவ்வன்புடைமை விளங்குமென்பது” என்றும், “அளியாவது—அன்புகாரணத்தால் தோன்றும் அருள்” என்றும் உரைத்துள்ளதனால் அன்புக்கும் அருளுக்கு முள்ள வேறுபாடு விளங்கும். [உளங்கோளன்பு.] அவனுக்கு ஹிதோபதேசம் பண்ணவேணுமென்று குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திற் கொண்ட அன்பு. ‘சுரந்து’ என்ற சொல்லாற்றலால் அருளாகிய பாலமுதின் மிகுதி தோன்றும்; திருவுள்ளத்திலுள்ளது அங்கு அடங்காது சுரந்தது, அன்றின்ற கன்றுக்குச் சுரக்கும் பசுவின் பால்போல வென்க.

அங்கோடு நாழிகை யேழுடனிருப்ப=‘அங்கோடு’ என்று பலரும் ஒதுவர்களாயினும், அதற்குச்சேர அரும்பதவுரைகாரர், “ஓடு என்றது குறுகிக் கிடக்கிறதாய், ஓடுகிற—கழிகிற.....” என்று உரைப்பராயினும் அப்பாடம் மறுக்கத்

தக்கது. “விரித்தல் தொகுத்தல் வருஞ்செய்யுள் வேண்டி” என்றன்றோ இலக் கண முள்ளது; “ஓம்” என்பது “ஓம்” எனக்குறுகிய தென்று கொள்ளப்பொருத் தமே யில்லை; பொருட்குப் பொருந்தாமையோடு யாப்புக்கும் பொருந்தாது. ஒஹே என்ற பாடமே பொருட்குப் பொருந்துவதோடு முன்பின்னடிகட்கு அளவொத் ததுமாம்.

அங்கு ஒநோழிகை ஏழுடன் இருப்ப=அந்த ராஜ்ய பரிபாலகாரியத்தில் வீணாய் [ஓம்கின்ற] கழிகின்ற காலங்களிலே ஒருபாமப் பொழுது தன்னுடன் அத் தொண்டைமான் சகரவர்த்தி தினந்தோறும் இருந்து இனிது கழிக்க, என் றாவது, ஏழு அர்த்தங்கள் நெஞ்சில்பட இம்மெய்ப்பொரு ணணர்வுட னிருக்கும் படி என்றாவது பொருள் கொள்ளலாம். ஏழு அர்த்தங்களாவன—தேஹமே ஆத்மா என்கிற ப்ரமம் நீங்குதல் 1, தான் ஸ்வதந்த்ரனென்னுங் கொள்கை நீங்கு தல் 2; தேவதாந்தரங்கட்குத் தானடியவ ராகாமை 3, பேற்றின்பொருட்டுத் தன்முயற்சி தவிர்தல் 4, உறவினரல்லாதாரை உறவினராகக் கொள்ளாமை 5, ஐம்புலவாசையொழிதல் 6, பாகவத சேஷத்வம் 7—என்பன. இந்த ஏழுதத்து வப்பொருள்களும் திருமந்திரத்திலடங்கியவை யென்பதும், திருமந்திர மந்த் ரார்த்தங்களின் உபதேசத்தால் அடியார்க்கு இவ்விதம்புகள் அமைபுமென்பதும் ஸம்ப்ரதாயம்.

வளங்கொள் மந்திரம்=“நமோநாராயண யேதி மந்த்ரஸ் ஸர்வார்த்த ஸாதகம்” என்றும் “குலந்தருஞ் செல்வந்தந்திடும்.....நாராயண லென்னும் நாமம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே எல்லாப் பலன்களையு மளிக்கவல்ல ஒள்தார் யம் பொருந்திய திருமந்திரம். “வஸுவக்ஷா^{ஸு}க்ஷரா^{ஸு}ஜ்ஜ்^{ஸு}ஸு^{ஸு}—ஸர்வமஷ்டாக்ஷ ரார்தஸ்தம்” என்கிறபடியே எல்லாப் பொருள்களையும் தனக்குள்ளே அடக்கி யிருக்கின்ற திருமந்திர மெனினுமாம்.

உயந்தேன்—உன்திருவடிகளையே அடைந்ததனால் இனி உஜ்ஜீவித்துப் போவேன் என்னவேண்டுமிடத்து இறந்தகாலமாக அருளிச்செய்தது—தெளிவும் வினாவும்பற்றிய காலவழுவமைதி. (க)

மாடமாளிகைக்கும் திருமங்கை

மன்னன் ஒன்னலர்தங்களை வெல்லும் *

ஆடல்மாவலவன் கலிகன்றி

அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மாளை *

நீடுதொல்புக முழுவல்லாளை

எந்தையை நெமோலை நீனைந்த *

பாடல்பத்திவை பாடுமின்தொண்டர்!

பாட நும்மிடைப் பாவம் நீல்லாடி.

(கர)

மாட்டம் { உபரிகைகளை யுடைய
மாளிகைக் குழி { வீடுகள் எங்கும் நிறைந்திருக்கப் பெற்ற

திரு மங்கை { திருமங்கை யென்னும்
நாட்டுக்கு

மன்னன் அரசரும்

ஒன்னலர் { தங்களை
வெல்லும் } பகைவர்களை வெல்லுகின்ற

ஆடல் மா { ஆட்டத்திற் சிறந்த
குதிரையை ஏறிச்
செலுத்துதலில்

வல்லவன் வல்லவருமான

கலிகன்றி ஆழ்வார்

அணி { அழகிய சோலைகள்
பொழில் திரு { சூழ்ந்த ஸ்ரீரங்கத்திற்
அரங்கத்து { பள்ளி கொண்டருள்
அம்மாளை { கின்ற ஸ்வாமிபும

தொல் தொன்றுதொட்டு வருகிற

நீடு புகழ் மிக்க கீர்த்தியையுடைய

ஆழி { திருவாழியாழ்வானைப்
பிரயோகித்தலில்

வல்லானை வல்லவனும்

எந்தையை எமது தலைவனுமாம்

நெடு மாலை { பெருமையையுடைய
ஸ்ரீமந்நாராயணனை

நினைந்த { மனத்தினால் அநுபவித்து
அருளிச்செய்த

இவை பத்து { இந்தப் பத்துப்
பாடல் { பாசரங்களையும்

தொண்டர் எம்பெருமானடியார்களே!

பாடுமின் நீங்கள் ஒதுங்கள்;

பாட அந்நனம் ஒதவே

நும்மிடை { உங்களிடத்திற் பாவங்கள்
பாவம் நில்லா { நிற்கமாட்டா.

* * *—தொண்டர்களா! திருமங்கையாழ்வார் திருவரங்கநாதனைப் பாடிய இத்திருமொழியின் பாசரங்களைப் பாடுங்கள்; பாடினால் உங்கள் பாவங்களெல்லாம் கழியும் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறார். இத்திருமொழியைக் கற்பவர் தீவினைதீர்த்து எம்பெருமானருளாற் பரமபதமடைவரென்பது கருத்து.

“ஒன்னலர் தங்களை வெல்லும்” என்பது ஆடல்மாவுக்கும் விசேஷணமாகலாம், ஆடல்மாவல்லவனுக்கும் ஆகலாம். ஒன்னலர்—“ஒன்றலர்” என்பதன் மரபு; சேராதவர் என்பது பொருள்; பகைவர்க்குத் காரணக்குறி. எதிர்மறை வினையாலணையும் பெயர். ஆடல்மா—ஆழ்வார் தனதாகக்கொண்டு ஏறிச்செலுத்திய சிறந்த குதிரைக்கு இப்பெயர் வழங்கும். வல்லவன்—வல்லவன்; ஸமர்த்தன். பாகன் என்றபடி.

நெமோலை நினைந்தபாடல்=எம்பெருமானது திருக்குணங்களை மனத்தினால் நினைக்க அவ்வதுபவம் உள்ளடங்காமல் வெளியே பாடல்களாகப் பொசிந்ததென்க. ஆதியோடந்தமாகச் சரணாகதியையே பொருளாகக்கொண்டு கூறிய இத்திருமொழி அந்நனம் அடிமைப்பட்ட மெய்யடியார் அநுஸந்திப்பதற்குச் சிறந்ததென்பது தோன்ற “பாடல்பத்திவை பாடுமின் தொண்டர்” என்றார்.

பாட நும்மிடைப்பாவம் நில்லாவே=பால்குடிக்க நோய்திருமாபோலே இவருடைய பாசரத்தைச் சொல்லப் பார்த்திப் பரிபந்தகங்கள் தன்னடையே விட்டுப் போம் என்ப. ஆழ்வார் எம்பெருமானை நினைத்துப் பாடிய இப்பாடல்களை நீங்கள் எம்பெருமானை நினைவாமலே பாடினாலும் ஆழ்வார்க்குப் போலவே உங்

கட்கும் ஸர்வபாபங்களும் அற்றுப்போம் என்று பாசுரங்களின் மஹிமையைக் கூறுகின்ற நோக்கம் : 'நெமோஸே நினைந்த பாடல்பத்திவைபாடுமின்' என்ற சொற்போக்கினால் தொனிக்கின்றது. (கௌ)

அடிவரவு :—எழை வாதம் கடி நஞ்சு மாகம் மன்னு ஒது வேதம் துளங்கு மாடம் கை.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஸீமர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம்பத்து—ஒன்பதாந்திருமொழி

கையிலங்காழிசங்கன்.

அவதாரிகை :—கீழ்த்திருமொழியில் திருவரங்கநாதன் திருவடியிணையில் ப்ரபத்திபண்ணினார் ஆழ்வார். இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தி லிருப்பைப்போக்கி நித்யவிபூதியில் நித்யகைங்கரியத்திற்கு ஆளாக்கிக்கொள்ளவேணுமென்பதே அந்த ப்ரபத்திக்குக் கருத்தாயினும், எம்பெருமான் தன் ஸ்வாதந்திரியத்தின் படியே செய்பக்கடவனன்றோ; (கீழ்த்திருமொழியில் ஐந்தாம்பாட்டிற் படியே) கோவிந்தஸ்வாமி யென்பவன் பிரார்த்தித்தது ஒன்றும் அவனுக்குப் பணித்தது வேறென்றுமாயன்றோ நிகழ்ந்தது; அவரவர்களுடைய உட்கருத்தை நன்கறிந்து காரியஞ்செய்ய வல்லவனான எம்பெருமான் கோவிந்தஸ்வாமியை விஷயபோகங்களில் மூட்டுவதே உரியது என்று கருதிச் செய்ததுபோல, இவ்வாழ்வார்க்கும் இங்ஙனே திவ்யதேசங்களை யறுபவிப்பதில் உள்ளற அபிநி வேசமிருக்கும்படியை உணர்ந்து, 'ஆழ்வீர்! இந்நிலத்திலும் பரமபதத்திற்குப் போலியான திருப்பதிகள் பலவுண்டாயிருக்க, அவற்றை அறுபவிக்கவேணு மென்கிற விருப்பமும் உமக்குக் குறையற்றிராநிற்க, பரமபத ப்ரபதிக்கு இப்போதாக ஒரு அவஸரமில்லைகாணும்; அது நாமே ஸமயம்பார்த்துச் செய்யக் கடவோம்; இன்னமும் ஆநந்தமாகத் திருப்பதிகளிலே மண்டி அறுபவித்துப் போதுபோக்கும்' என்றருளிச்செய்ய, 'அப்பக்குடத்தான் ஸந்நிதி' என்று ப்ரஸித்தமான தென் திருப்பேர் நகரிலே புக்கு வாயாரப்பேசி அறுபவித்து இனிய ராகிழார் இத்திருமொழியில்.

கையிலங்காழி சங்கன் கருமுகில் திருநிறத்தன் *

பொய்யிலன் மெய்யன் தன் தாளடைவரேல் அடிமையாக்கும் *

செய்யலர்கமலமோங்கு செறிபொழில் தென்திருப்பேர் *

பையரவணையான் நாமம் பரவிநானுய்ந்தவாறே !.

(க)

கை இலங்கு { திருக்கையிலே விளங்கு
ஆழி சங்கன் { கின்ற திருவாழி திருச்
சங்கை யுடையனும்

கரு முகில் { காளமேகம்போன்ற திரு
திரு நிறத்தன் { நிறத்தை யுடையவனும்

பொய் இலன் { (சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்
பட்டுள்ள வைலக்ஷண்
யங்களில்) பொய்
யில்லாதவனும்

மெய்யன் { (அந்த வைலக்ஷண்யங்களைத்
தன்னடியார்கட்கு)
மெய்யே காட்டிக்
கொடுப்பவனும்

தன் தான் { (யாராவது) தன் திருவடி
அடைவர் ஏல் { களைப் பணிவாராகில்
அடிமை { (அவர்களை) நித்ய கைங்
ஆக்கும் { கரிய கீஷ்டராக ஆக்கிக்
கொள்வவனும்,

அலர் கமலம் { மலர்ந்த தாமரைகள் உயர்ந்த
ஒங்கு செய் { திருக்கப்பெற்ற
கழனிகளையும்

செறி { அடர்ந்த சோலைகளையும்
பொழில் { உடைத்தான

தென் { தென் திருப்பேர்
திருப்பேர் { நகரில்

பை அரவு { பரந்த படங்களை யுடைய
அணையான் { திருவனந்தாழ்வாரைப்
படுக்கையாகவுடையனு
மான பெருமானுடைய

நாமம் { திருநாமங்களை
நான் பரவி { நான் சொல்லி
உய்ந்த ஆறு ஏ { உஜ்ஜீவித்தபடி என்னே !.

* * *-அது கூலர்க்குப் பல்லாண்டு பாடுதற்குப் பாங்காகவும் பிரதி கூலர்க்குக் கொலைத்தொழில் செய்ய உறுப்பாகவும் திருக்கைகளிலே திருவாழி திருச்சங்க காழ்வார்களை ஏந்தியிருப்பவனும், நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம்போன்ற திரு நிறத்தையுடையவனும், தன்னைப்பற்றி சாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லப்பட்டுள்ள வைபவங்களில் ஈஷத்தும் பொய்யாகாமோரிருப்பவனும், அந்த வைபவங்களை யெல்லாம் பக்தர்கட்கு மெய்யேகாட்டித் தந்தருள்பவனும், தன் திருவடிகளிலே வந்து பணிகின்றவர்களுக்கு * ஒழிநில்கால் மெல்லாழுடனுய் மன்னிவழுவிலா வடிமைசெய்யும் கீபற்றைத்தந்தருள்பவனுமான் எம்பெருமான் பரமபோக்யமான திருப்பேர்நகரில் அரவணையில் கண்வளர்த்தருளாகின்றான் ; அன்னவனுடைய திருநாமங்களை நான் வாயாரச்சொல்லி உய்வுபெற்றனிதம் என்னால் பாசரமிட்டுச் சொல்லப்போகாது என்கை.

பொய்யிலன் = “ அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாமி ” என்று கடற்கரையிலும் “ அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி ” என்று திருத்தேர்த்தட்டிலும் நின்று சொன்ன சொற்களை அதுஷ்டாநத்திற் கொண்டுவருமதில் பொய்ம்மை யில்லாதவன் என்னவுமாம் ; ஆச்சரிதரக்ஷணம் தவருதவன் என்றபடி.

‘பொய்யிலன்’ என்ற விசேஷணத்திலேயே ‘மெய்யன்’ என்பது அர்த்தாத் ஸித்தமாயினும் தனிப்படவும் சொல்வது உறைப்பைக்காட்டும். “ சூத்ரந்

ஜாநுஷம் ஸுதேநு—ஆத்மநாம் மாதுஷம் மந்யே ” என்றபடியே மதுஷப்பாவ
நையே மிக்கு அவதரித்த விடத்திலும் ஜடாயுவைநோக்கி “மலுஷொகாநநுத
ஜாநு—நல்ல உலகத்திற்குப் போய்ச்சேர் ” என்று விடைகொடுத்தருளினது
எங்கனே சேரும்? என்றால், “ஸுதேநுஷொகாநு ஜயதி...ராவவஃ—ஸத்ய
வாக்கு உள்ளதனால் எல்லாவுலகமும் இராகவனிட்ட வழக்காயிருக்கும்” என்றிருப்
பதனாலே சேரும் என்று ஸமாதான முரைக்கவேண்டும்படியான ஸத்ய வாக்குறுதி
விசேஷத்திருப்பதுண்டிதே. (க)

வங்கமார்கடல்களேழும் மலையும்வானகமு மற்றும் *

அங்கண்மா ஞாலமெல்லா மமுதுசெய்துமிழ்ந்த வெந்தை *

திங்கள்மா முகிலணவு செறிபோழில் தென்திருப்பேர் *

எங்கள்மாலிறைவன் நாமம் ஏத்தினானுய்ந்தவாறே !.

(உ)

வங்கம் ஆர் { மாக்கலங்கள்
நிறைந்திருக்கப்பெற்ற

கடல்கள் ஏழும் ஸப்த ஸாகாங்களும்

மலையும் குலபர்வதங்களும்

வானகமும் ஆகாசமும்

மற்றும் அதற்குமேலே

அம் கண் மா { அழகிய இடமுடைத்தான
ஞாலம் { பார்த்தபூமியும் (ஆகிய)

எல்லாம் எல்லாவற்றையும்

அமுதுசெய்து (பிரளயகாலத்தில்) விழுங்கி

உமிழ்ந்த பிறகு வெளிப்படுத்தின

எந்தை ஸ்வாமியும்,

திங்கள் { சந்திர மண்டலத்தையும்
மா முகில் { மேக மண்டலத்தையும்
அணவு அளாவியிருக்கிற

செறி { நெருங்கிய சோலைகளை
பொழில் { யுடைத்தான

தென் { தென் திருப்பேர் நகரில்
திருப்பேர் { எழுந்தருளியிருக்கிற

எங்கள் மால் எம்பெருமானுமாயி

இறைவன் ஸர்வேசுவானுடைய

நாமம் திருநாமங்களை

ஏத்தி அறித்து

நான் உய்ந்த } நான் வாழ்ந்தவிதம்
ஆறு ஏ } என்னே !.

* * *—கடல்களும் மலையுமுமான மண்ணுலகமும் வின்னுலகமுமெல்லாம்
பிரளயவெள்ளத்தில் அழியப்படுகமானில் அவற்றையெல்லாம் திரட்டித் திரு
வயிற்றினுள்ளே வைத்துக் காத்தருள்வதும் பிறகு வெளிப்படுத்துவதும் செய்
கின்ற பெருமான் அந்த சரமந்தீரப் பரமபோக்யமான திருப்பேர்நகரில் திருக்
கண்வளர்த்தருளா நின்றான்; அப்பெருமானுடைய திருநாமங்களை வாயாரப்
புகழ்ந்து உய்ந்தேன் என்றாராயிற்று.

வங்கம்=இதைத் தமிழ்ச்சொல்லாகவே கொண்டால் ‘கப்பல்’ என்று
பொருளாம்: “ஹஸ்தாஹ ஊஷிவஹ” என்ற அமரகோசத்தின்படியே,
‘பங்க’ என்ற வடசொல்லின் விகாரமாகக் கொண்டால் ‘அலை’ என்று
பொருளாம்: இரண்டும் ஒக்குமிங்கு.

திங்கள்மா முகில்—சந்திரன் தோன்றுகிற மேகமண்டலம் என்னவுமாம். (உ)

ஒருவனையுந்திப் பூமேலோங்குலித்து, ஆகந்தன்னால் *
ஒருவனைச்சாபம் நீக்கி உம்பராளென்று விட்டான் *
பெருவரை மதிள்கள் குழந்த பெருநகரவணைமேல் *
கருவரைவண்ணன் தன்பேர் கருதிநானுய்ந்தவாறே !.

(ங்)

ஒருவனை நான் முகனாகிய ஒருவனை
உந்தி பூ மேல் திருநாபிக் கமலத்தில்
ஒங்குவித்து உண்டாக்கினவனும்
ஒருவனை ருத்ரனாகிய ஒருவனை
ஆகம் { (தனது) திருமார்பிலுண்
தன்னால் { டான ஸ்வேதஜலத்தாலே
சாபம் நீக்கி { (அவனுடைய) பிரமஹத்தி
சாபத்தைத் தொலைத்து
உம்பர் ஆள் { (நீ முன்போலவே)
மேலுலகங்களை
ஆளக்கடவாய்
என்று { என்று விடை
விட்டான் { கொடுத்தவனும்,

பெரு வரை { பெரிய மலைகள் போன்ற
மதில்கள் { திருமதின்களாலே
குழந்த { குழப்பப்பட்ட
பெரு நகர் { திருப்பேர் நகரில்
அரவு அணை { சேஷசயனத்தின்மீது
மேல்
கரு வரை { கரியமலை யொன்று
வண்ணன் { சாய்ந்தாற்போன்றுள்ள
தன் பேர் { னுமான பெருமானுடைய
திருநாமங்களை
கருதி { சிந்தித்து
நான் உய்ந்த ஆறு ஏ—.

* * *—பதினான்கு லோகங்களுக்கும் நிர்வாஹகளுக்கையாலே ‘அத்னிதீயன்’ என்று சொல்லத்தக்கவனுனை நான் முகக்கடவுளைத் திருநாபிக்கமலத்தில் தோன்று வித்தவனும், மற்றொரு கடவுளான சிவனுக்கு நோர்ந்த ப்ரஹ்மஹத்யா சாபத் தைத்தொலைத்து ‘தேவஜாதிக்கெல்லாம் நியாமகரையிருக்கும் பெருமையில் ஒன்றுங்குறையாதபடி நடந்துகொள்’ என்று நியமித்து விடுத்தவனுமான பெருமான் மலைபோன்ற மதிள்கள் குழந்த திருப்பேர்நகரில் சேஷசாயியாய் விளங்காநின்றான்; அப்பிரானுடைய திருநாமங்களை யுதுஸந்தித்து நான் வாழ்ந்தேனென்றாராயிற்று.

ஆகந்தன்னால்—‘ஆகம்’ என்று உடம்புக்கும் மார்க்குக்கும் பெயர்; இங்கு இலக்கணையால் மார்விலுண்டான நீரைச்சொல்லுகிறது. மார்வில் நீரையெடுத்துப் பிச்சையிட்டுச் சாபந்தீர்த்தனென்க. “என்னந்தாய்! சாபந்தீரென்ன இலங்குமதநீர் திருமார்பில் தந்தான்” என்றார் இவர் தாமே கீழ்; “ஈனமர்சாபம் நீக்கா யென்ன வொண்புனலை யீந்தான்” என்பர்மேல். திருச்சந்த விருத்தத்தில் “கீறுதிங்கள் வைத்தவன் கைவைத்தவன் கபால்மிசை, ஊறுசேங்குருதியால் நிறைத்த” என்றதனால், திருமார்வைக்கீறி ரத்தத்தையெடுத்துப் பிச்சையிட்ட தாகவும் உண்டு.

அரவணைமேல் கருவரைவண்ணன்—ஒரு வெள்ளிமலையின்மேல் அஞ்சன கிரிசாய்ந்தாற்போன்ற பரபாக அழகு காண்க. (ங்)

ஊனமர்தலையொன்றேந்தி உலகெலாந்திரியுமிசன் *
ஈனமர்சாபம்நீக்கா யென்ன ஒண்புனலை யீந்தான் *
தேனமர் பொழில்கள்குழந்த செழிவயல் தேன்திருப்பேர் *
வானவர்தலைவன் நாமம் வாழ்த்திநானுய்ந்தவாறே !.

(சு)

ஊன் அமர் } மாம்ஸம் நிறைந்ததொரு
தலை ஒன்று } பிரமகபாலத்தை
வந்தி கையில் தரித்துக்கொண்டு
உலகு எல்லாம் எல்லாலோகங்களிலும்
திரியும் } (பிச்சையெடுத்துத்) திரிந்து
கொண்டிருந்த
நசன் ருத்ரனுனவன்
நன் அமர் } தண்மையை விளைப்பதான
சாபம் நீக்காய் } சாபத்தை நீக்கியருள்
என்ன } என்று பிரார்த்திக்க
ஒன் புனலை அழகிய ஸ்வேதஜலத்தை
நந்தான் } கொடுத்த அந்தசாபத்தைத்
தீர்த்துத் தவனும்.

தென் அமர் } வண்டுகள்நிறைந்த
பொழில்கள் } சோலைகளால்
குழந்த } குழப்பட்டதும்
செறி வயல் } நெருங்கின கழனிகளை
யுடையதுமான
தென் திருப்பேர் } தென்திருப்பேர் நகரில்
எழுந்தருளியிருக்கிற
வானவர் } தேவாதிதேவனுமான
தலைவன் } பெருமானுடைய
நாமம் திருநாமங்களை
நான் வாழ்த்தி உய்ந்த ஆறுவன்—

* * *—பிரமனுடைய தலையொன்றைக் கிள்ளியெடுத்ததனால் அக்கபாலம் அப்படியே கையில் ஒட்டிக்கொள்ள, அப்பாவந்தொலைய அக்கபாலம் நிறையப் பிச்சையெடுக்கவேண்டுமென்றறிந்து பலகாலம் பலதலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சையெற்று வருந்தித்திரிந்தும் அக்கபாலம் நிறையாது நீங்காதாக, ஒருநாள் பதரிகாச்ரமத்தையடைந்து நாராயணமூர்த்தியான தன்னை வணங்கிப் பிரார்த்தித்தபோது தனது திருமார்பினின்று ஸ்வேதஜலத்தை யெடுத்து ‘அக்ஷயம்’ என்று பிசுக்கியிட்டு அக்கபாலத்தை நிறைத்து அக்கபாலத்தைக் கையைவிட்டகலச்செய்தருளின பெருமான் பரமபோக்யமான திருப்பேர்நகரில் தேவாதிதேவனாய் விளங்குகின்றான்; அவனது திருநாமங்களை வாழ்த்தி நான் உய்வு பெற்றேனென்றாராயிற்று.

புனம்சாபம்—கண்டவர்களடங்கலும் ‘இவன் பிரமனுத்திக்காரன்’ என்று பழிக்கும்படியாகவுள்ள பாவம் என்றவாறு. ‘ஹீனம்’ என்ற வடசொல் ‘நன்’ எனச்சிதைந்தது. (ச)

வக்கரன் வாய்முன்கீண்ட மாயனே யென்றுவானோர்
புக்து * அரண்தந்தருளாயென்னப் போன்றாகத்தானே *
நக்கரியருவமாகி நகங்கிளர்ந்திட்ந்துகந்த *
சக்கரச்சேல்வன் தென்பேர்த் தலைவன் தரளடைந்துய்ந்தேனே. (ரு)

முன் முன்பொருகால்
வானோர் தேவதாதகன்
வக்கரன் வாய் } தந்தவக்ரனுடைய வாயைக்
கீண்ட } கிழித்துப் போட்ட
மாயனே } மாயவனே! என்று
என்று } (துதித்துக்கொண்டு)
புக்து வந்து சேர்ந்து

அரண் } (எங்களுக்கு) ராணை
தந்தருளாய் } கொடுத்தருளவேணும்
என்ன } என்று பிரார்த்திக்க
பொன் } இரணியாசனான,
ஆகத்தானே }
அரி உருவம் } நரலிம்ஹரூபியாகி
ஆகி }

நக்கு	சிரித்து	தென் பேர்	தென் திருப்பேர்
கிளர்ந்து	வளர்ச்சியடைந்து	தலைவன்	நகரிலெழுந்தருளி
நகம்	நகங்களினால்		யிருப்பவனுமான
இடந்து	கிழித்துப்போட்டு	தான்	பெருமானுடைய
உகந்த	திருவுள்ளம் மகிழ்ந்தவனும்	அடைந்து	திருவடிகளை
சக்கரம்	} திருவாழியாலே அழகு	உயர்ந்தேன்	ஆசாயித்து
செல்வன்			உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றேன்.
	பெற்றவனும்		

* * *—அளவற்ற வரங்கள் பெற்றதனாலும் தேஹவலிமையினாலும் செருக்குற்ற இரணியனுண்டான நலிவுகளைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர்கள் அஞ்சி வந்து ‘பிரானே! தந்தவர்களைக் கொன்றொழித்ததுபோல் இப்பாவியையும் தொலைத்தருளவேணும்’ என்று பிரார்த்திக்க, அந்தப்பிரார்த்தனையைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டிருந்து பிறகு ஒருஸமயத்தில் ப்ரஹ்மதாழ்வானை நலிந்ததே ஹேதுவாக நரங்கலந்த சிங்கமாய்த்தோன்றி நகங்களால் அவன் மார்வைப் பிளந்தொழித்து ‘ஆச்சரிதவிரோதி தொலையப்பெற்றோம்’ என்று திருவுள்ள முவந்த பெருமான் திருப்பேர்நகர்க்குத் தலையையுள்ளங்குகின்றான்; அப்பிரானுடைய திருவடிகளிலே தலையை மடுத்து உஜ்ஜீவித்தே நென்றாராயிற்று.

வக்கரன்—‘தந்தவர்கன்’ என்ற பெயரின் ஏகதேசம். கண்ணபிரான் ருக்மிணிப்பிராட்டியை ஸ்லீகரித்தருளினபோது எதிர்த்து வந்து போர்செய்து ஸ்ரீமான்டொழிந்த அரசர்களில் இவனொருவன்.

நரஸிம்ஹாவதாரத்திற்கு மிகவும் பிற்பட்டதான க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் கொல்லப்பட்ட வக்கரனைப்பற்றி நரஸிம்ஹாவதாரத்திற்குமுன் வானோர் எடுத்துக்கூறினரன்றால் இது பொருந்துமோ? என்று சங்கிக்கவேண்டா; எம்பெருமானுடைய திருவவதாரங்கள் பன்முறை நிகழ்ந்தனவாக நூல்கள் கூறும். அன்றியும், இரணியனால் தகர்ப்புண்ட தேவர்கள் எதோ சில வாக்கியங்களைச்சொல்லி எம்பெருமானைத் துதித்திருந்தாலும் ‘வக்கரன் வாய்முன் கீண்ட மாயனே!’ என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்யக் குறையிலலை. “தேனுகனும் முரனும் திண்டிறல் வெந்நரகனென்பவர்தாம் மடியச் செருவதிரச் செல்லும், ஆனை! எனக்கொருகாலாடுக செங்கிரை ஆயர்கள் போரேறே ஆடுகவாடுகவே” என்று கண்ணபிரானுடைய இளம்பிராயத்தில் யசோதைப்பிராட்டி கூறுவதாகப் பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த பாசரமும் இதுபோன்ற மற்றும்பல பாசரங்களும் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கன.

பொன்னுகத்தான்—பொன்னுடம்பினன்; இரணியன். ‘நக்கரி’ என்ற விடத்து, நகு+அரி, நக்கரி என்றுங்கொள்ளலாம்; வாய்திறந்துகொண்டே தோன்றின நரசிங்கம் என்கை.

சக்கரச்செல்வன்—விரோதிகளைக் கொலைபுரியும் விஷயம் வந்தால் திருவாழியாழ்வான் தான் முற்படுவது வழக்கம்; ஹிரண்யாஸுரவத ஸமயத்தில் அவ்வசுர

னுடைய உடல் நரலிம்ஹ மூர்த்தியின் திருநகங்களுக்கே இரைபோதாமை யாலே திருவாழியாழ்வான் விபாபரிக்க அங்கு அவகாசமே இல்லையாயிற்று ; ஆகவே, தான் அழகுக்கு உடலாக அமைந்தான் தந்தை ; அதைச்சொல்லுகிறதாம் சக்கரச்சேல்வன் என்று. செஷு—அழகு. (ரு)

விலங்கலாகடலடைத்து விளங்கிழைபோருட்டு * வில்லால்

இலங்கைமாநகர்க் கிறைவன் இருபதுபுயம் துணித்தான் *

நலங்கோள் நான்மறைவல்லார்கள் ஒத்தோலியேத்தக் கேட்டு *

மலங்குபாய்வயல் திருப்பேர் மருவிநான் வாழ்ந்தவாறே !

(கூ)

விளங்கு } விளங்குகின்ற ஆபரணங்
இழை } களை அணியத்தகுந்தவ
பொருட்டு } ளான பிராட்டிக்காக

விலங்கலால் மலைகளினால்

கடல் தெற்குளமுத்தாத்தை

அடைத்து அணைசெய்து

(இலங்காபுரியிற் புருத்து)

இலங்கை மா { (அந்த) இலங்கையென்னும்
நகர்க்கு { பெரியப்பட்டணத்திற்குத்
இறைவன் { தலைவனான இராவண
னுடைய

இருபது புயம் இருபதுதோள்களை

வில்லால் (தனது) சாங்கத்தினால்

துணித்தான் { அறுத்தொழித்த பெருமான்
{ (எழுந்தருளியிருக்கப்
பெற்ற),—

நலம் கொள் நல்லொழுக்கமுடையராய்

நால் மறை { நான்குவேதங்களிலும்
வல்லார்கள் { வல்லவர்களான
அந்தணர்கள்

ஒத்தி ஒலி { வேதகோஷங்களைச் செய்து
ஏத்த { கொண்டிருக்க

கேட்டு அவ்வொலியைக் கேட்டு

மலங்கு மீன்களானவை

பாய் { அஞ்சித் துள்ளியோடப்
பெற்ற

வயல் கழனிகளை யுடைத்தான

திரு பேர் திருப்பேர்நகரை

மருவி நான் { அடைந்து நான் வாழ்ச்சி
வாழ்ந்த ஆதரவு { பெற்றவதம் என்னே !

* * *—நீரிலே ஆழ்ந்துபோகவேண்டிய மலைகளைக்கொண்டு கடலிலே அணைகட்டி அவ்வழியால் இலங்கைசென்று இராவணனது இருபது தோள்களை யுற் துணித்தொழித்த பெருமான் இன்றைக்கும் அங்குநெத்த ஆசிரிதவிரோதி களைத் தொலைப்பதற்குத் திருப்பேர்நகரைத் தனக்கிருப்பிடமாகக் கொண்டுள் ளான் ; அத்திருப்பதியைப் பொருந்தி நான் வாழ்ந்தேனென்கிறார்.

விலங்கல்—மலை ; பால்பகா அஃறிணைப்பெயராதலால் ‘ மலைகள் ’ என்று பன்மைப்பொருள் கொள்ளப்பட்டது. விளங்கிழை—விளங்குகின்ற ஆபரணங் களையுடையவன் எனப்பொருள் படுதலால் அன்மொழித்தொகை. அசோக வனத்திலிருந்த பிராட்டி ஆபரணங்கள் விளங்கப்பெற்றிருக்கவில்லையே, அப்படி யிருக்க அவளை ‘ விளங்கிழை ’ என்று எங்ஙனே சொல்லலாமென்று சங்கிக்க வேண்டா ; வடமொழியில் பொதுப்படையாய் ஸ்த்ரீகளுக்கு வாசகமாக ‘ ஸுஹீதீ, ஸுஹூ—இ’ இத்யாதி பதங்களுள்ளது போல் தமிழிலும் ‘ விளங் கிழை, மையார் கருங்கண்ணி, குவளையங்கண்ணி, பூங்குழலி ’ இத்யாதிகளான

சொற்கள் உள்ளன; அவயவார்த்தத்தை நோக்காமலே பொதுவாய் 'ஸ்த்ரீ' என்று பொருள் கொள்வது : ஆகவே, விளங்கிழை பொருட்டு—(ஸீதையாகிற) ஸ்த்ரீ நிமித்தமாக என்கை. எப்போதும் ஆபரணங்கள் விளங்குதற்கு உரியளான பிராட்டிக்காக என்னவுமாம். அன்றியே, இராமபிரான் பிராட்டியின் ஆபரண லங்காரவகைகளில் தோற்று அவற்றையே சிந்தித்திருப்பவனாதலால் அவ னுடைய ஸமாதியாலே விளங்கிழை யென்றதாகவுங் கொள்வார்.

புயம்—ஊஜமென்ற வடசொல் விகாரம்.

[நலங்கோள் நான்மறை இத்தயாதி.] 'நலங்கோள்' என்பதை நான்மறைக் கும் விசேஷணமாக்கி யுரைக்கலாம். அடுபொருடீஷையமாகையாலே தோஷமற்ற நான்மறைகளென்க. வைதிகர்கள் உரக்க வேதகோஷஞ்செய்வதைக்கேட்ட மீன்கள் தங்களை வெருட்டுஞ்சொற்களென்று ப்ரமித்துத் துள்ளியோடுகின்றன வாம் வயல்களில். குளக்கரையில் வைதிகப்ராஹ்மணர்கள் ப்ராஹ்மஜ்ஞ ப்ராச்நம் உச்சரிக்கும்படியான வைதிகலக்ஷ்மி விளங்கும் திவ்யதேசமென்று குறிப்பிட்ட வாறு.

மலங்கு—மீன்களில் லூர்வகைச்சாதி. (க)

வேண்ணெய் தானமுதசெய்ய வெகுண்டு மத்தாய்ச்சியோச்சி *

கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்ட வேட்டென்றிருந்தான் *

திண்ணமாமதிகள் குழந்த தென்திருப்பேருள் * வேலை

வண்ணனார் நாமம் நாளும் வாய்மொழிந் துய்ந்தவாறே ! (எ)

தான்	{ யசோதை நோன்பு நோற்றுப் பெற்ற பிள்ளையாகிய தான்	திண்ணம் மா மதிகள்	{ திடமான பெரிய மதின்களாலே குழப்பப்பட்ட
வெண்ணெய் அமுதுசெய்ய	{ வெண்ணெயை (அள வில்லாதபடி திருடி) உண்டவளவிலே	தென் திருப்பேருள்	{ தென்திருப்பேர் நகரில் எழுந்தருளியிருக்கிறவ னும்
ஆய்ச்சி	யசோதையானவள்	வேலை	{ கடல்போன்ற கிறத்தை யுடையனுமான பெருமானுடைய
வெகுண்டு	சிறந்தகொண்டு	வண்ணனார்	{
மத்து ஒச்சி	{ தயிர்கடையும் மத்தினால் அடிப்பதாக ஒங்கி	நாமம்	திருநாமக்களை
கண்ணி ஆர் குறு கயிற்றால் கட்ட	{ முடிச்சுகள் கிணந்த சிறியதாம்பினால் கட்டிவைக்க	நாளும்	நாள்தோறும்
வேட்டென் றிருந்தான்	{ இசைந்திருந்தவனும்,—	வாய் மொழிந்து	{ சொல்லி
		உய்ந்த ஆறு	{ நான் உஜ்ஜீவித்தபடி என்னே !—

* * *—“திருவாய்ப்பாடியில் தயிர் நெய் பால் வெண்ணெய் முதலியன பாழ்போகலாகாது, இவற்றை உட்கொள்வதற்கு ஒரு பிள்ளைவேணும்” என்றே நோன்பு நோற்றுப் பிள்ளைபெற்றிருந்தாலும், கண்ணபிரான் அவற்றை அளவ

கடந்து உண்கையாலே திருமேனிக்குத் தீங்காகுமோ என்றஞ்சின யசோதைப் பிராட்டி கோபத்தை ஏற்பட்டுக்கொண்டு மத்தினில் புடைப்பதாக வெருட்டிக் கண்ணிறுண் சிறுத்தாம்பினில் கட்ட, அதற்கு இசைந்திருந்தாலும் கண்ண பிரான்; (ஏனென்னில்;) தனது ஸௌசீல்யம் ஸௌஸப்யம் ஆசிரிதபாரதந்திரியம் முதலிய சீலங்களை வெளியிடுதற்கென்றே பரத்வநிலையைத் தவிர்ந்து மறுஷ்ய ஸஜாதியனாக அவதரித்திருக்கிற தான் உரலோடு கட்டுண்டிருக்கை முதலிய இவ்வகைகளால்தான் அக்குணங்களை விளங்கச்செய்து கொள்ளவேணுமென்று கொண்டு.

ஸ்ரீமதுராகவிகள் அருளிச்செய்யும்போது “கண்ணிறுண் சிறுத்தாம்பினில் கட்டுண்ட பெருமாயன்” என்றமல் “கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன்” என்றதும் நோக்குக. ஒரு சுற்றுக்குப்போராத தாம்பு இரண்டு மூன்று சுற்றுக்குப் போரும்படி திருமேனியைச்சுருக்கி அமைத்துக்கொண்டதனுள்ளே ‘கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன்’ என்னவேண்டிற்று. அல்லாவிடில் சீல குணங்கள் விளங்காவே.

கண்ணி ஆர்குறுங்கயிற்றால் கட்ட=கண்ணபிரான் வெண்ணெய் களவு செய்கிற தன்னை யசோதைப்பிராட்டி அடிக்கடி தாம்பினில் கட்டி வருத்துகிற ளென்று விட்டிலுள்ள கயிறுகளையெல்லாம் துண்டுதுண்டாக அறுத்துவைத் திட்டே வெண்ணெய் திருடச்செல்வது வழக்கம்; விதிவசத்தால் பிடியுண்ட அவனை ஒரு கையாலே பிடித்துக்கொண்டு, கட்டிவைக்கத் தாம்பு தேடப்போவன் யசோதை; துண்டுதுண்டான தாம்புகளே கிடைக்கும்; அவற்றை அவன் ஒன்றோடொன்று முடிபோட்டு ஒரு கயிறு வடிவமாக்கி அது கொண்டு கண்ண பிரானைக் கட்டுவன்; ஆனதுபற்றிக் கண்ணியார் குறுங்கயிறு எனப்பட்டது. வெட்டென்றிருக்கை—‘செய்வன செய்து கொண்பின்’ என்று ஸம்மதித் திருக்கை. இப்படிப்பட்ட ஸௌஸப்ய ஸௌசீல்ய குணங்களை விளக்கிக்கொண்டு திருப்பேரங்கரிலே காட்சி தந்தருள்கின்றான்; அவனது திருநாமங்களை வாயாரச் சொல்லி வாழ்ந்தேனென்றராயிற்று. (எ)

அம்பொருளுக மேழமறிய ஆய்ப்பாடிதன்னுள் *
கோம்பனூர்பின்னை கோலம் கூதேற்கேறு கோளருள் *
செம்பொனூர் மதின்கள்குழந்த தென்திருப்பேருள் மேவும் *
எம்பிரான்நாமம் நாளும் ஏத்தி நானாயந்தவாமே !

(அ)

அம் பொன் { அழகிய பொன்போற்
ஆர் உலகம் { சிறந்த ஏழுலகங்களும்
ஏழும்அறிய { அறியும்படியாக
ஆய்ப்பாடி { திருவாய்ப்பாடியிலே
தன்னுள் }

கொம்பு { வஞ்சிக் கொம்புபோன்ற
அன்னார் { நப்பின்னைப் பிராட்டியி
பின்னை { னுடைய
கோலம் { திருமேனியை
கூதேற்கு { அணைவதற்காக

ஏறு	எருதுகளை	எம்பிரான்	எம்பெருமானுடைய
கொன்றான்	கொன்றொழித்தவனும்	நாமம்	திருநாமங்களை
செம் பொன்	செவ்விய பொன்போல்	நாளும்	நாந்தோறும்
ஆர் மதின்கள்	அழகிய திருமதின்க	ஏத்தி	வங்கீர்த்தநம்பண்ணி
குழந்த	ளாலே குழப்பட்ட	நான் உய்ந்த	நான் உஜ்ஜீவீத்தலிதம்
தென்	தென்திருப்பேர்நகரில்	ஆறு ஏ	என்னே !
திருப்பேருள்			
மேவும்	பொருந்திவாழ்வனுமான		

***—நப்பின்னைப்பிராட்டியை மணந்துகொள்வதற்கு இடையூறுபிரந்த கொழுத்த காளைகளேழையும் ஸர்வலோகப்பரஸித்தமாகக் கொன்றொழித்து வெற்றிபெற்ற பெருமான் அந்த மணவாளக்கோலம் விளங்கத் திருப்பேர்நகரில் ஸேவைஸாதிக்கின்றான் ; அப்பெருமானது திருநாமங்களை நாடோறும் வாழ்த்தி வாழ்ந்தே நென்கை. (அ)

நால்வகைவேதம் ஐந்துவேள்வி யாறங்கம்வல்லார் *

மேலை வானவரில்மிக்க வேதியராதிகாலம் *

சேலுக்ளவயல் திருப்பேர்ச் செங்கண்மாலோமே வாழ்வார் *

சீலமாதவத்தர் சிந்தையாளி என்சிந்தையானே.

(க)

நால் வகை	நான்கு வேதங்களிலும்	செம் கண்	செந்தாமரைக்கண்ணனான
வேதம்		மாலோடும்	ஸர்வேச்வரனோடுகூட
ஆறு அங்கம்	ஆறு வேதாங்கங்களிலும்	வாழ்வார்	நித்யவாஸம் பண்ணுமவராய்
ஐந்து வேள்வி	பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களிலும்	சீலம் மா	நற்குணமும் நல்லொழுக்கமு
வல்லார்	ஸமர்த்தர்களாய்,	தவத்தர்	முடையான
மேலை	மேலுலகத்திலுள்ள		பிராமணருடைய
வானவரில்	தேவர்களிற்காட்டிலும்	சிந்தை ஆளி	உள்ளத்தை (த்தனக்கு இருப்
மிக்க	மேம்பட்ட பிராமனோத்		பிடமாகக்கொண்டு) ஆள்
வேதியர்	தமராய்,		கின்ற எம்பெருமான்
ஆதி காலம்	வெகுகாலந்தொடங்கி	என்	என்னுடைய ஹிருதயத்தில்
சேல் உகன்	மீன்கள் துள்ளுந்	சிந்தையான்	நித்யவாஸம்
வயல்	கழனிகளை யுடைய		பண்ணுமவன்.
திருப்பேர்	திருப்பேர் நகரில்		

***—வேதவேதாங்கங்களை வரியடைவே அதிகரித்து, பஞ்சமஹாயஜ்ஞந்தி அதுஷ்டாநத்திலும் சிறந்து, நான்முகன் முதலான தேவர்களிற்காட்டிலும் சீரியசென்று புகழ்பெற்றவர்களாய், நெடுநாளாகவே அப்பக்குடத்தானோடு ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி, வழுநிலா வடிமைசெய்து போருமவர்களான மஹாத்மாக்களின் சிந்தையிற் பொருந்திவாழும் பெருமானே என்சிந்தையிலும் பொருந்தி வாழ்கின்றனென்கிறார். வைதிகப்பாஹ்மணர்கள் உடனிருந்து பண்ணடைகள் செய்யப்பெற்ற அப்பக்குடத்தானைத் தியானிக்கின்றேனென்றவாறு.

ஐந்து வேள்விகளாவன—பிரமயஜ்ஞம் தேவயஜ்ஞம் பூதயஜ்ஞம் பித்ருயஜ்ஞம் மதுஷ்யயஜ்ஞ மென்பனவாம். பிரமயஜ்ஞமாவது—வெதத்தில் நித்யம் ஒரு ப்ரச்நமோதுவது. தேவயஜ்ஞமாவது—அக்ஷிஹோத்திரஞ் செய்வது. பூதயஜ்ஞமென்பது—பிராணிகட்குப் பவிரிடுவது. பித்ருயஜ்ஞமென்பது—பித்ருக்களை யுத்தேசகித்துத் தர்ப்பணம் விடுவது. மதுஷ்யயஜ்ஞமென்பது—விருந்தாளிகளுக்கு உணவு முதலியன கொடுப்பது. (சு)

வண்டறைபோழில் திருப்பேர் வரியரவணையில் * புள்ளி
கொண்ணேகின்ற மாலைக் கொடிமதிள் மாடமங்கை *
திண்டிறல் தோள்கலியன் செஞ்சோலால் மோழிந்தமாலை *
கொண்டிவைபாடியாடக் கூவேர் நீள்விசம்பே.

(கௌ)

வண்டு அறை { வண்டிகள் ஒலிசெய்யப்
பொழில் { பெற்ற சோலைகளை
யுடைய
திருப்பேர் திருப்பேர் நகரில்
வரி அரவு { வரிகளை யுடைய ஆதிசேஷ
அணையில் { னாகிற பங்கையிலே
புள்ளி { சயனித்துக் கொண்டு
கொண்டு
உறைகின்ற { ரித்பவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்
மாலை { வேச்வரனைக்குறித்து,
கொடி மதிள் { கொடிகள் விளங்கப் பெற்ற
மாடம் { மதின்களையும் மாளிகை
மங்கை { களை யுமுடைத்தான
திருமங்கையில்
அவதரித்தவராய்

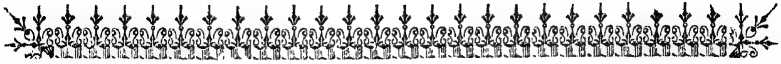
திண்டிறல் { மிக்க வலிமைகொண்ட
தோள் { திருத்தோள்களை
சலியன் { யுடையாரான ஆழ்வார்
செம் { அழகிய சொற்களைக்
சொலால் { கொண்டு
மொழிந்த அருளிச்செய்த
மாலை இவை இச்சொல்மாலை
கொண்டு அதிகரித்து
பாடி ஆட பாடவுமாடவும் பெற்றால்
நீள் விசம்பு { பாம்பதம் சென்று
கூடுவர் { சேரப்பெறுவார்கள்.

* * *—தேன்மிசுந்த சோலைகள் குழந்த திருப்பேர்நகரில் திருவனல் தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளி மெய்தையின்மீது திருக்கண்வளர்ந்தருளு மெம்பிரான் விஷயமாக ஆழ்வாரருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஒதி, அர்த்தஜ்ஞானத் தாலே களித்துக் கூத்தாடுமவர்கள் திருநாட்டிற்சென்று நித்யகைங்கரியம் பண்ணப்பெறுவார்களென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. (கௌ)

அடிவரவு :—கை வங்கம் ஒருவனை ஊன் வக்கான் விவங்கலால் வெண்ணெய் அம்பொன் நால்வகை வண்டறை தீதறு.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம்பத்து—பத்தாந்திருமொழி,

தீ த று ந ல த் தோ டி.

[நந்திபுர விண்ணகர மங்களாசாஸுதத் திருப்பதிகம்.]

தீதமநிலத்தோடேரிகாலினோடு நீர்க்கெழுவிசம்புமவையாய் *
மாசறுமனத்தினோடுறக்கமொடிறக்கை அவையாயபெருமான் *
தாய் செறவுளைந்து தயிருண்டுசூடமாடு தடமார்வர், தகைசேர் *
நாதனுறைகின்றநகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே !

(க)

தீது அறு { குற்றமற்ற [சிறந்த]
நிலத்தோடு { பூமியும்

எரி அக்கியும்

காலினோடு வாயுவும்

நீர் ஜலமும்

கெழு { சிறந்த ஆகாசமும் ஆகிய
விசம்பும் { பஞ்சபூதங்களுக்கு அந்த
அவை ஆய { ராத்மாவாயிருப்பவனும்

மாச அறு குற்றமற்ற

மனத்தினோடு மநஸ்ஸும்

உறக்கமொடு உறக்கமும்

இறக்கை { மாணமும் ஆகியஇவற்றுக்கு
அவை ஆய { நிர்வாஹகனும்

பெருமான் பெருமைதங்கியவனும்

தாய் தாயாகியயசோதைப்பிராட்டி.

செற சீறித் தாம்பெடுக்க
உளைந்து அதற்கு நடுங்கிக்கிடந்தும்
(பின்னையும் ஸமயம்பார்த்து)

தயிர் உண்டு { தயிரை(த் திருடி)
உட்கொண்டு

சூடம்ஆடி கூடக்கூத்தாடினவனும்

தடம் மார்வர் { விசாலமான திருமார்வை
யுடையவனும்

தகை சேர் அருள்பொருந்தியவனுமான

நாதன் ஸ்வாமி

உறைகின்ற { நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்ற
நகர் திருப்பதியாகிய

நந்திபுர { நந்திபுரவிண்ணகரத்தை
விண்ணகரம்

மனமே { நெஞ்சே !
நண்ணு { அடைந்திடுவாயாக.

* * *—நெஞ்சமே ! நம்முடைய நாதன் நித்யவாஸம் பண்ணுமிடமான நந்திபுர விண்ணகர மென்னுந் திருப்பதியை நண்ணுவாயாக ; அங்கு எழுந்தருளி யிருக்கு மெம்பெருமான் எப்படிப்பட்டவனென்னில் ; நிலம் நீர் எரி கால் விசம்பு என்று சொல்லப்படுகிற பஞ்சபூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவா யிருப்பவன் ; ஸகல சேதநர்களுடையவும் மனோவ்ருத்திக்கு நிர்வாஹகன் [அதாவது—எல்லா ருடையவும் ஹ்ருதயத்தினுள்ளே உறைந்திருந்து நல்வழியிலோ தீயவழியிலோ நெஞ்சை முயல்விப்பவன்]; உறக்கத்துக்கும் இறப்புக்கும் நிர்வாஹகன் ; (ஆக இவ்வளவும் ஸாமான்யா காரத்தைச் சொன்னபடி. இனி அவதாரவிசேஷக்ருத்யத் தைச் சொல்லுகிறது மூன்றாமடியில்.) கோபாலக்ருஷ்ணனாகத் திருவவதரித்

திருந்தகாலத்து, தயிர் வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவுகொள்வதாகத் தான் முயலுமளவில் தாயாகிய யசோதைப் பிராட்டியுடன் வெருட்ட, அதற்கு நடுக்கினவன்போல் பாவனை செய்துவிட்டு, அந்த வஸ்துக்களை உண்ணாமல் தரித்திருக்கமாட்டாமைபினாலே பின்னையும் ஸமயம்பார்த்து அவற்றை வாரியுண்டு அதனாலுண்டான மகிழ்ச்சிக்குப் போக்கு வீடாகக் குடக்கூத்தாடினவன் ; இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுறையுமிடம் நந்திபுரவிண்ணகர மென்க.

முதலடியில், நிலத்திற்குத் 'தீதறு' என்று விசேஷணமிட்டது—பூமியின் சிறப்பைக் காட்டினபடி. போகங்களையும் மோகஸ்த்தையும் விளைத்துக் கொள்வதற்குப் பாங்காயிருந்தலாகிற சிறப்பு உண்டிதே பூமிக்கு.

மூன்றாமடியில், செற=செறுதலாவது கோபித்தல். 'சிற' என்னும் பாடத்தில், 'சிற' என்பதன் குறுக்கல் விகாரமென்ன வேண்டும்.

நாதனுறைகின்ற நகர்—இத்திருப்பதி 'நாதன்கோயில்' என்றும் வழங்கப் படுதல் உணர்க. 'நந்தி' என்னு மோரசன் பணிவிடைகள் செய்யப் பெற்ற நகரமென்பது பற்றி 'நந்திபுரவிண்ணகரம்' எனத்திருநாம மாயிற்றென்ப. மேல் ஏழாம்பாட்டில் "நந்திபணிசெய்தநகர் நந்திபுரவிண்ணகர நண்ணுமனமே!" என்றது காண்க. (க)

உய்யும்வகையுண்டு சொனசெய்யில் உலகேழுமொழியாமைமுனநாள் *
மெய்யினளவே யமுதுசெய்யவல ஐயனவன் மேவுநகர்தான் *
மையவரி வண்மேதுவுண்டு கிளையோடு மலர்கிண்டி யதன்மேல்
நைவளம்நலிற்று பொழில் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே! (உ)

மனமே! நெஞ்சே!,
சொன { நான் சொல்வதைச்
செய்யில் செய்தால்
உய்யும் வகை } உஜ்ஜீவிக்கவுபாயமுண்டு.
உண்டு
(சொல்லுகிற காரியமேதென்னில்,

சொல்லுகிறேன், கேள்;-)

முனநாள் முன்பொருகால்
உலகு ஏழும் { ஸப்த லோகங்களில் ஒன்றுந்
ஒழியாமை { தவறுதபடி
மெய்யின் { (அவ்வுலகமெல்லாம் தனது
அளவே { சிறிய) திருமேனியள
வாக (ஒடுங்கும்படி)
அமுது { அமுதுசெய்வதில்
செய்ய வல { ஸமர்த்தனாயிருந்த

ஐயன் அவன் } அப்பெருமான்
தான் }
மேவும் நகர் { பொருந்திவரமும் திவ்ய
தேசமாயிருப்பதும்
மைய வரி வண்டு } கரிய அழகிய வண்டுகள்
கிளையோடு { தமது பந்துவர்க்கங்களோடு
கூட
மது உண்டு தேனைப்பருகி
மலர் கிண்டி பூக்களைக்கோதி
அதன் மேல் அதன்பிறகு
நைவளம் ராகவிசேஷங்களை
நலிற்று பாடப்பெற்ற
பொழில் சோலைகளை யுடையதுமான
நந்திபுரவிண்ணகரம், நண்ணு—.

* * * —நெஞ்சே! நீ ஸ்வதந்திரனாய் எவ்வளவோ காரியங்கள் செய்கிராய் ; நான் சொல்லுகிற ஒரு காரியத்தைச் செய்வாயாகில் உஜ்ஜீவநம் பெறவழியுண்டு;

நந்திபுர விண்ணகரத்தை நண்ண வேணுமென்பதே நானுனக்குச் சொல்லும் காரியமாகும். முன்பு ஊழிவெள்ளத்தில் உலகமெல்லாம் அழியப்புக, அவற்றைத் திருவயிற்றினுள்ளே அடக்கி நோக்கின பெருமான் தித்யவாஸம்பண்ணப் பெற்ற தலமாம் இது ; சோலைகளிலே வண்டுகள் திரள் திரளாகவிருந்து மதுபானம் பண்ணி மலர்சுளையுந் கோதிக் களிப்புக்குப் போக்குவிடாக இசைபாடப் பெற்ற துமாம்.

சொன்ன—‘ சொன்ன ’ என்பதன் தொகுத்தல் ; பலவிற்பால் வினையாலணையும் பெயர் : சொன்னவற்றை என்றபடி. மேய்வினளவே யமுதுசெய்கையாவது—இத்தனைபெரிய உலகமெல்லாம் அத்தனைசிறிய திருமேனியிலே ஒடுங்கும்படி. அமுது செய்கை. வல—வல்ல. நைவளம்—ஓர்பண். (உ)

உம்பருலகேழு கடலேழுமலையேழும் ஒழியாமைமுனநாள் *

தம்பொன்வயிருளவுமுண்டவையுமிழ்ந்த தடமார்வர் தகைசேர் *

வம்புமலர்கின்ற பொழில் பைம்பொன்வருதும்பி மணி கங்குல்வயல்கூழ் *

நம்பனுறைகின்றநகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே ! (௩)

முனநாள்	முன்பொருகால்	தகை சேர்	பெருமை பொருந்தியவனும்
உம்பர் உலகு ஏழும்	மேலுலகங்களேழையும்	நம்பன்	{ விச்வாஸயோக்யனுமான எம்பெருமான்
கடல் ஏழும்	ஸப்தஸாகரங்களையும்	உறைகின்ற நகர்	{ தித்யவாஸம் பண்ணுமிடமானதும்,—
மலை ஏழும்	ஸப்தகுலபர்வதங்களையும்	வம்பு மலர்கின்ற பொழில்	{ புதிதுபுதிதாக மலர்ந்து கொண்டேயிருக்கின்ற (பூக்களையுடைய) சோலைகளிலே
தம் பொன் வயிறு ஆரளவும்	{ தனது திருவயிறு நிறையுமளவும்	பை பொன் வரு தும்பி	{ பசும்பொன்போன்ற நிறங்கொண்டு திரிகின்ற தும்பிகளினால்
உண்டு அவை	அமுதுசெய்து அவ்வுலகங்களை	மணி	அழகுபெற்றதும்
உமிழ்ந்த	{ (பிறகு ஸ்ருஷ்டி முகத்தால்) வெளிப்படுத்தினவனும்	கங்குல் வயல் கூழ்	{ (கருவடைந்ததனால்) இருண்டிருக்கின்ற கழனிகளால் சூழப்பட்டதுமான
தட மார்வர்	{ விசாலமான திருமார்பை யுடையவனும்	நந்திபுரவிண்ணகரம், மனமே ! நண்ணு—.	

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “ உலககேழு மொழியாமை மேய்பினளவே யமுது செய்யவல ” என்றதை விரித்துரைக்கின்றார். ஸப்தலோகங்கள், ஸப்தஸாகரங்கள், ஸப்தகுலபர்வதங்கள் என்றவைமுதலான அனைத்தையும் பிரளயத்திலே உண்டு ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே வெளிப்படுத்தின பெருமானுறையுமிடம் நந்திபுர விண்ணகரம்.

உம்பருலகேழுமென்று மேலேழுலகங்களைச் சொன்னது கீழேழுலகங்கட்கும் உபலக்ஷணம். மேலேழுலகங்களாவன—பூ, புவ, ஸுவ, மஹ, ஜந், தப,;

ஸத்யம் என்னப்பட்டவை. கீழேமூலக்களாவன—அதல விதல ஸுதல நிதல தராதல ரஸாதல மகாதலங்களுன்னப்பட்டவை.

ஏழ்கடல்களாவன—உப்புக்கடல் கருப்பங்கடல் தேன்கடல் நெய்க்கடல் தயிர்க்கடல் பாற்கடல் புனற்கடல் என்பன.

ஏழ்மலைகளாவன—இமயம் மந்தரம் கைலாஸம் வடவிர்தம் நிடதம் ஏம கூடம் நீலகிரி என்பன.

கங்குல்வயல்—எப்போதும் கருவடைந்தபயிரேயா யிருக்கையாலே வயல் கள் இரவுபோலே இருண்டிருக்கு மென்கை.

நம்பன்—எந்த ஸமயத்திலும் நம்மைக் கைவிடான் என்று நம்புதற்கு உரிய வன். (ந)

பிறையினுளி யெயிறிலகமுறுகி யேதிர்பொருதுமென வந்தவசுரர் *

இறைகளவை நெறுநெறெனவேறியவவர்வயிறழல நின்றபெருமான் *

சிறைகொள்மயில் குயில்பயில மலர்களுக வளிமுரல அடிகொள்ளெமோ *

நறைசெய்பொழில் மழைதவழும் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே! (ச)

பிறையின் { பாலசந்திரன் போன்று
ஒளி எயிறு { ஒளிபெற்ற கோரைப்
பற்கள்

இலக { வினங்க
முறுகி { மேலிட்டெவந்த

எதிர் { எதிரிட்டிச் சண்டை
பொருதும் { போடுவோமென்று
என வந்த { வந்த

அசுரர் { அஸுரர்களுடைய

இறைகள் { சரீரங்களானவை
அவை

நெறு நெறு { நெறுநெறு வென்று
என { முறிந்தொழிய

வெறிய அவர் { வெறுங்கையரான
அவ்வசுரர்கள்

வயிறு அழல் { வயிறெறியும்படி (வெற்றி
நின்ற { பெற்று) நின்ற

பெருமான் { ஸர்வேச்வரன் (எழுந்தருளி
யிருக்கப்பெற்றதாய்.)

சிறை கொள் { (சிறந்த) சிறகுளைபுடைய

மயில் குயில் { மயில்களும் குயில்களும்

பயில { நெருங்கிவாழப் பெற்றனவும்

மலர்கள் உக { பூக்கள் (எங்கும்) சிந்தி
யிருக்கப்பெற்றனவும்

அளி முரல { வண்கெள் ரீங்காரம் செய்யப்
பெற்றனவும்

அடி கொள் { கீழேவெருன்றி மேலே நீண்
நெடு மா { டுள்ள மா மாங்கள் மணம்
நறை செய் { வீசப்பெற்றனவுமான

பொழில் { சோலைகளிலே

மழை தவழும் { மேகங்கள் உலாவப்
பெற்றதான

நந்திபுரவிண்ணகரம், மனமே! நண்ணு—.

* * *—பயங்கரமான பற்களைக் கொண்ட அசுரர்கள் செருக்குக் கொண்டு எதிரிட்டிப் போர்புரிவதாக யுத்தரங்கத்தில் திரண்டவாறே அம்புகளைப் பொழிந்தோ திருவாழியாழ்வானைப் பிரயோகித்தோ அவ்வசுரர்களின் உடல்களை நெறுநெறுவென்று முறித்து, அவர்கள் கையிலிருந்த ஆயுதங்களையும் சிதைத்து வயிறெறியச் செய்த பெருமானுறையுமிடம் நந்திபுரவிண்ணகரம்.

“இறைகளவை” என்பதற்கு—சரீரங்கள் என்று வியாக்கியானத்தில் பொருளுரைக்கப்பட்டது; மண்டலபுருடனது நிகண்டில்—“இறை சிவன் கடன் வேந்

தன் கையிறையிற்றுப்பிறை சிறந்தோன், சிறுமை புள்ளிறகு தங்கல், கர்பிமார் சென்னி கூனிறப் பிராரே” என்றதில் காண்கிற பன்னிரண்டு பொருள்களில் தலை” என்னும் பொருளும் இங்குக் கொள்ளக்கூடியதே.

வெறிய அவர் = “உவாவு உவாவு ஐ-ஐவா வீர?” [இராவணன் நடுங்கினான், வில்லையும் கைவிட்டான்] என்றற்போலே ஆயுதங்களை யொழிந்தவர்கள் என்கை. ‘எறிய’ என்றும் பிரிக்கலாம். அசுரர்கள், இறைகளவை—அம்புகளை, நெறு நெறென எறிய + —பிரயோகிக்க, (அதன்பிறகு) அவர்வயிறமூல நின்ற பெருமான் என்னவுமாம்.

அவ்விடத்துச் சோலைகளின் ஒருபுறத்தில் மயில்களாடவும் மற்றொருபுறத்தில் குயில்கள் கூவவும் மற்றொருபுறத்தில் வண்டினம் முாலவும் கண்ட விடமெங்கும் பூக்கள் சிந்தியிருக்கவும் மாமரங்களின் நறுமணம் கமழவும் மேகங்கள் படிந்திருக்கவும் பெற்றதாம் இத்தலம். (சு)

மூளவோசநதமுனிவெய்தி யமர்செய்துமென வந்தவசரர் *

தோளுமவர்தாளும் முடியோடுபோடியாக னோடியாமளவெய்தான் *

வாளும்வரீவில்லும் வளையாழிகதை சங்கமிவை அங்கையுடையான் *

நாளுமுறைகின்றநகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே! (ரு)

முனளி சிந்தி { (கண்டவிடமெங்கும்)
புகையும்படியாக நெருப்பு
களைக்கொட்டி

முனிவு எய்தி கோபங்கொண்டு

அமர்செய்தும் { ‘யுத்தம் செய்வோம்’
என வந்த என்று வந்த
அசுரர் அவர் அசுரர்களினுடைய

தோளும் { தோள்களும் கால்களும்
தாளும் தலைகளும்
முடியோடு

பொடி ஆக பொடிபொடியாம்படி

நொடி ஆம் { ஒருநொடிப்பொழுதில்
அளவு

எய்தான் { அம்புகளைச்
செலுத்தினவனும்

வாளும் வரி { நந்தகவான், அழகியசுரர்க்கும்,
வில்லும் வளை மண்டலாகாரமான ஸுதர்
ஆழி கதை சங்கம் இவை இப்பஞ்சாயுதங்களை
அம் கை அழகிய திருக்கையில்
உடையான் ஏந்திவுள்ளவனுமான
பெருமான்

நாளும் { எப்போதும்
உறைகின்ற எழுந்தருளியிருக்கும்
நகர் திருப்பதியான

நந்திபுரவிண்ணகரம், மனமே! நண்ணு—.

* * *—அசுரர்கள் போர்க்கு வரும்போது கண்டவிடமெங்கும் நெருப்பு களை வாரிக் கொட்டுவதும் கோபாவேசங்கொண்டு கோலாஹலங்கள் பண்ணுவதும் வழக்கம்; அங்ஙனம் வரும்சுரர்களின் தோளுந் தாளந் தலையும் ஒரு நொடிப் பொழுதில் பொடிபட்டொழியும்படி அம்புகளைச் செலுத்தி வெற்றி பெற்ற பெருமான் இன்னமும் அப்படிப்பட்ட ஆஸுரப் பகர்களுகளை யழிப்பதற் காகப் பஞ்சாயுதங்களையும் உடன் கொண்டவனாகி நந்திபுர விண்ணகரத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறானென்க, (ரு)

தம்பியோடு தாமோருவர்தன்துணைவி காதல்துணையாக முனநாள் *

வெம்பியெரிகானக மூலாவுமவர்தாம் இனிதுமேவு நகர்தான் *

கோம்புகுதிக்கோண்டு குயில்கூவமயிலாவுமேழிலார்புறவுசேர் *

நம்பி யுறைகின்றநகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே ! (ஈ)

முன நாள்	முன்பொருகால்	நகர் தான்	திவ்யதேசமாயும்
தாம் ஒருவர்	{ லோகவிலக்ஷணராகத் திருவவதரித்த ஸ்ரீராம பிரானுகிய ஒருவர்	குயில்	குயில்களானவை
தம்பியோடு	தம்பியான லக்ஷ்மணனும்	கொம்பு	கிளைகளில் நின்றும்
தன் காதல்	{ தனது காதலே வடிவெடுத்த துணைவி { பத்னியான வரீதையும்	குதிகொண்டு	குதித்து
துணை ஆக	ஸஹாயமாகக் கூடவர,	கூவ	கூவுதல்செய்ய
வெம்பி எரி	{ திஷ்ணமாய்ப் பற்றி யெரி கானகம் { கின்ற காட்டிலே		(அதனைக் கேட்டு)
உலாவும் அவர்	{ உலாவினவர்	மயில் ஆலும்	மயில்கள் கூத்தாடப்பெற்ற,
தாம்		எழில் ஆர்	அழகுபொருந்திய
இனிது மேவு	{ போக்யமாகப் பொருந்தி வர்த்திக்கப்பெற்ற	புறவு சேர்	சோலைகளை யுடையதாயும்
		நம்பி	{ ஸகலகல்யாணகுண பூர்ண ஞான எம்பெருமான்
		உறைகின்ற	{ நித்யவாஸம்பண்ணுமிட
		நகர்	மாயுமிருக்கிற
		நந்திபுரவிண்ணகரம்	மனமே ! நண்ணு—.

* * *—கீழிரண்டுபாட்டிலும் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளைக் கொன்றொழிக்கும் படியைப் பேசுவே ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் ஈடுபாடு உண்டாகி இப்பாகரமருளிச் செய்கிறார். வநவாஸஞ் செல்லுமாறு ஸ்ரீராமபிரானொருவனுக்கே நியமநமாயினும், 'நான் பதினாலுவருஷம் வநவாசஞ்செய்து வருகிறேன்; அதுவரையில் நீ தசரதர்க்கும் கௌசலையார்க்கும் ஒரு குறைவுவாராமல் பரிசர்யை செய்து கொண்டிரு' என்று பிராட்டியை நோக்கிக்கூற, அதுகேட்ட அவள் மிகவுங்கோபித்து 'என்தகப்பனார் உம்மை ஒரு ஆண்பிள்ளையாக எண்ணி என்னை உமக்குக் கொடுத்தார்; ஒரு பெண்பெண்டாட்டியைக் கூடக் கூட்டிக்கொண்டு போய்க் காப்பாற்றி ஆளத்தக்க வல்லமையற்ற உம்மை அப்போது அவர் அறிந்திலர்; இப்போது அவர் இச்செய்தியைக் கேட்டால் உம்மை நன்றாக வெகுமானிப்பார்; ஒரு பெண்பிள்ளை ஆணுடைய யுடுத்துவந்து நம்பெண்ணைக் கைக் கொண்டுபோய்த்துக் காண் என்று நினைப்பார்' என்று ப்ரணயரோஷந் தோற்றவார்த்தைசொல்லித் தன்னையுந் கூட்டிக்கொண்டு போகவேணுமென்று நிர்ப்பந்தித்துத் தானுந் கூடப்போக ஒருப்பட்டாள். ஆதிமுதல் நொடியளவும் பிரியாமல் பணிவிடைசெய்து போரும் இளையபெருமான் இவர்களிருவருந் காட்டுக்குப்போவதாக ஒருப்பட்டதைக்கண்டு ஸ்ரீராகவனுடைய அடியரிணையை அவலம் பித்துக்கொண்டு ஸீதாதேவியையும் இராகவனையுந் குறித்து 'ஸ்வாமிந் !, உயிரைப்பிரிந்த உடலும் ஒருவஸ்துவாக நிலைநிற்பதுண்டோ? என்னை இங்கு விட்டு விட்டு நீர் காட்டுக்குப்போமளவில் நான் ஜீவிக்கும் வகை என்? ஆகையால் என்

னையுங் கூட்டிக்கொண்டே எழுந்தருளவேணும்; அடியேன் உடனாய் மன்னி
வழுவிலாவடிமைகள் செய்யவேணும்' என்று பிரார்த்தித்துத் தானும் உடன்
புறப்பட்டான் என்ற வரலாறு அறிக.

வேம்பியேரி கானகம்—“மாதிரங்கள் மின்னுருவில் வெண்டேர் திரிந்து
வெளிப்பட்டுக், கல் நிரைந்து தீந்து கழையுடைந்து கால்சுழன்று, பின்னுந்திரை
வயிற்றுப் பேயே திரிந்துலவாக், கொன்னவிலும் வெங்கானம்” என்று அக்
காட்டின் கொடுமையைப் பெரிய திருமடலில் விரித்துரைத்தார்.

இப்பாட்டில் ‘நகர்’ என்றசொல் இரண்டாமடியிலும் ஈற்றடியிலுமாக இரு
முறை வந்திருக்கின்றது: தம்பியோடு.....கானகமுலாவமவர்தாம் இனிதுமேவு
நகர்—அயோத்திமாநகர், அல்லது பரமபதம் என்று கொண்டு, அதுபோன்றதாய்
நம்பியுறைகின்ற நகராகிய நந்திபுரவிண்ணகரம் என்று முறைக்கலாம்.

“குதிகொண்டு” என்பதில், குதி—முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; குதித்
தலைச் செய்துகொண்டு என்கை. (சு)

தந்தைமனமுந்து துயர்நந்த விருள்வந்த விறல்நந்தன் மதலை *
எந்தையிவனென் றமரர்கந்தமலர் கொண்டு தொழநின்ற நகர்தான் *
மந்தமுழவோசை மழையாகவெழுகார் மயில்களாடு பொழில்சூழ *
நந்திபணிசெய்தநகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே !. (எ)

தந்தை	{ தகப்பனாகிய நந்தகோபருடைய	கந்தம் மலர் கொண்டு தொழ	{ மணம்மிக்க பூக்களைப் பணிமாறி ஆசிரயிக்கும் படியாக
மனம்	மனத்தை	நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
உந்து	சோரப்பண்ணின்ற	நகர் தான்	திவ்யதேசமாயும்,
துயர்	{ துக்கமானது [புத்திர னில்லையே யென்கிற சோகம்]	முழவு	வாத்யங்களினுடைய
நந்த	தொலையும்படி	மந்தம் ஓசை	மந்தமான த்வரீயை
இருள் வந்த	{ ஒருவர்க்குந் தெரியாதபடி மதுரையில் நின்றும்) இர விலே (திருவாய்ப்பாழிக் கு) வந்து சேர்ந்த	மழை ஆக	மேகமுழக்கமாகக் கருதி
விறல்	பெருமிடுக்கான	கார்	கார்காலத்தில்
நந்தன் மதலை	{ நந்தகோப குமாரான கண்ணபிரான்	எழு	கிளர்கின்ற
அமரர்	தேவர்கள்	மயில்கள்	மயில்கள்
இவன் எந்தை	{ இவனே எமக்குள்வாயி’ என்று சொல்லிக்கொண்டு	ஆடு	கூத்தாடுமிடமான
		பொழில்	சோலைகளினால்
		சூழ்	சூழப்பெற்றதாய்
		நந்தி	நந்தியென்னும் ஓராசன்
		பண்ணெய்த	{ கைங்கரியங்கள் செய்யப் பெற்றதலமான
		நகர்	
		நந்திபுரவிண்ணகரம், மனமே! நண்ணு	

* * *—“ ஒருத்திமகனுய்ப் பிறந்து ஓரிரவி லொருத்திமகனு யொளித்து வளர்ந்த கண்ணபிரானே எமக்குத் தலைவன் ’ என்று கொண்டு பிரமன் சிவனின் திரன் முதலான தேவர்கள் புஷ்பங்களைப் பணிமாறி வணங்குமாறு எம்பெருமான் ஸந்நிதிபண்ணி யிருக்குமிடமான நந்திபுரவிண்ணகரத்தை மனமே! நண்ணுகிறார்.

திருமால் தேவகியிடம் எட்டாவது கர்ப்பத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுய்த் திருவவதரிக்க, (அப்போதே வஸுதேவ தேவகிகளின் கால்விலங்கு இற்று முறிந்து விழ) அக்குழந்தையைக் கம்ஸன் கொல்லக்கூடுமென்ற அச்சத்தினால் தாய் தந்தையர் அத்தெய்வக் குழலியின் அநாமதிபெற்று அந்தச்சிசுவை அதுபிறந்த நடு நிசிபிலேயே, திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடையர்க்கெல்லாம் தலைவரான நந்தகோபரது திருமாளிகையிலே ரஹஸ்யமாகக் கொண்டு சேர்த்துவிட்டனர் என்ற வரலாறு முதலடிக்கு அறியத்தக்கது. நந்தகோபரைத் தந்தை யென்றது வளர்த்தது பற்றி. அவர்க்கிருந்த மனத்துயராவது—“ எம்பெருமான் நமக்கு ஸந்தானமொன்றும் ஸங்கல்பிக்கவில்லையே ! ” என்ற துக்கமாம்; அது தீர அவனிடம் சென்று சேர்ந்தனன் கண்ணபிரானென்க.

விறல்நந்தன்மதலை= ‘ விறல் ’ என்ற விசேஷணம் நந்தனுக்குமாகலாம், நந்தன் மதலைக்குமாகலாம். நந்தனுக்கு ஆகில் 1. “ கூர்வேற் கொடுந்தொழிலன் நந்தகோபன் ” என்றும்போலே, முன்பெல்லாம் பரமஸாதுவாயிருந்தவர்கண்ணன் பிறந்த பிறகு அவனிடத்துள்ள பரிவினால், ஒரு சிற்றெழும்பு ஊர்ந்தாலும் அதன்மேல் வேல்கொண்டு பாயும்படியாகவுண்டான மிடுக்கு என்க. கண்ணனுக்கு விசேஷணமாகில், தொட்டிற்பருவமே பிடித்துப் பூதநாநிரஸநம், சகடாஸுரபங்கம் முதலாகச் செய்த சிறுச்சேவகங்களுக்கிடான மிடுக்கு என்க. இரண்டாமடியில், கந்தம்—மூலம்; பரிமளம்.

இத்திருப்பதியில் மந்தமான வாத்திய கோஷத்தைச் சோலையிலுள்ள மயில்கள் செவிபுற்று, மேகங்கள் முழங்குகின்றனவென் றெண்ணிச் சிறை விரித்தாடுகின்றனவாம்.

நந்திபணிசெய்த நகர்= திருவல்லிக்கேணியில் தொண்டையர்கோன் போலவும், பரமேச்சுரவிண்ணகரத்தில் பல்லவன் மல்லையர்கோன் போலவும், அட்டபுயகரத்தில் வயிரமேகன் போலவும், திருநறையூரில் செங்கணன்கோச் சோழன் போலவும் இத்திருப்பதியில் நந்திவருமென்னு மோரரசன் சில திருப்பணிகள் செய்தனனாகச் சொல்லிப் போருவர்கள். (எ)

எண்ணில் நனைவெய்தியினியில்லை யிறையென்று முனியாளர் திருவார் *

பண்ணில்மலி கீதமொபாடி அவராடலோடு கூடவேழிலார் *

மண்ணிலிதுபோலு நகரில்லையென வானவர்கள்தாம் மலர்கள் தூய் *

நண்ணி யுறைகின்றநகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே !.

(அ)

எண்ணில் ஆராயுமளவில்
 நினைவு எய்தி { தியானத்திற்கு இலக்காகக்
 இறை { கூடிய ஸ்வாமி
 இனி இல்லை { இவனைக்காட்டிலும்
 என்று { வேறொருவனில்லை
 யென்று (நிச்சயித்து)
 முனியாளர் மஹாமுனிகள்
 திரு ஆர் { அழகுமிக்க இசையினால்
 பண்ணில் மலி { நிறைந்த
 தீதமொடு { பாடல்களோடு கூட
 பாடி { ஸ்துதிகள் செய்ய,
 அவர் { அந்த முனிவர் (தங்கள்
 ஆடலொடு { பாட்டுக்குச் சேரத்
 கூட { தாங்களே செய்கின்ற)
 நார்த்தனங்களுக்குத்
 தகுதியாக,

வானவர்கள் } தேவர்கள்
 தாம் }
 எழில் ஆர் }
 மண்ணில் } 'சிறந்த இப்பூலோகத்தில்
 இது போலும் { இத்திருப்பதியைப் போன்ற
 நகர் இல்லை { நகரம் (எங்கும்) இல்லை'
 என { என்று கொண்டாடி
 மலர்கள் தூய் புஷ்பங்களைப் பணிமாறி
 நண்ணி ஆசரயித்து
 உறைகின்ற { நித்யவாஸமும் செய்யப்
 பெற்ற
 நகர் திவ்யதலமாகிய
 நந்திபுரவிண்ணகரம், மனமே! நண்ணு—.

* * *—ஸநகஸநந்தநாதி மஹர்ஷிகள் 'இப்பெருமானன்றிப் பரதெய்வம் பிறிதொன்றுமில்லை' என்று துணிந்து * பண்ணார் பாடலின் கவிதைச் சொல்லிப் பாடி ஆடுகின்றனராம்; அவர்களோடு கூட வானவர்களும் 'பூமண்டலத்தில் இதுபோன்ற திவ்யதேசம் வேறொன்றில்லை' என்று புகழ்ந்துகொண்டு திரண்டு வாழ்கின்றனராம். ஆகவிப்படி முனிவருமமாரும் தொழுதேத்தி இறைஞ்சுமிடமான நந்திபுரவிண்ணகரத்தை மனமே! நண்ணு என்றராயிற்று.

[நினைவு எய்தி.] 'எய்தி' என்பது வினையெச்ச மன்று; பெயர்ச்சொல்; எய்து—பகுதி; இ—பெயர்விசுதி. எய்துமவன் என்கை. (நினைப்பாருடைய) நினைவுகளை எய்துமவன்—த்யானத்திற்கு விஷயமாபிருக்குமவன் என்றபடி. இனி 'எய்தி' என்றவிதனை வினையெச்சமாகக்கொண்டு முரைக்கலாம்; எண்ணில்-கணக்கில்லாத [அளவிற்றத], நினைவு—எண்ணங்களை எய்தி—அடைந்து, 'முனியாளர் தீதமொடுபாடி' என்றதோடு அந்வயம். மஹர்ஷிகள் 'எம்பெருமானைத் தொழவேணும், துதிக்கவேணும், திருவாராதனம் செய்யவேணும்' என்றிங்ஙனே பலபல பாரிப்புகள் கொண்டு பாடியாட என்றவாறு. (அ)

வங்கமலி பேளவமது மாமுகடினுச்சிபுக, மிக்க பெருநீர் *

அங்கமழியாரவனதானை தலைகுமேடியா ரறிதியேல் *

போங்குபுன லுந்துமணி கங்குலிருள் சீமமொளி யெங்குமுளதால் *

நங்கல்பெருமானுறையும் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே!.. (க)

மனமே நெஞ்சமே!,
 அவனது } அப்பெருமானுடைய
 ஆணை } திருவானையை
 தலை குடும் { சிரஸா வலிக்கின்ற
 அடியார் } பத்தர்கள்,

வங்கம் மலி } மாக்கலங்கள் நிறைந்த
 பேளவம் அது } ஸமுத்ரமானது
 மா முகடின் { உயர்ந்துள்ள அண்ட
 உச்சிபுக { பித்தியினுடைய தலை
 யளவுஞ் சென்று
 வியாபிக்கும்படி

கங்குல் இருள் { இரவிருளைப் போக்குகின்ற
சீறும் ஒளி { பிரகாசமானது

எங்கும் { எங்கும் வியாபித்திருக்கப்
உளது { பெற்றதாய்

நங்கள் { எம்பெருமான் கீத்ய
பெருமான் { வாஸம் பண்ணுமிட
உறையும் { மான

நந்திரபலிண்ணகரம், நண்ணு—.

ஆ. மேலே சொல்லப்போகிற இந்நூலையோகத்தைக் கைப்பற்றி என்னோடு ஸாம்ய மடைந் தவர்கள் ஸ்ருஷ்டியிலும் ஸம்ஹாரத்திலும் கப்பட்டு வருந்தமாட்டார்கள் என்று பகவானுடைய வாக்கியம்.

நறை செய்	{ தேன்மிக்க சோலைகளில்	கறை வளரும்	ரத்தக்கறை மிக்கிருப்பதும்
பொழில்மழை	{ மேகங்கள் வந்து	ஒளி சேர்	ஒளிபொருந்தியதுமான
தவழும்	{ சோர்ப்பெற்ற	வேல்	வேற்படையை
நந்திபுர	{ நந்திபுரவிண்ணகர	வல்ல	ஆளவல்ல
விண்ணகரம்	{ மென்னுந்திருப்பதியை	கலியன் ஒலி	{ திருமங்கையாழ்வார்
நண்ணி	அடைந்து		அருளிச்செய்த
உறையும்	{ அங்கே நித்யவாஸம்	இவை மாலை	இத்திவ்வியப்பிரபந்தத்தினுள்
	{ பண்ணுமிடத்து	இவை ஐந்தும்	{ இப்பத்துப் பாசாங்களையும்
உறை கொள்	{ உறையிலிடப்பட்டுத்	ஐந்தும்	
புகர் ஆழி	{ தேஜஸ்ஸு மிகுந்த	முறையில்	கிரமப்படியே
	{ திருவாழியையும்	பயில வல	அதிகரிக்கவல்ல
சுரி சங்கம்	வலம்புரிச் சங்கத்தையும்	அடியவர்கள்	பத்தர்களுடைய
அவை	{ மற்றுமுள்ள	கொடு	{ பாவங்களெல்லாம்
	{ திவ்யாயுதங்களையும்	வினைகள்	
அம்மை	{ அழகிய திருக்கையி	முழுது	
உடையானை	{ லுடையனான எம்	அகலும்	நீக்கியொழியும்.
	{ பெருமானைக் குறித்து,		

* * *—தேன்மிக்க சோலைகளில் மேகங்கள் வந்து உலாவப்பெற்ற நந்திபுர விண்ணகரில் நித்யவாஸம் செய்தருள்பவனான நாதன் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த இத்திருமொழியை முறைவழுவாது ஓதவல்ல அடியவர்களின் பாவங்களெல்லாம் ஒழிந்துபோமென்று இத்திருமொழி சுற்றார்க்குப் பயனருளிச் செய்து தலைக்கட்டினாராயிற்று.

“உறைகொள் புகராழி” என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சாண்டின்னை யருளிச் செய்யும் ஸ்ரீஸூக்தி காணமின்:—“விரோதி நிரஸந்தத்துக்குத் திருமங்கையாழ்வார் கையில் வேலுண்டானபின்பு திருவாழி உறையிட்டிருக்குங்காண்” என்று. கறைவளரும் வேல்வல்லவனான கலியனே விரோதிகளை வென்று உலகத்தை யாங்கின்மறமையால் எம்பெருமானுடைய திருவாழிப் படைக்குக் காரியமொன்றுமில்லையாக, உறையிலிட வேண்டிற்றாயிற்றென்க. ஆழ்வாருடைய வேல் அப்படி உறையில் கிடக்கமுடியாது; சத்ருநிரஸநம்பண்ணின கறை கழுவு தற்கும் அவகாசமின்றியே விவாபரிக்குமாம். (க0)

அடிவரவு:—தீது உய்யும் உம்பர் பிறை மூள தம்பியொடு தந்தை எண்ணில் வங்கம் நறைசெய் வண்டு.

பத்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
பேரிய திருமொழி ஐந்தாம் பத்து உரை
முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பேரிய திருமொழியின் 3, 4, 5 பத்துக்களில்

ஆழ்வார் அநுஸந்தித்தருளின

இதிஹாஸ புராண கதைகளின் அடையும்.

அக்கதைகள் அமைந்த பாசுரங்களின்
தலைப்பும்.

[பாசுரங்களின் தலைப்புக் குறிப்பு.]

<p>1. திருமால் மீனாய்த்
திருவவதரித்தது
வீராணப்பக்கம் 351.</p>	}	கெண்டையுங்குறளும். எனமீனாமையோடு.
<p>2. அன்னமாய்த்
திருவவதரித்தது.
வீ—ப. 693.</p>	}	கெண்டையுங்குறளும். துன்னிமண்ணும்
விண்ணோடும். முன்னிவ்வேழுலகு.
மன்னுமாரிலனும்.
<p>3. ஆமையாய்த்
திருவவதரித்தது.
வீ—ப. 650.</p>	}	பொங்குசீண்முடி. எனமீனாமையோடு.
<p>4. கடல்கடைந்து
அமுதங்கோத்தது.
வீ—ப. 694.</p>	}	சலங்கொண்ட விரணியனது. வென்றியிகுநாகனாரம்.
மாயிருங்குன்றமொன்று.
<p>5. பன்றியாசிப் பாரகங்
கீண்டது.
வீ—ப. 366.</p>	}	இருந்தன்னமாரில மேனமதாய். வெம்புஞ்சினத்துப்
புனக்கேழல். வையணைந்தறுதிக்கோட்டு.
சிலம்பினிடைச்சிறுபரல்போல். கெண்டையுங்குறளும்
புள்ளும். மண்ணிடந்தேனமாரி. வாராகமதாரி. பண்டு
முனேனமாரி. மானவேலென்கண்.
எனமீனாமையோடு. எனுகியுலகிடந்து.
<p>6. நரசிங்கவருக்
கொண்டதும் இரணிய
னகலம் பிளந்ததும்.
வீ—ப. 42.</p>	}	மாறுகொண்டென்று. பொங்கியமரிலொருகால். பஞ்சிய
மெல்லடிப்பின்னை. சலங்கொண்ட விரணியனது.
திண்ணியதோரரியுருவாய். ஓடாதவாளரியின்.
உளையவொண்டிறல். கெண்டையுங் குறளும்.
முடியுடையமாரிக்கு. எனமீனாமையோடு. வளர்ந்தவனைத்
தடங்கடலுள். எங்கனேயுய்வர். வக்கரன்வாய்
முன்கீண்ட.
<p>7. மாவலிபக்கல்
மண்ணிரந்தளந்தது.
வீ—ப. 407.</p>	}	ஆங்கு மாவலி வேள்வியில். அருமாரிலமன்றளப்பான்.
ஒருகுறளாயிருநிலம். வாளாயகண்பணிப்ப.
கொண்டாவத்திரையுலவு. கண்டவர்தம் மனம்மகிழ்.
அங்கையாலடிமூன்று. வசையறுகுறளாய்.
பொங்கிலக்கு புரி தூலும். மண்ணிடந்தேனமாரி.
பேசுகின்றதிதுவே. ஆய்ச்சியரழைப்ப.
ஒள்ளிய கருமஞ் செய்வன். கள்ளக்குறளாய்.
பண்டிலவையமளப்பான். வளர்ந்தவனைத்
தடங்கடலுள். சிந்தனையைத்தவநெறியை.

8. பரசுராமாவதாரம். { கோமங்கலக்கடல். தெவ்வாய மறமன்னர்.
வி-ப. 384. { வென்றிமாமழுவேந்தி. ஆயிரங்குன்றம் சென்று.
9. (கார்த்த விரியனைக் {
கோன்றெழுதித்தது.) { ஆயிரங்குன்றஞ்சென்று.
வி-ப. 697.
10. இராமபிரான் {
வில்லை முறித்தது. { விரைகமழ்ந்த மென்கருங்குழல்.
வி-ப. 375. { வாராருமிளங்கொங்கை மைதிலியை.
11. இராமபிரான் {
வநவாஸஞ் சென்றது. { சுனுலாவிய மடந்தைதன்.
தம்பியொடு தாமொருவர்.
12. குஹப்பேருமாளுக்கு {
அருள்செய்தது. { ஏழையேதலன் கீழ்மகன்.
வி-ப. 704.
13. விராதனைக்கொன்றது. {
வி-ப. 422. { பைங்கண் விறல்செம்முகத்து.
14. சூர்ப்பணகையை {
அங்கபங்கஞ்செய்தது. { அஞ்சுவன் வெஞ்சொல். கலையிலங்குமகலல்
வி-ப. 464. { குலரக்கர்குலக். கருமகளிலங்கையாட்டி.
15. கவந்தனைக் {
கொன்றது. { பைங்கண்விறல்
வி-ப. 421.
16. மராமரமேழய்தது. { நீடுபன்மலர். நிலையாளர் நின்வணங்க, கலையாளர்
வி-ப. 336. { வகல்குல்.
17. வாலியைக்கொன்றது. {
வி-ப. 419. { பைங்கண்விறல். உருத்தெழு வாலிமார்வில்.
18. கடலில் {
அணைகட்டினது. { நெய்வாயழலம்பு. மல்லையாமுநீர்.
வி-ப. 387. { கல்லால் கடலை. ஆறிராமேய்த்து.
சரிசுழல்கனிவாய். விஷங்கலாகடல்.
19. இராவணனை {
முடித்தது. { மின்னினிநுண்ணிடை. பொருவில் வலம்புரி.
வி-ப. 527. { மின்னனையநுண் முருங்குல். வானெடுங்கண்மலர்.
கம்பமா கடலடைத்து. தூன்போலுமென்று.
முனைமுகத்தாக்கன். மேவாவரக்கர்தென். ஆறினோ
டொரு. வம்புலாங்கடந்தல். விலங்கல்லுக்கடல்.
20. அனுமனோ {
டேனுண்டது. { வாதமாமகன்மற்கடம்.
வி-ப. 709.
21. கிருஷ்ணனுய்த் {
திருவவதரித்தது. { தந்தை மனமுந்துதாயர்.
வி-ப. 749.
22. பேய்முலையுண்டது. {
வி-ப. 396. { பேய்மகன் கொங்கை. இழையாடு கொங்கை.
பண்ணைமொழி. பெண்மைமிகுவுடி. தீமனத்தான்
கஞ்சனது. வஞ்சனையால் வந்தவந்தன். பொற்றொடித்
தோன்மட. கவ்வையாளையிற்று. கஞ்சன்விட்ட
வெஞ்சினத்த. ஆய்ச்சியரழைப்ப. கலையுடித்தவசல்குல்.
தாய்வாயில் சொற்கெளாள். பேயினை முலையுண்.

23. சகடு முறித்தது. { பெண்மைமிகுவடிவுகொடு. சாடுபோய் விழத்தான்.
வி—ப. 532. { கஞ்சனெஞ்சும். வளர்ந்தவனைத்தடங்.
24. மருதம்ரம் முறித்தது. { வாடமருதிடைபோகி. பண்டிவன் வெண்ணெய்.
வி—ப. 394. { பெண்மை மிகுவடிவு. மாத்தொழில் மடங்க.
ஆய்ச்சியாழைப்ப. மேவாவாக்கர்.
25. காளியனுச்சியில் { வளைக்கை நெடுங்கண். தளைக்கட்டவிழ்தாமரை.
நட்டம் பாய்ந்தது. { பல்லவந்திகழ். படவாவுச்சிதன்மேல்.
வி—ப. 398. { கடுவிடமுடைய. கற்றாமறித்துக்காளியன் தன்.
26. கேசியைக்கொன்றது. { மாவாயினங்கம். வாடமருதிடைபோகி.
வி—ப. 389. { தெவ்வாய மறமன்னர். உளையவொண்டிறல்.
மாத்தொழில் மடங்க. மேவாவாக்கர்தென்.
27. தேநுகாஸுரவதம். { திமனத்தான் கஞ்சனது.
28. கொக்கின் வாயைக் { தாங்கருஞ்சினத்து.
கிழித்தேறிந்தது. { வி—ப. 181.
29. விளங்கனி வீழ்த்தது. { இழையாடு கொங்கை. விளங்கனியை யிளங்கன்று.
வி—ப. 481. { கன்றதனால் விளவெறிந்து.
30. குருந்தொசித்தது. { இழையாடு கொங்கை. தாங்கருஞ்சினத்து.
வி—ப. 481.
31. குன்றேத்துக் { விரைகமழ்ந்தமென். மாவாயினங்கம். வாடமருதிடை
கோளிரை தாத்தது. { போகி. எய்யச்சிதைத்தது. வாளாயகண்பணிப்ப.
வி—ப. 375. { கன்றதனால் விளவெறிந்து. அண்டரானவர் வானவர்.
தூம்புடைப்பனைக்கை. குன்றால் குளிர்மாரி.
குடையாவிலங்கல். கைம்மான மழகளிறை.
32. ஆய்ச்சியாறு துகில் { துளையார்கருமென்.
களைக்கொண்டது. { வி—ப. 487.
33. குட்குத்தாடினது. { குயிலாலும் வளர்பொழில். கன்றதனால் விளவெறிந்து.
வி—ப. 260. { தாதாவென்மலை. தீதறுநிலத்தொடு.
34. ஏழ்விடை செற்றது. { ஆங்கு மாவலிவேள்வியில். பருவக் கருமுகிலொத்து.
வி—ப. 40. { பஞ்சிய மெல்லடிப்பின்னை. விடையோடவென்றாய்ச்சி.
சென்று சின்விடையேழும். வாராரும்
முலைமடவான். மாத்தொழில் மடங்க.
தாங்கருஞ்சினத்து. மின்னின்ன நுண்மருங்குல்.
செறுத்திண்டியில். அம்பொனாளுகமேழும்.
35. குவலயாபீட யானை { ஆவரிவை செய்தறிவார். தெவ்வாய மறமன்னர்.
யைக்கொன்றது. { தாராயதண்டுளவ. உம்பருமில் வேழாலகும்.
வி—ப. 402. { சும்பமிகு மதயானை. பருங்கையானையின்.
தூம்புடைப்பனைக்கை. தாங்கருஞ்சினத்து.
வெஞ்சினக்களிறும். மூத்தவர்க்காசுவேண்டி.
காணர் கரிகொம்பது. கவளயானை கொம்பு.
கஞ்சன் விட்டவெஞ்.
36. மல்லர்களை மடித்தது. { வாடமருதிடைபோகி. பருங்கை யானையின்.
வி—ப. 395. { வெஞ்சினக்களிறும். மல்லரை யாட்டுமான. மேவாவாக்கர்
தென்னிலங்கை. கஞ்சனெஞ்சுக்கடுமல்லரும்.

37. கஞ்சனது
வில்விழவைச் செற்றது. } வெஞ்சினக்களிறும்.
38. கஞ்சனைக்கொன்றது. { உம்பருமில்வேழுலகும். வஞ்சனையால் வந்தவன் தன்.
பருங்கையானையின். வெஞ்சினக்களிறும்.
மல்லரை யட்டுமான. கறவைமுன்காத்து.
கஞ்சனெஞ்சும். தஞ்சினத்தைத்தவிர்த்து.
39. வாணன் திண்டோள்
துணித்தது. } வையனைந்ததுதிக்கோட்டு. சாடுபோய்விழத்தான்.
வி—ப. 415 } அன்றிய வாணனாயிரம். குடையாவிலங்கல்கொண்டு.
40. சிவனை ஓடச்சேப்பது. } தஞ்சினத்தைத்தவிர்த்து.
வி—ப. 686.
41. நரகாசுரனை நாசஞ்
செய்தது. } ஆராதனத்தின்மிகு. வென்றியிகு நாகனாரம்.
வி—ப. 500.
42. ஸத்யபாமைக்காகக்
கற்பகத்தரு கொணர்ந்தது. } பட்டரவேரகல்குல். ஏவிளங்கன்னிக்காகி.
வி—ப. 425.
43. வக்கரன்வாய்
கீண்டது. } வக்கரன்வாய் முன்கீண்ட.
வி—ப. 736.
44. பாண்டவர்க்குத்
தூதனானது. } ஏதவன் தொல்பிறப்பு. மூத்தவர்க்காசுவேண்டி. கறையார்
நெடுவேல். தாந்தம் பெருமை. தாதாடுவனமாலே.
45. பார்த்தன் தேரில்
பாகனாயிருந்தது. } வேல்கொள் கைத்தலத்து. பாரிணையுண்டு.
வாராளுமிளங் கொங்கைவண்ணம்.
46. ஆழியால் இரவியை
மறைத்தது. } ஊழியாயோமத்து.
வி—ப. 700.
47. ஸாந்தீபிதி புத்திரனை
மீட்டுக் கொடுத்தது. } ஒதுவாய்மையும்.
வி—ப. 723.
48. வைதிகன் பிள்ளை
களைக் கொணர்ந்து தந்தது. } வேதவாய்மொழி யந்தணன்.
வி—ப. 725.
49. மார்க்கண்டேயனுக்கு
நீண்ட வாழ்ச்சிதந்தது. } மன்னுநான்மறை மாமுனி.
வி—ப. 720.
50. கஜேந்திரனைக்
காத்தருளியது. } முதலைத் தனிமாமுான். கொலைப்புண்டலை.
தாவனந்துலகமுற்றும். கன்னக்குறளாய்.
வி—ப. 711. } ஊழியாயோமத்துச்சி. கடிக்கொள் பூம்பொழில்.

51. உரோமசனால்
நான்முகன் செருக்கை
நீக்கியது. } நான்முகனால் மிகைத்தருக்கை.
வி-ப. 411
52. கோலிந்தஸ்வாமிக்குக்
கருத்தறிந்து
காரியஞ்சேய்தது. } மாகமநிலம் முழுதும்.
வி-ப. 716
53. ஸுமுகனுக்கு
அபய மளித்தது. } நஞ்சுசோர்வதோர்.
வி-ப. 713
54. அரனது சாபத்தை
அகற்றினது. } நான்முகனால் மிகைத்தருக்கை. அண்டமுமில் விலகடலும்.
வி-ப. 413 } வானையார் தடங்கண். கறையார் நெடுவேல்.
ஒருவனையுந்திப் பூமேல். ஊனம் தலையொன்றேந்தி.
55. நரநாராயணனாய்
அவதரித்தது. } நந்தாவினக்கே.
56. சிவன் முதலியோர்க்
குத் திருமேனியில் கூறு
கொடுத்தது. } பிறைதங்கு சடையானை.
வி-ப. 427 } ஆறுதசினத்தின் மிகு.
57. தொண்டை மன்னவ
னுக் கருள்சேய்தது. } துளங்குநீண்முடியரசர்தம்.
வி-ப. 727
58. ஹயக்ரீவாவதாரம்
சேய்தது. } கெண்டையுங் குறளும். வசையில் நான்மறை.
வி-ப. 646
59. உலகமுண்டதும்
ஆலிலைத்துயின்றதும். } உம்பருலகேழு கடல். உய்யும் வகையுண்டு.
அண்டமுமில்விலகடல். உம்பருமில்வேழமலகும்.
ஏழுலகுந்தாழ்வரையும். ஞாலமுற்றமுண்டமிழ்.
ஆய்ச்சியாழைப்ப. பாரினையுண்டொரினை.
கருந்தன்கடலும். வையமுண்டாலிலை.
வையமேழுமுண்டாலிலை. பேரானைக்குறுங்குடி.
தஞ்சினத்தைத் தவிர்த்து. பேயினார் முலையுண்.
வங்கமார்கடல்களேழும்.
60. சிவபிரான் தக்கன்
வேள்வியைத்தகர்த்தது. } தக்கன்வேள்வி தகர்த்த தலைவன்.
வி-ப. 639

கதைக் குறிப்பு முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

பெரியதிருமொழி—மூன்று, நான்கு, ஐந்தாம்பத்துக்களின் செய்யுளகராதி.

	பக்கம்.		பக்கம்.
அங்கையாலடிமூன்று நீரேற்று	534	உலவுதிரைக் கடல்	438
அஞ்சுவன் வெஞ்சொல் நங்காய்	463	உளையவொண்டிறல்	535
அண்டமுமில்வலைகடலு	494	உறவாது மிலனென்றென்று	674
மவனிகளுமெல்லாம்		ஊழியா யோமத்துச்சியாய்	699
அண்டமுமில்வலைகடலும்	521	ஊனமர் தலையொன்றேந்தி	734
அவனிகளுங்குலவரையும்		ஊன்வாட வுண்ணாது	378
அண்டரானவர் வானவர்	529	எங்கனெய்யுவர்தானவர்	695
அண்டர்கோனென்னுனை	592	எண்ணில் நினைவெய்தி	749
அம்பொருளுலகமேழும்	739	எந்தை தந்தைதம்மான்	611
அரக்கராவி மாளவன்று	594	எய்யச் சிதைத்ததிலங்கை	400
அருமாதில மன்றன்பான்	383	என்னுனை யென்றெடுத்தேற்கு	468
அல்லிமாதாமரும்	662	ஏதவன் தொல்பிறப்பு	466
அறிவதரியா னனைத்துலகும்	625	ஏரார்பொழில் சூழ்	612
அன்றியவாணனுயிரம்	546	ஏறிளங்கன்னரிக்காகி	580
அன்றையு மத்தனுமென்று	469	ஏழலகும் தாழ்வரையும்	561
ஆங்குமாவலிவேள்வி + மளந்து	370	ஏழையேதலன் கீழ்மகன்	703
ஆங்குமாவலிவேள்வி + முழுதினையும்	652	ஏனமீனமையோடு	659
ஆசைவழுவாதேத்தும்		ஏனுகியுலகிடந்து	681
ஆகிரைமேய்த் தன்று	605	ஒருகுறளடி யிருநிலம்	406
ஆமருவி நிரைமேய்த்த	614	ஒருவனையுந் திப் பூமேல்	734
ஆயிரம் குன்றம்சென்று	689	ஒள்ளியகருமம் செய்வன்	619
ஆய்ச்சிய ரழைப்ப	696	ஒடாதவாளரியி னுருவமது	508
ஆவரிவைசெய்தறிவார்	613	ஒடாதவாளரியி னுருவாகி	523
ஆறுதகினத்தின் மிகு	401	ஒதியாயிர நாமமும்	440
ஆறினோடொரு நான்குடை	499	ஒதுவாய்மையும்	722
இந்திரனு மிமையவரும்	650	கஞ்சன் நெஞ்சம்	658
இந்திரன் பிரமனீசன்	521	கஞ்சன்விட்ட வெஞ்சினத்த	591
இந்துவார் சடையீசனை	691	கடிகொள் பூம்பொழில்	710
இருந்தண் மாதிலம்	537	கடுவிடமுடைய காளியன்	615
இழையாடுகொங்கை	363	கண்டவர்தம் மனமகிழ	509
உந்திமேல் நான்முகனை	480	கண்ணென்றும் வானவர்கள்	598
உம்பரு மில்வேழலகும்	654	கண்ணார் கடல்போல்	583
உம்பருலகேழு கடலேழும்	507	கந்தமாமலரெட்டு மிட்டு	437
உய்யும் வகையுண்டு	744	கம்பமா கடலடைத்து	526
உருத்தெழு வாலி மார்பில்	743	கருந்தண்கடலும்	640
உலகமேத்து மொருவன்	575	கருமக ளிலங்கையாட்டி	568
	597	கருமுகில்போல்வதோர்	403

கலையாளாவகலங்குல்	666	சுந்தைதன்னுள் நீங்காது	603
கலையிலங்கு மகலக் குலரசு	495	சிலம்பினிடைச் சிறுபரல்	560
கலையிலங்கு மகலங்குல் கமல	555	சிறையாருவணப்புள்	479
கலையுடுத்தவகலங்குல்	658	சேரணிந்த மணிமாடம்...	562
கலைவாழ் பிணையோடு	641	சேரார்பொழில் சூழ்ந்து	391
கல்லாற் கடலை	587	சுரிசூழல் கனிவாய்	698
கவளயானை கொம்பு	590	செங்கமலத் தயனனைய	428
கவ்வைவாரொழிற்று	565	செருநீல வேற்கண்	390
களங்கனி வண்ணு	547	செறுந்திண்டிமி லேறுடைய	636
கன்வன்கொல் யானறியேன்	459	சென்று சினவிடையேழும்	515
கள்ளக்குறளாய் மாவளியை	626	சேயனென்றும் மிகப்பெரியன்	661
கறவைமுன் காத்து	616	சேலுகளும் வயல்	676
கறையார் நெடுவேல்	632	சொல்லாதொழியுகில்லேன்	608
கற்றமுறித்து	634	ஞாலமுற்றுமுண்டு	595
கன்றதனால் விளவெறிந்து	512	ஞாலமெல்லா முழுதுசெய்து	522
காயோடு நீடுகனியுண்டு	381	தக்கன்வேள்வி தகர்த்த	639
காராரந்த திருமேனி	525	தஞ்சினத்தைத் தவிர்த்து	685
காஷிப்பெருநீர் வண்ணன்	642	தந்தைமனமுந்து துயர்	748
காவியங்கண்ணி யெண்ணில்	472	தம்பியோடு தாமொருவர்	747
காற்றிடைப்பூளை கரந்தன	618	தனைக்கட்டவிழ்தாமரை	483
கானூர் கரிகொம்பு	585	தாங்கருஞ் சினத்து	567
குடிசூடியாகக் கூடியின்மமார்	622	தாதாடு வனமாலை	671
குடையாவிவங்கல்	631	தார்தம்பெருமை	635
கும்பமிகு மதயானை	524	தாயெனை யென்றிரங்கான்	467
சூயிலாலும் வளர்பொழில்சூழ்	455	தாய்மனம் நின்றிரங்க	473
குன்றமும் வானும்மண்ணும்	570	தாய்வாயிற் சொற்கேளான்	669
குன்றால் குளிர்மாரிதடுத்த	584	தாராயதன் துளவ	452
கூற்றேருருவில் குறளாய்	638	தாவளந்துலக முற்றும்	573
கூனுலாவிய மடந்தை	371	தானாக நினையானேல்	449
கெண்டையும் குறளும்புள்ளும்	569	தான்போலு மென்றெழுந்தான்	556
ஷக்ழமான மழகனிற்றை	678	திங்கன்தோய்மாட நாங்கூர்	572
கையிலங்காழி சங்கன்	732	தடவிசும்பெரி நீர்	541
கேரண்டாவத்திரையுலவு	454	திண்ணியதோரரி யுருவாய்	493
கேரந்தார் துளவமலர்	584	திருமடந்தை மண்மடந்தை	504
கேரலைப்புண் தலைக்குன்றம்	478	தீதது நிலத்தொடெரி காவினொடு	742
கேரல்லையருளுள் பரிசு	593	தீமனத்தரக்கர் திறல்	543
கேரமங்கவங்கக்கடல்	384	தீமனத்தான் கஞ்சனது	511
கேரலால் நிரைமேய்த்த	587	தியெம்பெருமான்	607
சங்குதங்கு தடங்கடல்	439	துவரித்தவுடையவர்க்கும்	687
சங்குமலி தண்டுமுதல்	503	துளங்கு நீண்முடி	726
சங்கையும் துணியும்	570	துளையார் கருமென்	486
சந்தமாய்ச் சமயமாகி	581	துன்னிமண் னும் விண்ணுடும்	633
சலங்கொண்ட விரணியன்	491	தூம்புடைப் பனைக்கை	564
சாடுபோய்விழத் தாள்கிமிர்த்து	532	தூவிரிய மலருழக்கி	444
சுந்தனையைத் தவநெறியை	686	தெவ்வாய மறமன்னர்	418

	பக்கம்.		பக்கம்.
தேனம்ச்சோலை நாங்கை	548	பேசுகின்ற திதுவே	604
தேனம் பூம்பொழில்	404	பேயினார் முலையுண்	700
தொண்டர் பரவ	638	பேய்மகள் கொங்கை நஞ்சு	396
நஞ்சுசோர்வதோர்	713	பேரணிந்துலகத்தவர்	539
நந்தாவிளக்கே யளத்தற்கு	474	பேராணைக் குறுங்குடி	680
நல்லன்புடை வேதியர்	589	பைங்கண்விற்ற செம்முகத்து	419
நிறைசெய் பொழில்மழை	751	பொங்கு யமரி லொருகால்	402
நாடியென்றனுள்ளம்	596	பொங்கிலங்கு புரிநூலும்	558
நால்வகை வேதம்	740	பொங்கு நீன்முடியமரர்கள்	649
நான்முகனுள் மிகைத் தருக்கை	411	பொய்வண்ணம் மனத்தகற்றி	688
நிலையாளர் நின்வணங்க	456	பொருவில் வலம்புரி யரக்கன்	423
நீடுபன்மலர் மாலையிட்டு	435	பொற்றொடித் தோள்மட	552
நீரழலாய் நெடுநிலையு	683	பொன்னுமாமணியும்	701
நீர்வானம் மண்ணெரி காலாய்	448	போதலர்ந்த பொழில்	517
நீலத் தடவரை மாமணி	432	மஞ்சலாமணி மாடங்கள்	653
நும்மைத் தொழுதோம்	600	மண்ணிடந்தேனமாகி	574
நெய்வாயழலம்பு துரந்து	386	மண்ணுளர் புகழ்	538
நென்னல் போய் வரும்	433	மல்லரைபட்டுமாள	578
பஞ்சிய மெல்லடிப்பின்னை	416	மல்லைமா முந்நீர்	544
படலடைத்த சிறுகுரம்பை	553	மன்னு நான்மறை மாமுனி	719
படவர வுச்சிதன் மேல்	577	மன்னுமாதிலனும் மலைகளும்	692
பட்டாவேரகலங்குல்	424	மாகமானிலம் முழுதும்	715
பண்டிவனையன் நங்காய்	462	மாடமானிகை சூழ்	729
பண்டிவன் வெண்ணெய்	397	மாட்டொழிர் பணிநீர்கொள்ள	609
பண்டிவ் வையமளப்பான்	656	மாத்தொழில் மடங்கச்செற்று	566
பண்டுமுனைமமாகி	623	மாயிருங்குன்ற மொன்று	693
பண்டை நான்மறையும்	690	மாவளம் பெருகிமன்னி	582
பண்ணைர் மொழியாய்ச்சியர்	482	மாவாயினங்கம் மதியாது	389
பந்தோடு கழல் மருவார்	675	மாறுகொண்டென் நெதிர்த்த	369
பருங்கை யானையின்	531	மாற்றரசர் மணிமுடியும்	549
பருவக்கருமுகிலொத்து	399	மானவேலொண்கண் மடவரல்	648
பல்லவம் திகழ் பூங்கடம்பு	528	மானுய மென்னோக்கி	667
பாரிணையுண்டு பாரிணை	617	மின்னைய துண்மருங்குல்	496
பாருள் நல்லமறையோர்	599	மின்னின் துண்ணிடை	373
பாவமும் அறமும் வீடும்	571	மின்னின்மன்னு துடங்கிடை	435
பினியவிழு நறுநீல	446	மின்னின்னன் துண்மருங்குல்	630
பிள்ளையுருவாய்த் தயிருண்டு	637	மின்னுமாதியங்க கையவன்	367
பிறப்பொடு மூப்பொன்றில்லவன்	540	முடியுடை யமரர்க்கு	620
பிறைதங்கு சடையானை	426	முதலைத்தனிமா முரண்தீர	476
பிறையினொளியெயிறு	745	முற்றிலும் பைங்கிளியும்	471
புல்லி வண்டைமையும்	441	முனைமுகத்தரக்கன் மாள	576
பூண் முலைமேல்	670	முன்னில் வேழலகு	651
பூவார் திருமாமகள்	588	முன்னை வண்ணம்பாலின்	610
பெண்மைமிகு வடிவுகொடு	497	முத்தவற்கரசு வேண்டி	579
பெருகு காதுலையென்	642	மூவராகிய வொருவனை	377

	பக்கம்.		பக்கம்.
முளவெரி சிந்தி முனிவெய்தி	746	வாராருமள...மைதிலியை	523
மேவாவரக்கர் தென்னிலங்கை	628	வாராரும் முலைமடவாள்	554
மையார்தடங்கண் கருங்கூந்தல்	629	வாளாய கண்பனிப்ப	451
மையிலங்கு கருங்குவளை	457	வாளையார் தடங்கண்	536
மௌவற் குழலாய்ச்சி	388	வானும் மண்ணும்	520
யாவருமாயாவையுமாய்	518	விடையேரடவென்றாய்ச்சி	488
வக்கரன் வாய்முன் கீண்ட	735	விரைகமழ்ந்த மென்கருங்	374
வங்கமலி தடங்கடலுள்	501	விலங்கலால் கடல்	737
வங்கமலி பெளவமது	750	விளங்கனியை யிளங்கன்று	498
வங்கமார் கடல்களோழும்	733	விளைத்த வெம்போர்	656
வசையறு குறளாய்	542	வெஞ்சினக்கனிலும்	545
வசையில் நான்மறை	646	வெண்ணெய் தானமுது செய்ய	738
வஞ்சனையால் வந்தவள்தன்	513	வெம்புஞ்சினத்துப் புனம்	382
வண்டறை பொழில் திருப்போர்	741	வெய்யனா யுலகேழுடன்	646
வண்டார்பொழில் சூழ்ந்தழகாய	489	வெருவாதாள் வாய்வெருவி	663
வந்துனதடியேன்	430	வெற்பால் மாரி பழுதாக்கி	629
வம்புலாங்கூந்தல் மண்டோதரீ	657	வென்றிமாமழுவேந்தி	643
வளர்த்தவனைத் தடம்	682	வென்றிமிகு நரகனுரம்	506
வளைக்கை நெடுங்கண் மடவார்	398	வேடார் திருவேங்கடம்	586
வாடமருதிடைபோகி	393	வேதவாய்மொழி யந்தணன்	724
வாணெடுங்கண் மலர்	510	வேல்கொள் கைத்தலத்து	376
வாதமாமகன் மற்கடம்	706	வையணந்த னுதிக்கோட்டு	413
வாம்பரிபுக மன்னர்	647	வையமுண்டாலிலைமேவு	655
வாராகமதாதி யிம்மணை	588	வையமேழு முண்டாலிலை	368
வாராருமளங் கொங்கைவண்ணம்	672		

செய்யுளகராதி முற்றிற்று.

